

JOSIP PEČARIĆ, ROBERT ČULINA
NADBISKUP MATE UZINIĆ

**Josip Pečarić
Robert Čulina**

**NADBISKUP
MATE UZINIĆ**

Zagreb, 2026.

© Josip Pečarić, 2026.

KAZALO

UVOD	9
ROBERT ČULINA O BISKUPU UZINIĆU	11
J. PEČARIĆ, PUKOVNIK ROBERT ČULINA: JEDNOM TIGAR UVIJEK TIGAR!, DRAGOVOLJAC.COM., 2026. .	11
ROBERT ČULINA, OŠTRO I ISKRENO PISMO NADBISKUPU UZINIĆU IZ PERA PUKOVNIKA U MIRU: ‘U ČIJOJ SLUŽBI SU VAŠI ISTUPI?’	12
MONS. UZINIĆ NAPAO MOLITVU KRUNICE NA TRGU; EVO ŠTO DRUGI BISKUPI KAŽU	16
ANDRIJANIĆ REAGIRAO NA MONS. UZINIĆA: POLJSKI BISKUPI NISU SE OGRADILI OD MUŠKE KRUNICE; UPRAVO SUPROTNO	23
TEKSTOVI NA FACEBOOKU	25
ROBERT ČULINA, QUO VADIS MATE?	26
SAMO POSTENO PRIZNAJE KAKO JE I ON JEDAN OD NAJOGAVNIJIH MEDJU NAJOGAVNIJIH	28
IMAMO I NADBISKUPA KOME JE VAŽNIJA PARTIZANŠTINA OD DOMOVINSKOG RATA.	29
PRILOZI: POLICIJA PRONAŠLA ONE KOJI SU PJEVALI ‘JURU I BOBANA’ UOČI THOMPSONOVA KONCERTA: EVO ZA ŠTO IH SVE TERETE	34
DR. SLOBODAN LANG - "JURE I BOBAN" JE ANTIFAŠISTIČKA PJESMA	36
ROBERT ČULINA, MATE BACA BISERJE, A NEMA	

SVINJA	39
S BISKUPIMA KAKAV JE UZINIĆ KATOLIČKA CRKVA U RH ĆE SE PRESTATI NAZIVATI CRKVOM U HRVATA .	42
BISKUP KOŠIĆ PRIDRUŽIO SE MOLITELJIMA KRUNICE NA TRGU BANA JELAČIĆA U ZAGREBU	43
IVICA GRANIĆ, MATE NACIONALNE UZINIĆ	46
ANĐELKO KAĆUNKO, EPIDEMIJA VIRUSA "PARANOIA LEFTARDITIS CRONICA ET ACUTA"	49
MATE UZINIĆ OTKRIO VELIKI PROMJENU U HBK-U: 'MOJA VIZIJA NIJE PODRŽANA'	56

BISKUP UZINIĆ I KNJIGA PROF. DR. SC. ZDRAVKA TOMCA "CRVENI PREDSJEDNIK"	59
BISKUP KOŠIĆ NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE ZDRAVKA TOMCA "CRVENI PREDSJEDNIK"	60
PRILOG: ODLUKA O ETIČKOJ OSUDI ZA VELEIZDAJU	63
GOVOR BISKUPA KOŠIĆA NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE CRVENI PREDSJEDNIK	73
JOSIP PEČARIĆ, PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	83
MOŽE LI IZDAJNIK VOLJETI SVOJ NAROD?	83
TOMAC: JOSIPOVIĆ NE SAMO DA NE VOLI HRVATSKI NAROD, ON GA PREZIRE	81

UZINIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	84
J.PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	84
"ZA DOM SPREMNI" I EDUKACIJA	84
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	91
JE LI HRVATSKIM VLASTIMA VAŽAN DOMOVINSKI RAT?	91
MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	94
ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ: HRVATSKA VODI IZDAJNIČKU PROSRPSKU POLITIKU	94
ZALJEV HRVATSKIH SVETACA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	100

NOVI KOTORSKI BISKUP MONS. IVAN ŠTIRONJA: 'BOG PREBIVA MEĐU LJUDIMA NA SEBI VLASTIT NAČIN'	100
GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. ...	123
HRT POTVRDILA SVOJ NAZIV <i>PORFIRIJEVA</i> DALEKOVIDNICA	123
A. KAČUNKO, J. PEČARIĆ, BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ, ZAGREB, 2023.	133
POKOP BISKUPA DR. MILE BOGOVIĆA	133
PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVI!, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	146
HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU	146
KOME SMETA HRVATSKA ZASTAVA?	147
D. PEŠORDA: ZLOVOLJNE ZAMJEDBE	161
PROF. DR. SC. DON JOSIP ČORIĆ!, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	166
POGREB DON JOSIPA ČORIĆA	166
BISKUP ANTE IVAS I THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	171
PROSLAVA SV. JAKOVA. BISKUP ANTE IVAS PROSLAVIO DIJAMANTNI SVEĆENIČKI JUBILEJ	171
J. PEČARIĆ I Z. HODAK, DR. SC. IVICA GRANIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	191
DVIJE POVIJESTI	191
BISKUP OTKRIO TKO JE DIRNUO U 'OSINJE GNIJEZDO' I PORUČIO: 'KAD ISTINA UĐE U UDŽBENIKE...'	193
ANĐELKO KAČUNKO, NAKON VELIKE ZGRADE U SINJU, NA UDBINI LUKSUZNI NEBODER	199
IVICA GRANIĆ. ČINJENIČNO APSOLUTNO TOČNO!	203
IVICA GRANIĆ: RAZBIJANJE JUGO-MITOVA	209
TOMISLAV TOMAŠEVIĆ / NAJOGAVNIJI MEĐU NAJOGAVNIJIMA 2., DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	211
ZVONIMIR HODAK, KAD HRVOJICA NE MOŽE SLAVITI JUGO TIRANIJU, ONDA PIŠE APOLOGIJU O KOMUNISTIČKOM ŠUSTERU	211
J. LUČIĆ I J. PEČARIĆ, IVAN JOHN PRCELA U NAŠIM ZAPISIMA, PORTAL HRVATSKOG ŽRTVOSLOVNOG DRUŠTVA, ZAGREB, 2026.	217

VINKO GRUBIŠIĆ, PREDGOVOR	218
ŽIVOTOPIS! AUTORA	228
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ	228
ROBERT ČULINA	237

UVOD

Da biskup Uzinić nije biskup kakve očekujemo u Crkvi u Hrvata pokazao je kada je udario pljusk u Zagrebačkoj nadbiskupiji i najomiljenijem hrvatskom biskupu dr. Vladi Košiću.

Naime u prostorijama Zagrebačke nadbiskupije biskup Košić je predstavljao knjigu prof. dr. sc. Zdravka Tomca, Tomac je poslije toga tražio od tadašnjeg dubrovačkog biskupa Mata Uzinića crkvene prostorije i ovaj je to odbio!

Tada je prvi autor svoje tekstove slao na tisuću adresa i zbog toga napao biskupa Uzinića. Jedan ugledni svećenik iz Splita je tada tražio da ga skine sa svoje liste.

A zapravo prvom autoru je to bilo šokantno jer je prethodni dubrovački biskup mons. dr. Želimir Puljić bio potpisnik peticije o Branimiru Glavašu koji je tada štrajkao glađu poslije koje je on pušten na slobodu, a u povodu hajke koja je pokrenuta protiv potpisnika Peticije ZDS kao nadbiskup i Predsjednik HBK-a predlagao je referendum posli čega je i sam izvrnut hajci. Obje peticije vodio je prvi autor ove knjige.

Kasnije je i jedan umirovljeni biskup shvatio nešto slično prvom autoru:

UMIROVLJENI MOSTARSKO-DUVANJSKI BISKUP

Biskup Perić poručio nadbiskupu Uziniću: Čudi me da nakon dvije Ljetne škole teologije nemate odgovor na slučaj Čavajda

Objavljeno: 19. svibnja 2022.

<https://www.bitno.net/vijesti/hrvatska/biskup-peric-porucio-nadbiskupu-uzinicu-cudi-me-da-nakon-dvije-ljetne-skole-teologije-nemate-odgovor-na-slucaj-cavajda/>

Biskup Perić uputio biskupu Uziniću otvoreno pismo povodom gostovanja feminističke teologinje u Dubrovniku

Objavljeno: 7. srpnja 2019.

<https://www.bitno.net/vijesti/aktualnosti/biskup-peric-uputio-biskupu-uzinicu-otvoreno-pismo-povodom-gostovanja-feministicke-teologinje-u-dubrovniku/>

Vremenom su to shvatili i mnogi drugi.

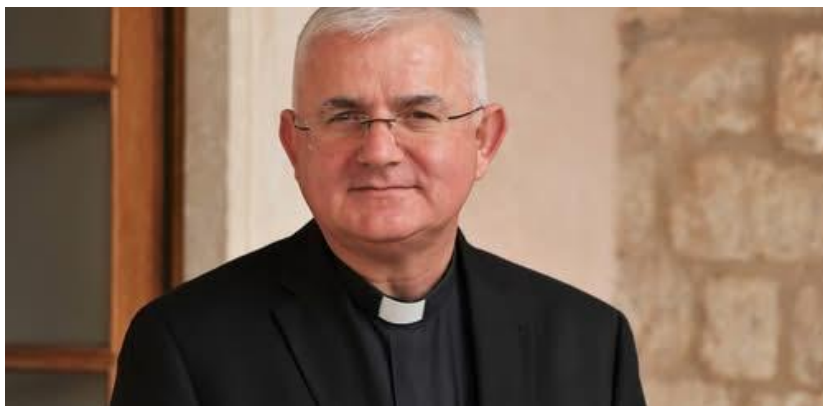
U zadnje vrijeme zapažana su reagiranja drugog autora, pa ovu knjigu počinjemo s njegovim i drugim najnovijim tekstovima o nadbiskupu Uziniću.

Autori

ROBERT ČULINA O BISKUPU UZINIĆU

**J. PEČARIĆ, PUKOVNIK ROBERT ČULINA:
JEDNOM TIGAR UVIJEK TIGAR!,
DRAGOVOLJAC.COM., 2026.**

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/culina.pdf>

NAROD.HR

Oštro i iskreno pismo nadbiskupu Uziniću iz pera pukovnika u miru: 'U čijoj službi su Vaši istupi?' – narod.hr

ROBERT ČULINA

OŠTRO I ISKRENO PISMO NADBISKUPU UZINIĆU IZ PERA PUKOVNIKA U MIRU: ‘U ČIJOJ SLUŽBI SU VAŠI ISTUPI?’

19. prosinca 2025. u 21:00

Robert Čulina, diplomirani inženjer elektrotehnike, veteran 1. gardijske brigade

Tigrovi i pukovnik u miru, poslao je pismo riječkom nadbiskupu, **mons. Mati Uziniću**. Čulina koji se u pismu potpisao kao ‘vjernik Katoličke Crkve koji ne traži Crkvu koja se sviđa svijetu, nego Crkvu koja ostaje vjerna Kristu, osvrnuo se na nedavne Uzinićeve istupe u medijima u kojima je oštro kritizirao **molitvu krunice na trgovima**. Pismo Roberta Čuline prenosimo u cijelosti.

Poštovani gospodine nadbiskupe, pri čitanju Vaše nedavne izjave za RTL, u kojoj **propitujete vjeru patera Božidara Nagyja**, molitelja koje vodi i sudjeluje u **javnoj molitvi Krunice**, nameće se pitanje: zašto se autoritet i iskustvo doajena pastorala u Katoličkoj Crkvi dovodi u pitanje na ovakav način? Ova refleksija zahtijeva ozbiljno promišljanje jer se tiče vjere i povjerenja vjernika prema klerima koju su svoj život i zvanje posvetili radu s mladima u vrlo teškim i rizičnim vremenima.

Za moju generaciju, vjeronauk u Palmotićevoj osamdesetih godina bio je temelj znanja i duhovnog oblikovanja a napadan je na sličan način i skoro od istih ljudi koji danas rade napade na Crkvu. Upravo tada smo učili cjelovito razlikovati grijeh i osobu, sakrament ispovijedi i oprost, te značenje blagoslova. Unatoč Vašim dvosmislenim javnim izjavama, njegov pastoralni primjer bio je i ostao uzor mojoj generaciji, potičući iskrenu vjeru, odgovorno propitivanje i poštovanje crkvenih razlučivanja. A o osnivanju i radu te koristi Papinskog hrvatskog zavoda svetog Jeronima u Rimu, Vi nadbiskupe znate sve ili skoro sve. >**Mons. Uzinić napao molitvu krunice na Trgu; evo što drugi biskupi kažu**

Obraćam Vam se kao vjernik Katoličke Crkve koji s poštovanjem priznaje težinu i odgovornost biskupske službe, ali koji ujedno osjeća savjesnu obvezu javno izraziti ozbiljnu zabrinutost zbog smjera, sadržaja i posljedica Vaših učestalih javnih istupa.

Poruka Uziniću: Ateisti i ideološki sekularni kritičari koriste Vaše citate kao argumente u napadima na Crkvu i vjernike

Vaše izjave, intervjui i komentari, osobito oni vezani uz moralna, antropološka i pastoralna pitanja, sve se češće pojavljuju u medijima i kod novinara koji su dugogodišnje kritički, pa i otvoreno neprijateljski, nastrojeni prema Katoličkoj Crkvi. Takvi mediji i sekularni komentatori redovito citiraju Vaše dvosmislene izjave i interpretiraju ih kao znak liberalizacije Crkve, čime se stvara lažni dojam da Crkva odustaje od svojih temeljnih učenja. Posljedično, ateisti i ideološki sekularni kritičari koriste te citate kao argumente u napadima na Crkvu i vjernike, što dodatno otežava vjerodostojno i jasno svjedočenje istine u javnosti.

Posebnu zabrinutost izaziva činjenica da se Vaši intervjui i izjave upravo u tim medijima redovito ističu, afirmiraju i interpretiraju kao korektiv službenom crkvenom nauku. Time se stvara dojam da ste Vi poželjan sugovornik ne zato što vjerno tumačite crkveni nauk, nego zato što Vaše riječi mogu poslužiti kao alat u narativu koji Crkvu želi prikazati podijeljenom, nedosljednom ili u procesu odricanja od vlastitih temelja.

>Andrijanić reagirao na mons. Uzinića: Poljski biskupi nisu se ogradili od muške krunice; upravo suprotno

Davanje intervju a novinarima i platformama koje otvoreno kritiziraju Crkvu samo po sebi ne mora biti problematično. No ono postaje ozbiljno pitanje kada se pritom **ne ispravlja jasno pogrešan ili ideološki okvir pitanja**, ne inzistira na **cjelovitom crkvenom učenju** i kada se ostavlja prostor da se Vaše riječi koriste selektivno i instrumentalizirano protiv same Crkve.

Različite poruke pastira

Posebnu zbunjenost među vjernicima izaziva jasno uočljivo **razilaženje između Vaših javnih poruka i poruka drugih crkvenih**

pastira, osobito predsjednika Hrvatske biskupske konferencije, zagrebačkog nadbiskupa mons. **Dražena Kutleše**.

Dok nadbiskup Kutleša u svojim istupima dosljedno naglašava temeljna razlučivanja katoličkog nauka između osobe i grijeha, između pastoralne blizine i moralne prosudbe, između blagoslova i sakramentalnog oprosta, Vaši javni nastupi često ostavljaju dojam da se ta razlučivanja ublažavaju ili ostavljaju nedorečenima, osobito u medijskom prostoru koji takvu neodređenost rado koristi i reproducira.

>Tko je Sanja Sarnavka, ‘micateljica klečavaca’ i strastvena aktivistica za pobačaj?

Katolička Crkva jasno uči kako oproštenje grijeha pretpostavlja ispovijed, obraćenje i napuštanje grešnog života, dok blagoslov, iako nije sakrament, nikada nije neutralan znak, nego u javnoj i teološkoj svijesti označava Božju naklonost prema onome što se blagoslivlja, iako mi blagoslivljamo i ono što nije svjesno stvorenje božje (polja, more, stvari...) pri čemu ispada kako svjesno ljudsko biće stavljate u razinu nesvjesnog i beživotnog.

Kada jasnoća izostane, stvara se dojam da Crkva mijenja nauk pod pritiskom medija

U javnom prostoru protivnici Crkve te razlike često brišu. Upravo zato se od crkvenih pastira očekuje iznimna jasnoća. Kada ta jasnoća izostane, stvara se dojam da Crkva mijenja nauk pod pritiskom medija, a ne da vjerno tumači Evanđelje. Takve situacije dodatno koriste ateisti i sekularni kritičari, koji citiraju Vaše dvosmislene izjave kao dokaz da Crkva popušta društvenim trendovima, često heretičkim, čime se legitimira kritika i podupiru napadi na vjernike.

Kada se biskupove riječi redovito koriste u medijima koji Crkvu žele oslabiti, a pritom se u istim medijima marginaliziraju ili iskrivljavaju jasni i tradicionalni crkveni stavovi, vjernici s pravom postavljaju pitanje komu takav javni nastup zapravo služi. Posljedica nije veća otvorenost Crkve, nego rastuća zbunjenost, gubitak povjerenja i osjećaj da se istina prilagođava medijskom ukusu, a ne mjeri vjernošću Kristu.

Stoga se, ne iz neprijateljstva nego iz odgovorne zabrinutosti, nameće ozbiljno pitanje, jesu li Vaši javni istupi i Vaša spremnost na suradnju

s medijima koji otvoreno djeluju protiv Crkve u službi evangelizacije ili, nehotice, u službi onih koji Crkvu žele preoblikovati prema vlastitim ideološkim kriterijima?

S poštovanjem,
Robert Čulina
Vjernik Katoličke Crkve
koji ne traži Crkvu koja se sviđa svijetu,
nego Crkvu koja ostaje vjerna Kristu.

https://narod.hr/vjera-i-kultura/ostro-i-iskreno-pismo-nadbiskupu-uzinicu-iz-pera-pukovnika-u-miru-u-cijoj-sluzbi-su-vasi-istupi?fbclid=IwY2xjawRqcr5leHRuA2FlbQlXMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzkxNzg4MjAwODkyAAEeO_6JJEMwmlLF22_U9Aq-0leMe1MOwn9uGEmowJjbvR2mDczy1w93uCUUnkHb8_aem_tc-bGECnIIOHcKyoNR9bDQ

Montaža: Narod.hr, izvor: Fah

RAZLIČITI POGLEDI

MONS. UZINIĆ NAPAO MOLITVU KRUNICE NA TRGU; EVO ŠTO DRUGI BISKUPI KAŽU

17. prosinca 2025. u 10:03

Izjavom da se iz javne molitve krunice na trgovima "rađaju bijes, agresija i isključivost", **riječki nadbiskup metropolit Mate Uzinić** izazvao je snažne reakcije u široj javnosti. Njegov nastup, u kojem je javno osporio autentičnost molitve krunice na Trgu bana Jelačića te je doveo u vezu s političkom manipulacijom i duhovnom

deformacijom, mnogi su ocijenili skandaloznim i duboko problematičnim. Takav stav, međutim, ne predstavlja službeni ni prevladavajući pogled Katoličke Crkve u Hrvatskoj na javnu molitvu. Naprotiv, u jasnom je raskoraku s porukama koje upućuje Crkva predvođena zagrebačkim nadbiskupom i predsjednikom Hrvatske biskupske konferencije **mons. Draženom Kutlešom**, kao i s istupima više drugih biskupa koji su javnu molitvu krunice na trgovima izričito podržali.

Dok mons. Uzinić u javnim molitvenim okupljanjima vidi opasnost od ideološke zlouporabe vjere, crkveni vrh u Hrvatskoj u njima prepoznaje legitimno svjedočanstvo vjere, izraz vjerske slobode i odgovor vjernika na duhovne i društvene izazove današnjeg vremena. Sisački biskup mons. **Vlado Košić** više puta se pridružio moliteljima

Foto: Fah

na glavnom zagrebačkom Trgu kao i u drugim dijelovima Hrvatske, primjerice ove godine molio je s vjernicima u Popovači. **Mons. Kutleša** naglasio je kako javna molitva krunice može biti istinsko

svjedočanstvo vjere, dok je vojni ordinarijat **msgr. Jure Bogdan** kazao kako je "znak vremena".

>Muškoj molitvi krunice u Zagrebu priključio se biskup Košić; braća sa Samoe otpjevala pjesmu Rajska Djevo

Mons. Uzinić o molitvi krunice na Trgu: "Iz istinske molitve ne mogu se rađati bijes, agresija i isključivost"

Riječki nadbiskup **mons. Mate Uzinić** javno je izrazio neslaganje s molitvom krunice koja se organizira na trgovima. Tvrdi da se javna molitva sve češće zloupotrebljava u političke i ideološke svrhe. Ona ne smije postati sredstvo slanja poruka protiv određenih skupina ljudi niti alat za opravdavanje nasilja ili društvene isključivosti.

"Autentična vjera nikada nije protiv čovjeka, nego uvijek za čovjeka", poručio je, dodajući da se iz istinske molitve ne mogu rađati bijes, agresija i isključivost. On tvrdi da su se takve reakcije mogle vidjeti u kontekstu javne molitve krunice te to smatra pokazateljem da se ne radi o autentičnoj kršćanskoj molitvi ili da takva molitva nema nikakve veze s kršćanstvom.

Posebno je tragičnim i sablažnjivim ocijenio čin u kojem je netko iz kruga molitelja na glavnom zagrebačkom Trgu gazio ruže postavljene u spomen žrtvama femicida. U tom je kontekstu postavio pitanje kako je moguće da iz molitve iziđu bijes i takva razina neosjetljivosti. Zaključio je da je upravo to snažan pokazatelj duboke duhovne deformacije same prakse koju se naziva molitvom. **Iako se jasno protivi molitvama na trgovima u ovakvom obliku, Uzinić istodobno ne zagovara njihovu zabranu.** Smatra da bi zabrane mogle dodatno pogoršati stanje i produbiti podjele u društvu, umjesto da ih smanje.

Kao **rješenje** vidi ozbiljan, odgovoran i dugoročan pastoralni rad s ljudima koji sudjeluju u takvim inicijativama, bez podilaženja ekstremnim stavovima i bez instrumentalizacije vjere, s ciljem vraćanja molitve njezinu izvornom kršćanskom smislu.

IKA

>Biskup Mate Uzinić o pozdravu Za dom spremni, preimenovanju Trga maršala Tita...

Mons. Kutleša: "Javna molitva krunice, ako se ispravno shvati i prihvati, mnogima postaje snažno svjedočanstvo"

Zagrebački nadbiskup **mons. Dražen Kutleša** u intervjuu za Večernji list podržao je molitvu krunice na trgovima ukazavši na njezin smisao i društveni kontekst.

"Molitva krunice, bila ona u tišini vlastite sobe ili na javnom trgu, uvijek je dijalog s Bogom po zagovoru Blažene Djevice Marije. U sebi nosi snagu obraćenja, izgradnje mira i učvršćenja vjere. Isus sam kaže: 'Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima', a to vrijedi i za javnu molitvu.

Javno moljenje krunice na Trgu bana Jelačića vidim kao izraz vjerske slobode i želje vjernika da svoju pobožnost ne skrivaju, nego da je

svjedoče i u samom središtu javnog prostora. U tome prepoznajem i djelovanje demokracije. Ako svatko ispunivši određene zakonske kriterije ima pravo javno nastupati i djelovati u skladu s ciljevima koje smatra vrijednima, ne vidim razloga zašto bi to pravo bilo uskraćeno moliteljima. Štoviše, pravni ustroj Republike Hrvatske to im jamči. **Takva molitva, ako se ispravno shvati i prihvati, mnogima postaje snažno svjedočanstvo** u vremenu kada se vjera nerijetko nastoji potisnuti u isključivo privatnu sferu i prikazati manje vrijednim čimbenikom društvenog života.

Foto: fah

Međutim, uvijek naglašavam da takva molitva mora biti prožeta evanđeoskim duhom, svakodnevnim svjedočanstvom kreposna života i ljubavi prema svakom čovjeku. Krunica nas ne smije zatvarati u sebe, nego otvarati srca Bogu i bližnjemu. Vjerujem da i ovakve inicijative vjernika, ako se provode s ispravnom nakanom i u evanđeoskom duhu, mogu pridonijeti obraćenju, uspostavi mira i jačanju vjere. Iskrena molitva nadilazi same molitelje i nikada ne ostaje bez duhovnih plodova”, kazao je mons. Kutleša.

>Mons. Kutleša o Thompsonovom koncertu, muškoj krunici, Stepinčevoj kanonizaciji

Izvor: Fah

Msgr. Jure Bogdan: Molitva krunice na Trgu ‘znak je vremena’

Vojni ordinarij **msgr. Jure Bogdan** u intervjuu za Slobodnu Dalmaciju kazao je da je molitva na trgovima ‘znak vremena’ te je usporedio s ratnim 90-ima.

”Molitva krunice naših muškaraca na koljenima po gradskim trgovima i drugim mjestima je znak vremena. Podsjeća me na devedesete godine prošlog stoljeća kada smo bili na velikim kušnjama i kada se aktivno trebalo uključiti u obranu vlastitog doma, obranu svoje budućnosti, pojedinačne i zajedničke. Molili smo tada Gospinu krunicu u obiteljima, crkvama, svetišima, trgovima, skrovito i u javnosti. Gospina krunica postala je simbolom duhovne snage, jedinstva i zajedništva našega naroda. I danas je važno u odgovornosti pridonositi jedinstvu i povezanosti našeg naroda!”

”Započinje to ponajprije u okružju naših obitelji. Tu se rađa ona prva škola ljubavi prema Bogu i domovini. Tu se čovjek odgaja za vrijednosti zajedništva i povezanosti. Tu se prenosi znanje da je Sotona onaj koji dijeli, razdjeljuje, diabolus, a kako nasuprot njega stoji Krist koji povezuje i ujedinjava. Sve se to uči i na primjeru naših muškaraca na koljenima u molitvi! Sve se to doživjelo i vidjelo devedesetih godina u našim gradovima i selima, crkvama, svetištima i stolnim crkvama u korskoj molitvi Gospine krunice, koju smo s vjerom molili i sa sobom uvijek nosili”, kazao je msgr. Bogdan.

>Javna molitva krunice u Hrvatskoj problem? Evo kako je u drugim zemljama

<https://narod.hr/vjera-i-kultura/mons-uzinic-napao-molitvu-krunice-na-trgu-evo-sto-drugi-biskupi-kazu>

Montaža: narod.hr, izvor: Facebook, Fah, snimka zaslona

ANDRIJANIĆ REAGIRAO NA MONS. UZINIĆA: POLJSKI BISKUPI NISU SE OGRADILI OD MUŠKE KRUNICE; UPRAVO SUPROTN

14. lipnja 2023. u 21:56

Hrvatski novinar Goran Andrijanić koji živi i radi u Poljskoj reagirao je na Facebooku na insinuacije riječkog nadbiskupa mons. Mate Uzinića o fenomenu molitve krunice na trgovima.

Mons. Uzinić je u emisiji HTV-a Nedjeljom u 2 komentirao mušku molitvu krunice na hrvatskim trgovima. Riječ je o fenomenu javnog iskazivanja vjere koji se u Poljskoj događa već godinama.

>Andrijanić: Prikrivanje Tomaševićevog komunističkog nasljedja neće dugo trajati

Mons. Uzinić je u Nedjeljom u 2 kazao da bi se "službeni voditelji Crkve, trebali ograditi od toga jer bi to značilo da se Crkva koristi za političke ciljeve".

Uzinić je istaknuo da je riječ "o nečemu što je uvezano te ima elemente političkog djelovanja".

>Andrijanić o političkoj viziji Europe poljskog premijera Morawieckog: Europa se nalazi u prijelomnom trenutku

”To znači da se molitva i klečanje zloupotrebljavaju za nešto drugo. Tu nije samo prisutna želja za **vjerskim obraćenjem** nego ima i elemenata političkog djelovanja. Naravno, ljudi imaju pravo na to. Mislim da bismo se mi koji smo službeni voditelji Crkve trebali ograditi od toga jer bi to značilo da se Crkva koristi za političke ciljeve”, poručio je Uzinić.

>Andrijanić: ‘Nepodnošljiva lakoća laganja o Poljskoj’

”Kažu mi kako je nadbiskup Mate Uzinić na HTV-u rekao da su poljski biskupi “osudili” molitvu krunice na ulicama.

To nije istina.

Niti Poljska biskupska konferencija, niti biskupi pojedinačno nisu se negativno izjašnjavali o Muškoj krunici, kako njezini organizatori zovu molitvu na ulicama poljskih gradova.

Upravo je suprotno, neki od njih su joj se pridružili i javno je podupiru. Primjerice, biskup Radoma Marek Solarczyk ili biskup Bydgoszcza Krzysztof Włodarczyk (na slici, na molitvi krunice održanoj u Bydgoszczu).

Iskreno se nadam da je ovdje riječ samo o lošoj informiranosti biskupa riječkog, a ne o svjesnoj manipulaciji koja ima za cilj diskreditirati molitvenu inicijativu protiv koje se trenutačno vodi prava medijska kampanja”, komentirao je Andrijanić na Facebooku.

<https://narod.hr/vjera-i-kultura/kultura/andrijanic-reagirao-na-mons-uzinica-poljski-biskupi-nisu-se-ogradili-od-muske-krunice-upravo-suprotno>

TEKSTOVI NA FACEBOOKU

ROBERT ČULINA

QUO VADIS MATE?

24. svibnja ·

Poštovani čitatelji obraćam se javno nadbiskupu riječkom mons. Mati Uziniću jer držim kako su neke njegove nedavne izjave od prevelike važnosti kako bi ostale samo u okviru privatne korespondencije.

Već u svom prethodnom pismu upozoravao sam na smjer kojim mons. Uzinić ide. Nažalost moje predviđanje se u potpunosti obistinilo. U nedavnom intervjuu izjavio je kako je sintagma Hrvat-katolik i poistovjećivanje hrvatstva s katoličanstvom duboko neevanđeosko. Time je učinio još jedan korak u razdvajanju vjere od naroda kojem pripada i kojem je poslan kao pastir.

Podsjećam Preuzvišenog nadbiskupa kako tisuće hrvatskih svećenika i redovnika nisu položile svoj život kao neki bezlični univerzalni katolici nego upravo kao hrvatski katolički svećenici Rimske Crkve. Oni su branili i vjeru i svoj narod u isto vrijeme od turskih najezdi preko komunističkog terora pa sve do Domovinskog rata. Blaženi Alojzije Stepinac blaženi Miroslav Bulešić vlč. Ivan Burik i stotine drugih mučenika nisu razdvajali vjeru od nacionalnog identiteta. Jesu li oni bili neevanđeoski jer su umirali za hrvatske župe hrvatske obitelji i hrvatski jezik?

Isti taj ponos na povezanost vjere i naroda vidimo kod drugih katoličkih naroda koji su tu vezu njegovali stoljećima. Irci su katoličanstvo smatrali ključnim dijelom svog nacionalnog identiteta u dugoj borbi protiv britanske dominacije. Poljaci su živjeli geslo Polak-Katolik kroz podjele nacizam i komunizam katoličanstvo im je pomoglo sačuvati jezik kulturu i državnost. Sličan ponos vidljiv je i kod Litavaca, Slovaka i drugih naroda. Zar je ta prirodna i povijesna povezanost kod Hrvata odjednom problematična dok se kod drugih naroda slavi kao plemenita i hvalevrijedna?

Druga zabrinjavajuća tema je pobačaj.

Nadbiskup Uzinić javno priznaje kako je pobačaj moralno zlo ali naglasak stalno stavlja na promjenu svijesti i upozorava da bi zabrana mogla pogoršati situaciju. Time svjesno ili nesvjesno ulazi u područje pasivne suradnje u zlu.

Sveti Ivan Pavao II. u enciklici *Evangelium Vitae* jasno i nedvosmisleno upozorava političare i zakonodavce.

"Zakoni koji dopuštaju pobačaj i eutanaziju nisu samo nepravедni nego predstavljaju ozbiljno kršenje moralnog zakona. Nitko ne može

istinski tvrditi kako je u skladu s Kristovim naukom ako podržava takve zakone."

Papa nadalje kaže kako katolički političar ne smije glasati za zakone koji legaliziraju pobačaj osim u iznimnim slučajevima kada može samo ograničiti štetu i to uz uvjet da je njegovo protivljenje pobačaju svima jasno poznato.

Zakoni koji dopuštaju ubijanje nedužnih ne stvaraju nikakvu obvezu savjesti nego upravo suprotno obvezu suprotstavljanja.

Ako je pobačaj ubojstvo nedužnog djeteta a Crkva to jasno uči onda zakonsko dozvoljavanje tog ubojstva omogućuje masovno zlo. Pastir koji to ne osuđuje dovoljno jasno i odlučno svojim propustom sudjeluje u lancu odgovornosti.

Evandjelje traži i milosrđe i istinu. Ne smijemo birati samo jedno od toga. Bojim se da ovakav pristup vodi prema Crkvi koja se sve više prilagođava svijetu umjesto da ga preobražava Kristovim naukom.

Preuzvišeni nadbiskupe Uziniću molim Vas ozbiljno razmislite o ovim pitanjima. Hrvatski vjernici trebaju pastire koji će hrabro braniti i identitet naroda i nepovredivost svakog ljudskog života od začeca do prirodne smrti.

Molim se za Vas da Vas Duh Sveti vodi u jasnoći hrabrosti i vjernosti punini Evandjelja.

14. srpnja ·

SAMO POSTENO PRIZNAJE KAKO JE I ON JEDAN OD NAJOGAVNIJIH MEDJU NAJOGAVNIJIH

**Uzinić prozvao Milanovića pa
snažno istupio protiv novog
militarizma: 'Sijači mržnje
sve su prisutniji u Hrvatskoj'**

Riječki nadbiskup je pozvao mlade na civilno služenje
vojnog roka i kritizirao utrku u naoružanju

MLADEN PLEŠE

PRIJE 2 SATA 22 PREPORUKA

Barbara Barba Jonjić se osjeća fantastično.

Znači li ovo kako Uzinić samo sebe i Milanovića vidi kao pacifiste ili

IMAMO I NADBISKUPA KOME JE VAŽNIJA PARTIZANŠTINA OD DOMOVINSKOG RATA.

Na njegovu žalost od njegovih su hrvatski branitelji napravili zečeve. VELIKI HUMANIST PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG TVRDIO JE DA JE I PJESMA O JURI I BOBANU ANTIFAŠISTIČKA PJESMA ŠTO ZNAČI DA SU SVI ONI KOJI NAPADAJU PJESME IZ DOMOVINSKOG RATA FAŠISTI PA JE ONDA I NADBISKUP UZINIĆ FAŠIST

Evo što sam o tome pisao na FB prošle godine

18. srpnja 2025. ·

„HOS nije bio službena vojska hrvatske države. Bio je to dragovoljački odred pod okriljem jedne političke stranke – HSP-a – koja je de facto prestala postojati u siječn...

Prikaži više

Meta Chat's

16. srpnja 2025. ·

Podijeljeno s publikom Javno

SRAMOTA: POLICIJA KAZNENO GONI ZBOG PJEVANJA PJESME ZA KOJU JE VELIKI HRVATSKI DOMOLJUB - TADA SAVJETNIK PREDSEDNIKA TUĐMANA ZA PITANJA DOBRA PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG TVRDIO DA JE ANTIFAŠISTIČKA PJESMA

VAŽNO JE SHVATITI DA JE LANG KAO SAVJETNIK UTEMELJITELJA RH GOVORIO O ANTIFAŠISTIČKOJ PJESMI. ZAŠTO*

PA OČITO SU BILI SVJESNI DA SE RADIO O FAŠISTIČKOJ AGRESIJI NA RH.

SRAMOTA DANAŠNJIH VLASTI JE TIM VEĆA.

[https://teleskop.hr/hrvatska/policija-pronasla-one-koji-su-pjevali-juru-i-bobana-uoci-thompsonova-koncerta-evo-za-sto-ih-sve-](https://teleskop.hr/hrvatska/policija-pronasla-one-koji-su-pjevali-juru-i-bobana-uoci-thompsonova-koncerta-evo-za-sto-ih-sve-terete/?fbclid=IwY2xjawTP3FVleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhchBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHg96tm-R2qRoaMJKkmsj4V27-)

[terete/?fbclid=IwY2xjawTP3FVleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhchBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHg96tm-R2qRoaMJKkmsj4V27-](https://teleskop.hr/hrvatska/policija-pronasla-one-koji-su-pjevali-juru-i-bobana-uoci-thompsonova-koncerta-evo-za-sto-ih-sve-terete/?fbclid=IwY2xjawTP3FVleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhchBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHg96tm-R2qRoaMJKkmsj4V27-)

**OMf2TLve3fEgZShLMoeF9iIEzEsGWbNHsG6_aem_nrurhNvS
H0-B2NeWzZsGqQ**

NEKI NEDOVOLJNO INTELIGENTI LJUDI U RH MISLE DA SU INTELIGENTNIJI OD PROFESORA LANGA. DA UMREŠ OD SMIJEHA.

Dr. Slobodan Lang - "Jure i Boban" je antifašistička pjesma.

Dr Slobodan Lang humanist i domoljub preminuo je koncem veljače 2016. u Zagrebu kao Hrvat i rimokatolik židovskog porijekla. Potekao je iz ortodoksne komunističke obitelji po ocu i bio uključen u sve moguće oblike partijskog života bivše Jugoslavije, premda su mu preci bili hrvatski Židovi po političkom opredjeljenju uvjereni starčevićanci. Nakon pada Berlinskog zida progledao je i prihvatio borbu za slobodnu i nezavisnu Hrvatsku demokracije i ljudskih prava kao svoj životni credo na kojem je djelovao sve do svoje smrti.

Premda je bio desetljećima istaknuti i zaslužni član Židovske općine u Zagrebu kao i dugogodišnji predsjednik Hrvatsko američkog društva, radi njegovih hrvatskih uvjerenja i obraćenja na katoličku vjeru, nijedna od tih institucija nije se od njega oprostila niti mu odala počast, što je za ne vjerovati a niti katolička glasila, usprkos tome što je molitveni obred na zagrebačkom krematoriju predmolilo čak šest svećenika.

Liječnik i humanist, u mladosti ortodoksni ljevičar i komunist dokazao je svojim djelovanjem da radi za svoju domovinu i da je na djelu i riječi bio po uvjerenju i opredjeljenju politički Hrvat. Organizirao je humanitarne konvoje za pomoć u ratu za Dubrovnik i bolnicu u Novoj Bili i mnoge druge humanitarne akcije u kojima je izravno sam sudjelovao.

Nekoliko dana nakon krađe izbornih rezultata od strane Tuđmanove vlasti u kolovozu 1992. godine, Slobodan Lang stao je u obranu ideniteta i dostojanstva Hrvatske stranke prava pod vodstvom Dobroslav Parage.

Premda je kasnije naveliko surađivao sa Tuđmanom i HDZom nikada nije opozvao svoja uvjerenja i danu izjavu o HSP koju prenosimo u cijelosti.

NEODGOVORNE OPTUŽBE PROTIV HSP

«Hrvatska stranka prava, prva politička stranka u Hrvatskoj, nastala je na temelju učenja dr. Ante Starčevića. Cilj stranke bio je od početka uspostaviti hrvatsku državu utemeljenu na pravnoj sigurnosti triju razina države, vjerskih i nacionalnih i drugih skupina i pojedinaca.

Takva orijentacija stranke privukla je srednji stalež, među kojim i veliki broj Židova. Jedan od njih bio je i moj djed, dr. Ignac Lang iz Vinkovaca.

Balkanski potresi od 1917. do 1992. godine onemogućivali su osnutak hrvatske države, a stranka je djelovala u vrlo teškim uvjetima sve do zabrane 1929. godine. Pošto je uspostavljena NDH 1941. godine, pojedini bivši pripadnici HSP-a čine i greške prihvaćajući pritisak nacističkih sila glede rasnih zakona.

Ta činjenica služila je desetljećima da bi se napadao cijelil hrvatski narod i nijekala njegova prava na državu, demokraciju i samopoštovanje.

Nakon raspada Jugoslavije 1990., Hrvatska stranka prava obnavlja svoje djelovanje i jedna je od prvih koja upozorava na fašističko obilježje vlasti u Srbiji, koja neće prezati ni od jednog oblika fašističke agresije prema drugim narodima, spremni da razaraju tuđe crkve, bolnice, naselja; da ubijaju djecu, žene i starce, te iseljavaju cijela područja obnovivši fašistički genocid nad Hrvatima i Muslimanima /a dijelom i Albancima, Mađžarima i Crnogorcima/.

Hrvatska stranka prava okupila je znatan broj mladih omogućivši im da brane svoju zemlju i svoj narod suprotstavljajući se fašizmu i genocidu.

Mnogi od tih mladih ljudi poginuli su ili postali invalidima. Kao i svi mladi, iskazali su veoma snažne emocije, boreći se za dostojanstvo svog naroda i radujući se obnovi hrvatske države, ponekad i sa zastarjelim simbolima prošlosti.

Bitno je da se tim mladim ljudima pruži ruka i podrži ih se u njihovim plemenitim željama za slobodom, sigurnošću i dostojanstvom.

Držim da ne treba prihvaćati nijednu klevetu na račun ove stranke, a sve sumnje treba raščističavati izravnim uvidom.

Optuživati Hrvatsku stranku prava da je fašistička neprihvatljivo je i neodgovorno.

Međunarodna zajednica treba biti krajnje obazriva u prihvatanju obilježavanja bilo koga, bez obzira je to Davidova zvijezda ili kukasti križ.»

Dr. Slobodan Lang

Predsjednik Hrvatsko-američkog društva i koordinator Hrvatskog odbora za ljudska prava

Zagreb, 6. kolovoza 1992.

Snimak imate na youtube:

<https://www.youtube.com/watch?v=IJFR0GhvGaY>

VAŽNO JE SHVATITI DA JE LANG KAO SAVJETNIK UTEMELJITELJA RH GOVORIO O ANTIFAŠISTIČKOJ PJESMI. ZAŠTO*

PA OČITO SU BILI SVJESNI DA SE RADILO O FAŠISTIČKOJ AGRESIJI NA RH

Autor

Ivan Hrstić

**Partizanske pjesme? To
su one koje nijedan
hrvatski branitelj 1991. –
pjevao nije**

Ivan Hrstić

18. lipnja ·

ISPOD CRTE - "...Nijedan hrvatski branitelj '91., pa tako ni Bobetko, nije pjevao partizanske pjesme već i zato što su ih pjevali oni koji su Hrvatsku napadali. Barem do trenutka kad su se opet preobukli. Nijedan hrvatski odred nije uzeo ime nekog partizanskog odreda. Nijedan branitelj nije nosio petokraku, već i zato što su je nosili srpski osvajači, baš kao Šljivančanin u Vukovaru '91., uz fejk usklike "Smrt fašizmu!". Nijedan branitelj to nije vikao. Zato što su to u tom trenutku vikali — samo neprijatelji."

<https://www.vecernji.hr/.../partizanske-pjesme-to-su-one...>

Večernji list, 18. lipnja 2026.

PRILOZI

**POLICIJA PRONAŠLA ONE KOJI SU PJEVALI
‘JURU I BOBANA’ UOČI THOMPSONOVA
KONCERTA: EVO ZA ŠTO IH SVE TERETE**

16. srpnja 2025.By Teleskop

Foto: Hina

Zagrebačka policija analizirala je snimke koje su nastale uoči, tijekom i nakon velikog koncerta Marka Perkovića Thompsona na zagrebačkom Hipodromu, a vezano za pokliče “za dom spremni” i pjevanje ustaških pjesama.

Podnijeli su četiri kaznene prijave i tri optužna prijedloga, doznaje Dnevnik Nove TV.

“Navedene kaznene prijave odnose se na kazneno djelo iz članka 325. Kaznenog zakona Javno poticanje na nasilje i mržnju, a optužni prijedlozi za prekršaje iz članka 5. Zakona o prekršajima protiv javnog

reda i mira”, poručili su iz zagrebačke policije za Dnevnik Nove TV, prenosi Novi list.

Napomenuli su i da se kriminalističko istraživanje nastavlja provoditi. Dodajmo ovome kako članak 5. stavak 1. navodi:

“Tko na javnom mjestu izvođenjem, reproduciranjem pjesama, skladbi i tekstova ili nošenjem ili isticanjem simbola, tekstova, slika, crteža remeti javni red i mir, kaznit će se za prekršaj novčanom kaznom u iznosu od 700,00 do 4 000,00 eura ili kaznom zatvora do 30 dana”.

Članak 325. stavak 1. Kaznenog zakona pak navodi:

“Tko putem tiska, radija, televizije, računalnog sustava ili mreže, na javnom skupu ili na drugi način javno potiče ili javnosti čini dostupnim letke, slike ili druge materijale kojima se poziva na nasilje ili mržnju usmjerenu prema skupini ljudi ili pripadniku skupine zbog njihove rasne, vjerske, nacionalne ili etničke pripadnosti, jezika, podrijetla, boje kože, spola, spolnog opredjeljenja, rodnog identiteta, invaliditeta ili kakvih drugih osobina, kaznit će se kaznom zatvora do tri godine”.

https://teleskop.hr/hrvatska/policija-pronasla-one-koji-su-pjevali-juru-i-bobana-uoci-thompsonova-koncerta-evo-za-sto-ih-sve-terete/?fbclid=IwY2xjawTP3FVleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhchBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHg96tm-R2qRoaMJKkmsj4V27-OMf2TLve3fEgZShLMoeF9iIEzEsGWbNHsG6_aem_nrurhNvSH0-B2NeWzZsGqQ

DR. SLOBODAN LANG - "JURE I BOBAN" JE ANTIFAŠISTIČKA PJESMA

Mar 5, 2018

Dr Slobodan Lang humanist i domoljub preminuo je koncem veljače 2016. u Zagrebu kao Hrvat i rimokatolik židovskog porijekla. Potekao je iz ortodoksne komunističke obitelji po ocu i bio uključen u sve moguće oblike partijskog života bivše Jugoslavije, premda su mu preci bili hrvatski Židovi po političkom opredjeljenju uvjereni starčevićanci. Nakon pada Berlinskog zida pogledao je i prihvatio borbu za slobodnu i nezavisnu Hrvatsku demokracije i ljudskih prava kao svoj životni credo na kojem je djelovao sve do svoje smrti. Premda je bio desetljećima istaknuti i zaslužni član Židovske općine u Zagrebu kao i dugogodišnji predsjednik Hrvatsko američkog društva, radi njegovih hrvatskih uvjerenja i obraćanja na katoličku vjeru, nijedna od tih institucija nije se od njega oprostila niti mu odala počast, što je za ne vjerovati a niti katolička glasila, usprkos tome što je molitveni obred na zagrebačkom krematoriju predmolilo čak šest svećenika. Liječnik i humanist, u mladosti ortodoksni ljevičar i komunist dokazao je svojim djelovanjem da radi za svoju domovinu i da je na djelu i riječi bio po

uvjerenju i opredjeljenju politički Hrvat. Organizirao je humanitarne konvoje za pomoć u ratu za Dubrovnik i bolnicu u Novoj Bili i mnoge druge humanitarne akcije u kojima je izravno sam sudjelovao. Nekoliko dana nakon krađe izbornih rezultata od strane Tuđmanove vlasti u kolovozu 1992. godine, Slobodan Lang stao je u obranu identiteta i dostojanstva Hrvatske stranke prava pod vodstvom Dobroslav Parage. Premda je kasnije naveliko surađivao sa Tuđmanom i HDZom nikada nije opozvao svoja uvjerenja i danu izjavu o HSP koju prenosimo u cijelosti. NEODGOVORNE OPTUŽBE PROTIV HSP «Hrvatska stranka prava, prva politička stranka u Hrvatskoj, nastala je na temelju učenja dr. Ante Starčevića. Cilj stranke bio je od početka uspostaviti hrvatsku državu utemeljenu na pravnoj sigurnosti triju razina države, vjerskih i nacionalnih i drugih skupina i pojedinaca. Takva orijentacija stranke privukla je srednji stalež, među kojim i veliki broj Židova. Jedan od njih bio je i moj djed, dr. Ignac Lang iz Vinkovaca. Balkanski potresi od 1917. do 1992. godine onemogućivali su osnutak hrvatske države, a stranka je djelovala u vrlo teškim uvjetima sve do zabrane 1929. godine. Pošto je uspostavljena NDH 1941. godine, pojedini bivši pripadnici HSP-a čine i greške prihvaćajući pritisak nacističkih sila glede rasnih zakona. Ta činjenica služila je desetljećima da bi se napadao cijelil hrvatski narod i nijekala njegova prava na državu, demokraciju i samopoštovanje. Nakon raspada Jugoslavije 1990., Hrvatska stranka prava obnavlja svoje djelovanje i jedna je od prvih koja upozorava na fašističko obilježje vlasti u Srbiji, koja neće prezati ni od jednog oblika fašističke agresije prema drugim narodima, spremni da razaraju tuđe crkve, bolnice, naselja; da ubijaju djecu, žene i starce, te iseljavaju cijela područja obnovivši fašistički genocid nad Hrvatima i Muslimanima /a dijelom i Albancima, Mađarima i Crnogorcima/. Hrvatska stranka prava okupila je znatan broj mladih omogućivši im da brane svoju zemlju i svoj narod suprotstavljajući se fašizmu i genocidu. Mnogi od tih mladih ljudi poginuli su ili postali invalidima. Kao i svi mladi, iskazali su veoma snažne emocije, boreći se za dostojanstvo svog naroda i radujući se obnovi hrvatske države, ponekad i sa zastarjelim simbolima prošlosti. Bitno je da se tim mladim ljudima pruži ruka i podrži ih se u njihovim plemenitim željama za slobodom, sigurnošću i dostojanstvom. Držim da ne treba

prihvaćati nijednu klevetu na račun ove stranke, a sve sumnje treba raščišćavati izravnim uvidom. Optuživati Hrvatsku stranku prava da je fašistička neprihvatljivo je i neodgovorno. Međunarodna zajednica treba biti krajnje obazriva u prihvćanju obilježavanja bilo koga, bez obzira je to Davidova zvijezda ili kukasti križ.» Dr. Slobodan Lang Predsjednik Hrvatsko-američkog društva i koordinator Hrvatskog odbora za ljudska prava Zagreb, 6. kolovoza 1992.

<https://www.youtube.com/watch?v=IJFR0GhvGaY>

ROBERT ČULINA

MATE BACA BISERJE, A NEMA SVINJA

14. srpnja u 14:15 ·

Robi, pa kako će Srbi pobijediti ako imamo vojsku i branitelje Za Dom Spremne. Ne bi on bio nadbiskup da to ne zna, kao svi NAJOGAVNIJI MEDJU NAJOGAVNIJIMA.

Robert Čulina

13. srpnja ·

U zemlji u kojoj ratovi kucaju svakih trideset do petsto godina, pacifističke riječi nadbiskupa Mate Uzinića o vojnom roku i prigovoru savjesti zvuče kao prepisane iz sterilnog europskog priručnika. Nadbiskup pred mladiće baca "biserje" apsolutnog pacifizma, zaboravljajući da s druge strane granica ne sjede teoretičari, nego

stvarna opasnost. On nudi teoriju ljudima koji u kostima još osjećaju užase rata.

Pouka iz 1990. Kad te razoružaju, ostaje ti samo molitva pod granatama

Hrvatska devedesete nije dočekanica nenaoružana slučajno. Nadbiskup danas ponavlja pogubnu priču Ivice Račana koji je u svibnju 1990., u ime lažnog mira, predao naoružanje hrvatske Teritorijalne obrane u skladišta JNA. Preko 200.000 pušaka koje je narod sam plaćao predano je onima koji će ubrzo razarati Vukovar, Dubrovnik i Petrinju. To je ista škola koja danas plješe Uziniću, politika koja priča o razoružanju dok se sprema klanje. Račan nas je ostavio goloruke pred tenkovima, a Uzinić bi danas tako ostavio naše sinove.

Naši mladići nisu svinje da im se baca lažno biserje

Hrvatska je nastala na krvi vojnika s krunicom u rukama. Obični momci su u blatu i znoju morali ispravljati promašenu politiku iz 1990. i sve silne izdaje dvadesetog stoljeća. Od guranja Hrvatske kao gusaka u maglu 1918., preko komunističkih pokolja i Bleiburga nakon 1945., pa do sramotnog razoružavanja uoči velikosrpske agresije, hrvatski je čovjek stalno bio žrtva domaćih naivaca koji su vjerovali u lažna bratstva. Svaki put kad bismo povjerovali u bajke, platili bismo to stotinama tisuća glava.

Zar nije upravo istinski kršćanski biti spreman i jak i tako osigurati mir za svoje bližnje. Kršćanska ljubav nije pasivno gledanje kako ti netko uništava dom, nego spremnost na žrtvu da ga zaštititi. Biti jak i naoružan ne znači željeti rat, nego poslati poruku zlu da je cijena napada prevelika, što je jedini stvarni način da se mir očuva. Poticati mlade na odbijanje obuke nakon svega što smo prošli čin je opasne neodgovornosti.

Nadbiskup Uzinić ima luksuz vjerovati da je svijet plemenito mjesto. No, hrvatski mladići nisu svinje pred koje se može bacati takvo jeftino, salonsko biserje. Oni su sinovi i unuci onih koji su ovu zemlju krvlju obranili i znaju da se mir na Balkanu ne čuva lijepim željama, nego spremnošću da braniš svoj prag. Ako nismo spremni sami držati stražu, povijest nam je pokazala tko će doći i uzeti sve. Sve ostalo je iluzija koja vodi u propast.

Tportal.hr ·

Prati

17. lipnja ·

Nekolicina se odvažila na mahanje barjakom s ustaškim pokličem i prezentiranje tetovaže s nacističkom svastikom.

S BISKUPIMA KAKAV JE UZINIĆ KATOLIČKA CRKVA U RH ĆE SE PRESTATI NAZIVATI CRKVOM U HRVATA

Jure Kačić

12. veljače ·

JESI LI LJUBOMORAN ?

LUĐI JE ONAJ TKO TI DODIJELI TU BEZVEZNU TITULU.

IMAO SAM I JA BISKUPA U RODU AL JE BIO VELIKI

DOMOLJUB.

26. srpnja 2025.

Znate li tko je HRVATSKI biskup?
Biskup Uzinić ili:...

HKM.HR

Biskup Košić pridružio se moliteljima krunice na Trgu bana Jelačića u Zagrebu | HKM

Vijesti

BISKUP KOŠIĆ PRIDRUŽIO SE MOLITELJIMA KRUNICE NA TRGU BANA JELAČIĆA U ZAGREBU

Uz Zagreb, krunicu su muškarci molili i u Dubrovniku ispred crkve Sv. Križa, u Karlovcima na Trgu J. J. Strossmayjera, u Osijeku na Trgu sv. Ivana Pavla II. (ispred konkatedrale), u Slavonskom Brodu na Korzu, u Splitu na Peristilu, u Šibeniku na Trgu branitelja Domovinskog rata (Krešimirovom domu), u Trogiru na Trgu sv. Ivana Pavla II., u Vinkovcima na Trgu bana J. Šokčevića (kod kipa

Presvetoga Trojstva), u Virovitici, na adresi Matije Gupca 63 (u vojarni kod križa), u Zadaru ispred katedrale sv. Stošije.

01.07.2023. / 11:11 / dp

I ove subote, prve u mjesecu srpnju, muškarci diljem Hrvatske molili su krunicu za domovinu, mir i obraćenje hrvatskog naroda, duhovni autoritet muškaraca, život u predbračnoj čistoći, prestanak pobačaja, autentične i svete crkvene pastire, za duše u čistilištu kao i za osobne nakane.

Moliteljima se na trgu Trga bana Josipa Jelačića u Zagrebu pridružio i sisački biskup Vlado Košić.

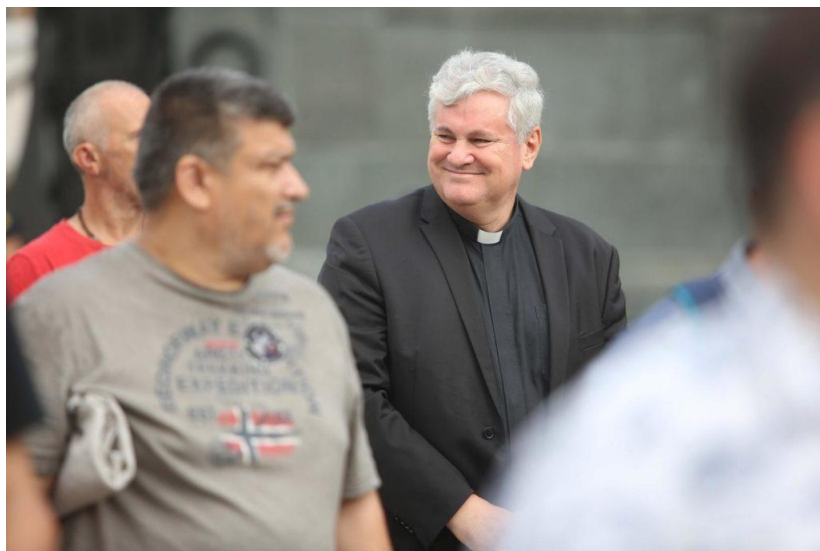

Foto: Lovro Domitrovic/PIXSELL

Uz Zagreb, krunicu su muškarci molili i u Dubrovniku ispred crkve Sv. Križa, u Karlovacu na Trgu J. J. Strossmayjera, u Osijeku na Trgu sv. Ivana Pavla II. (ispred konkatedrale), u Slavonskom Brodu na Korzu, u Splitu na Peristilu, u Šibeniku na Trgu branitelja Domovinskog rata (Krešimirovom domu), u Trogiru na Trgu sv. Ivana Pavla II., u Vinkovcima na Trgu bana J. Šokčevića (kod kipa

Presvetoga Trojstva), u Virovitici, na adresi Matije Gupca 63 (u vojarni kod križa), u Zadaru ispred katedrale sv. Stošije.

“Ovaj miroljubiv i apolitičan događaj u Zagrebu organizira bratstvo „Vitezovi Bezgrešnog Srca Marijina”. Ograđujemo se i ovaj put od svih pojedinaca koji će namjerno ometati molitelje ili prolaznike ili isticati ideološki nepoželjna obilježja ili sudjelovati kao predstavnici udruga, a ne kao pojedinci”, ističu muškarci okupljeni oko incijative “Muževni budite”.

https://hkm.hr/vijesti/biskup-kosic-pridruzio-se-moliteljima-krunice-na-trgu-bana-jelacica-u-zagrebu/?fbclid=IwY2xjawTOvG9leHRuA2FlbQIxMQBicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhchBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHsL8_Smz9qjL3yTA3xIfZlX0rESncu8SD5qaQS6Nijzc2cNJpwACa0HpsAZN_aem_JCWg7JxxuADuha2sMMxU6g

IVICA GRANIC

MATE NACIONALNE UZINIĆ

"Moliti krunicu znači predati svoje terete milostivim srcima Krista i Njegove majke. Krunica je molitva i tako skromna i jednostavna i teološki bogata biblijskim sadržajem. Molim vas da se molite."

~Sveti Ivan Pavao II. ❤️

18. prosinca 2025. ·

Mons. Uzinića pratim još iz doba kad je bio 'biskup dubrovačke biskupije koji je puno obećavao'. Predviđali su mu grandioznu karijeru, ali se karte, barem za sada, nisu posložile u očekivanom rasporedu. Nešto sam o njemu, više se ne sjećam na kojem portalu, kritički pisao i - dobio po prstima.

Izdvojio se odmah ovaj prelat katoličke Crkve svojim 'liberalnim stavovima', preko noći postaje miljenik lijevog mainstreama jer bi dopustio pitaj Boga što sve ne, često se ne drži Biblije 'kao pijan ploti', sada mu smeta molitva na trgovina. I ono što je posebno interesantno, svi njegovi religijski stavovi, kako onda tako i danas, zatim bilo koji stav vezan za vjerska, etička ili općenito duhovna ili društvena pitanja, potpuno korespondiraju, isti su kao i stavovi hrvatske umjerene ili ekstremne političke ljevice, stranke Možemo, SDP-a i dr.

Kako ide ona priča o kozi i rogu?

Analizirajmo malo ovu vratolomnu verbalistiku niže, nedavno rečenu kao veliku misao, a zapravo je obična besmislica.

Prvi dio, 'Molitva koja mene ne oplemenjuje...' , podrazumijeva, dakle, kako molitva duhovno ne oplemenjuje molitelj(a)e! Od kuda mu pravo na takav stav? Ili zaključak? Na koji to način biskup zna da molitva ne oplemenjuje molitelja? Je li razgovarao, ako ne s većinom, barem s ponekim moliteljem? Znači, biskup Uzinić je u ime drugih zaključio kako njih molitva zapravo ne oplemenjuje. On to izgleda nekim čudnim receptorima hvata, lovi, slijedom logike molitelji mole radi tko zna čega, svakako ne zbog duhovnih potreba. Time ih je automatizmom transferirao na stranu društvenih provokatora, kamo 'klečavce' godinama trpa ekstremne ljevice.

Nadalje, '... a druge provocira...' . Koga to molitva na trgu provocira? Tko su ti isprovocirani ljudi ili skupine? Kako smo do sada vidjeli, impresivan je to kružok. Riječ je o ekstremnoj postjugoslavenskok ljevici, rodnim zagovarateljima, gay pokretu, Lekić-Fridrih i dr. dekadentnim promicateljima kulture smrti, a ne života, i sličnima. Pa zar nije ipak čudno da se visoki katolički prelat nađe na istoj strani s takvima, a kontra udruge 'Marijini ratnici', koji hrabro promiču vjeru diljem sve više dekršćanizirane Europe.

Nadalje, '... često provocira i mene protiv drugih...' . Ovaj dio je toliko besmislen da nije ni za komentar! Znači, molitva na trgu provocira ili

(mene) molitelja, ili istomišljenike, protiv - drugih. Kojih drugih? Postoji li ijedan dokaz u prilog ovoj tezi, da je molitelj ili istomišljenik, isprovociran, podigao glas ili nešto drugo, ozbiljnije, učinio protiv bilo koga drugoga. Barem izgovorio jednu jedinu ružnu riječ? Meni takav slučaj nije poznat. Upravo suprotno, unatoč ekstremnim provokacijama molitelji ostaju mirni, pribrani, iza njih ne ostane niti bačen papirić na pod.

I na koncu zaključak '... nije prava molitva'. Takav zaključak više govori o riječkom nadbiskupu nego o bilo kome drugome. Hm, prava molitva?! Što bi trebala biti prava molitva? Molitva je duboko intimna stvar svakog pojedinca, u ime drugih govoriti i zaključivati što je 'prava', ili što je 'kriva', molitva može samo totalni analfabet. A ako je taj analfabet ujedno i predstavnik visokog klera, onda je to 'kraj svijeta'.

ANĐELKO KAČUNKO

EPIDEMIJA VIRUSA "PARANOIA LEFTARDITIS CRONICA ET ACUTA"

17. prosinca 2025. ·

9. prosinca 2025. ·

- ili: prozirna maska 'femicidokora' za uzdizanje feminističke agende! Ususret Božiću - nakon što je trgovački Grinch sveto vrijeme Došašća uzpješno pretvorio u žderolokačko-zabavomanijski teror - ove godine pojačala se epidemija starog virusa. Nakon što je davno 'izoliran' i analiziran specifični 'hrvatski soj', duhovna medicina dala mu je precizan naziv: "Paranoia leftarditis cronica et acuta".

Naime, pod prozirnom maskom borbe za "prava žene" i "ravnopravnost žene" FEMINIZAM je na globalnoj razini na svim područjima života različitim "ušminkanim" akcijama zapravo stalno djelovao na razbijanju obitelji, sukobljavanju mužkaraca i žena, na izrugivanju majčinstva, djevičanstva, čednosti i svih evanđeoskih krjeposti, kojima žene postižu sreću kada su njima "nakićene", ter svojim "bogoljubnim i čistim življenjem" utječu i na obraćenje muževa ako su "neposlušni Riječi", kako preporučuje Apostol Petar (v. 1Pt 3,1-7).

Danas pak, opet pod prozirnom feminističkom maskom zaštite žena od nasilja - premda su milijuni žena u svijetu unesrećeni "feminističkom srećom" a tzv. napredni i razvijeni svijet doveden do ruba demografske i moralne provalije - te iste aktivistice (pomognute

svojim partnerskim FEMINISTIMA, poglavito u politici i medijima) čine "korak naprijed" i žele 'promarširati kroz sve institucije'.

A našle su efikasnu "pravnu batinu" - FEMICID (ubojstvo žene... - definicija je dugačka) - i njihov se novi histerični aktivizam širi poput ljetnog požara u (Stri)borovoj šumi, kao da čovječanstvo tek sada prvi put u povijesti (u)staje u obranu ljudskog života - mužkog i ženskog, dječje i staračkog...! Ta je feministička borba PROTIV FEMICIDA poprimila razmjere i metode borbe poljoprivrednika protiv korova uporabom CIDOKORA - herbicidnog otrova na bazi otrovnog glifosata - pa se njihova borba može nazvati FEMICIDOKOR!

Međutim, u žestokoj borbi protiv tzv. femicida - sada se široki spektar djelovanja toga virusa suženo okomio na mužkarce koji mole Krunicu na trgovima. To nije nimalo slučajno, jer mnogi su svetcu upozorili da Đavao posebno bjesni i specifično reži upravo na Krunicu! Zato su kontinuirano već 20-ak godina na udaru Crkva, obitelj, branitelji i Thompson. A to je zapravo temelj na kojemu je izgrađen Dom hrvatskoga naroda od stoljeća sedmog - Bog, Obitelj, Domovina!

Da je bilo samo tijekom dva posljednja desetljeća - od prvoga Thompsonova megakoncerta - redovito sabirati te mrzilačke objave, sada bi čovjek na kupu imao "velebit" dokumentacije za zastrašujući opis najglasnijeg dijela samoproglashene tzv. hrvatske javnosti. Ali čak i od mnoštva novih 'ljewokmečarskih' antifemicidnih "biseruljki" dala bi se složiti cijela pozamašna knjiga. Ovdje evo izdvajam samo nekoliko najilu(do)strativnijih, koji po mnogočemu dosižu 'razinu' vrhunske (femicidokorne) idiotarije.

FEMICIDIOTarija br. 1:

"Hrvatska država izdaje svoje žene svaki put kada ne čini dovoljno na zaštiti, na prepoznavanju procesa, svih onih okolnosti koje dovode do femicida i svaki put kada tolerira skupine muškaraca koji u hrvatskim gradovima javno traže ukidanje Ustavom zajamčenih prava žena na ravnopravnost." (Renata Rašović, VL, 10.12.2025.)

FEMICIDIOTarija br. 2:

"Crne brojke femicida u Hrvatskoj i prizori muškaraca koji ritualno kleče na gradskim trgovima ne mogu se promatrati odvojeno. U Hrvatskoj je ove godine ubijeno 19 žena. To nije niz nepovezanih tragedija, nego simptom društva koje sustavno proizvodi i tolerira

nasilje nad ženama. Riječ je o istom ideološkom tlu, o istom sustavu vrijednosti i o istoj logici moći koja danas iz tog tla buja, sve glasnija i agresivnija, a koju hrane vlastodršci u politici i u Crkvi." (Alen Galović, 24sata, 15.12.2025.)

FEMICIDIOTarija br. 3:

"S femicidima je (molitelje) povezala stvarnost a ne ja. Molili su u trenutku kad je ubijena jedna mlada žena u Rijeci a dan ranije jedna trudnica. Kad čujete njihove poruke o molitvi kojom će, bude li uslišana, žene postati pokorne i podložne muškarčevu autoritetu, pomislite kako ubijene nisu na to bile spremne pa su okrutno kažnjene za svoj neposluh." (Sanja Sarnavka, 24sata, 15.12.2025.)

FEMICIDIOTarija br. 4:

"Kao da smo paralizirani, pune tri godine toleriramo klečavce koji s gradskih trgova javno, bez ikakvih posljedica, traže pokornost žena i poručuju nam da smo manje vrijedne, te dociraju kako bismo se trebale ponašati i odijevati." (Ivanka Toma, JL, 16.12.2025. - naslov: Dosta je šutnje! Klečavci krše hrvatske zakone, Ustav i međunarodne konvencije)

FEMICIDIOTarija br. 5:

"Više puta sam rekao da molitva na trgovima nije dobra, ali svejedno ne mislim da bi se taj problem riješio zabranom. S tim ljudima bi netko trebao raditi i ne bi im se smjelo podilaziti. Trebalo bi im pomoći razumjeti da kršćani ne mole na taj način. Mislim da su mnogi od njih izmanipulirani. Preporučio bih im da se ispituju pred Bogom i svojim ispovjednikom je li svojom molitvom na trgovima postaju bolji ili gori ljudi. I unose li u ovo društvo mir, radost i međusobno poštovanje ili potiču i stvaraju dodatne podjele i sukobe." (biskup Mate Uzinić, SD, 16.12.2025.)

Eto tako su se "kmečavci-drečavci" 'olakšali', tj. sadržaj svojega medijskog debelog crijeva izbacili na "klečavce". Ali jaoooo...- kakvo tragična ironija sudbine za te lijeve nesretnike! Istoga dana (15.12.), kada su svoju medijsku dreku dignuli Alen i Sanja (u 24sata) - u Večernjem listu je Vlatka Kalinić - umna i veoma obrazovana ter također vrlo utjecajna i medijski vrhunski vješta ŽENA - u svojoj redovitoj kolumni objavila komentar o fenomenu ČEDNOSTI. Taj briljantan i vrhunski inteligentan tekst je kao logički tsunami i

moralno-teološki tornado do dna plićaka odpuhao i raznio pijesak dotadašnjih (i naknadnih) floskula i manipulacija svih koji su se bjesomučno okomili na mužke molitelje.

Vrijedi navesti da je već prije (11.12.) i Darko Pavičić u svojoj kolumni u VL jako lijepo i jasno objasnio kako je vješto plasirana LAŽ o moliteljima u dijelu javnosti stvorila prema njima netrpeljivost i dovela do peticije. Naravno, za većinu katolika u zraku visi golem UPITNIK zašto se i jedan katolički biskup svrstao među "antiklečavce"! U raznim komentarima - a ima ih "svakakvih" (neću ih navoditi da ne zaradim etiketu i tužbu kao profesor Havel) - najintrigantnije je pitanje je li Uzinićev stav znak uzoholjene želje da mimo cijele HBK bude "na svoju ruku" ili nešto drugo još gore...

Svakako, evo tek nekoliko rečenica iz kolumne Vlatke Kalinić, koja, izgleda, teologiju i Evanđelje poznaje bolje od nekih naših biskupa i "kleroklečavaca" s doktoratima (NB - glede novoga pojma: Budući da su svi klerici u crkvi odnosno u nekim obredima barem jedno vrijeme redovito na koljenima, logično je očekivati da oni, po analogiji i antiklerikalnoj logici, dobiju naziv "kleroklečavci").

Dakle, istaknuvši u prvi plan ČEDNOST - s pohvalom Sanji Sarnavki i Radi Borić za čedno odijevanje - Vlatka je "razornom" argumentacijom raznijela protumoliteljske 'lijeve' kule od karata i pijeska, ustvrdivši najprije da one, Sanja i Rada, zapravo nemaju problem s čednim odijevanjem. "Ljuti ih sama ideja da bi muškarac ženi određivao što bi smjela imati u svome ormaru. Iza te reakcije, koja ima psihološku i ideološku podlogu, krije se klasična zamjena teza. Muškarci koji kleče ne 'određuju' ženama što moraju nositi. Oni mole za promjenu kulture, normi i osobnih izbora, baš kao što su to slobodno odabrale Sanja i Rada. Molitelji, koje će njih dvije pogrdno nazvati klečavcima, dobro znaju da je žena slobodna odijevati se kako želi, ali znaju i da taj izbor prvenstveno proizlazi iz osjećaja osobnog dostojanstva. Ona koja ne zna da vrijedi i prije nego što pokaže tijelo neće razumjeti zašto bi ga čuvala."

Podsjetivši zatim da se žene (nažalost mnoge, moje je zapažanje!) ne odijevaju svjesno protiv vlastitog dostojanstva, ali prečesto odijevaju nesvjesne da ga imaju, Vlatka sjajno naglašava kako upravo "za TE žene kleče muškarci na trgovima. Oni dobro znaju da se čednost ne

može nametnuti, a još bolje znaju da izvire iz spoznaje vlastite vrijednosti."

Naglasivši kako su teze 'peticijanera' maliciozno upakirane u priču o ubijenim ženama, Vlatka je s PET 'antiteza', kao s finom metlom za paučinu, 'pomela' svaki kutak njihova "bizarnoga konstrukta", koji tvrdi kako "molitva potiče muškarce da nasilno pokoravaju žene, a žene da trpe te iste nasilnike u pokornosti". Prvo, uzročna veza. Jednostavno je nedokazivo, empirijski i logički, da bi molitelji na bilo koji način proizvodili ili podupirali nasilje nad ženama. Aktivistice koje rade sa žrtvama same će reći da nasilje proizlazi iz patologije, ovisnosti i kulture nekažnjavanja. Pripisivati ga muškarcima koji kleče i mole znači svjesno zanemariti stvarne uzroke.

Drugo što bode u oči je karikatura poslušne, podložne žene. Duboko je mizogina pretpostavka da su žene koje biraju podložnost mužu nužno pasivne i slabe. U toj karikaturi žena je ili autonomna na propisani način ili je žrtva. Treće opcije kao da nema. Treća opcija itekako postoji u stvarnom životu, zove se slobodna podložnost. I ne uključuje strah ili trpljenje nasilnika. Takva podložnost ne polazi od nadmoći muškarca, nego od zaštite ženskog dostojanstva. Žena zna tko je, koliko vrijedi i gdje su njezine granice. Slobodno bira predati se mužu bez toga da izgubi sebe. Muž je dužan čuvati njezino dostojanstvo i poštivati njezine granice. Ljubiti. A ljubav NIKAD nije nasilna.

Taj dio kršćanskog nauka suvremeni diskurs uporno odbija razumjeti. Odbija razumjeti i da molitva i zapovijed nisu isto. Molitva nije naredba ni pritisak. Nije čak ni upućena ženama, nego Bogu. A ako je molitva na trgovima toliko moćna da 'proizvodi nasilje', onda je zasigurno jednako moćna i u suprotnom smjeru. Potpisnici peticije žmire na logičan zaključak. Svjesni koliko su tanki, pribjegavaju besramnim emocionalnim ucjenama. Gadjljivo je kad se ubijene žene koriste za političke ciljeve. Manipulacija tugom i strahom retorički je trik najgore moguće vrste. I to im jedino preostaje, jer ako priznaju da molitelji nemaju nikakve veze s nasiljem, onda priznaju i da je njihovo povezivanje s ubojstvima žena ozbiljna moralna perversija."

Sapienti sat! A mnogima, pa i biskupu Uziniću, sjajna lekcija već s ovim navedenim tekstom (cijelu kolumnu Vlatke Kalinić prenijet ću u

sljedećoj objavi). U svakom slučaju, jedna je ŽENA argumentirano javno obrazložila kako ćorci 'antifartiljerije' ne mogu pogoditi nikoga sa "zrnom soli u glavi". Naime, njihova 'lijeva' logika očita je u Sarnavkinjoj 'genijalnoj' paraleli kojom insinuira krivnju molitelja za 'femicid' jer su klečali u trenutku kada se u Rijeci dogodilo ubojstvo jedne žene! Analogno tome, na vijest da su ruski dronovi napali nuklearku u Ukrajini upravo u trenutku dok je papa Lav u Rimu molio za mir u svijetu, istu bi 'snagu' imao zaključak da je očita Papina odgovornost za tu tragediju!

Na kraju, dodajem samo da ni Alenu ni Sanji nema koristi od pozivanja na Isusa, jer iz Biblije kao u supermarketu "stavljaju u svoju košaru" samo ono što im trenutno odgovara za njihov medijsko-politički ideološki 'šoping'. Svima neka je blagoslovljen ostatak i skori kraj Došašća!

OBJASNIO O ČEMU JE RIJEČ

MATE UZINIĆ OTKRIO VELIKI PROMJENU U HBK-U: 'MOJA VIZIJA NIJE PODRŽANA'

Riječki nadbiskup Mate Uzinić kazao je kako više nije predsjednik Vijeća HBK-a za laike.

16.12.2024.

Foto: Goran Mehkek / CROPIX

"Hrvatska biskupska konferencija na našem posljednjem zasjedanju, prije mjesec dana, nije podržala moju viziju rada tog Vijeća i planove i programe koje smo kao Vijeće usvojili i planirali u idućem razdoblju", kazao je nadbiskup Uzinić. "Nisam, nažalost, više predsjednik Vijeća HBK-a za laike. Naime, Hrvatska biskupska konferencija na našem posljednjem zasjedanju, prije mjesec dana, nije

podržala moju viziju rada tog Vijeća i planove i programe koje smo kao Vijeće usvojili i planirali u idućem razdoblju".

Statistikastanovništva

Govoreći o tome kako ocjenjuje stanje laikata u Crkve, Uzinić je spomenuo dvije dominantne duhovnosti "autoreferentnu, koja od Boga traži zadovoljenje vlastitih potreba, i ispolitiziranu, koja ga želi iskoristiti u političke svrhe". Nasuprot njima, Uzinić je kazao kako je u njegovoj viziji valjalo ojačati treću skupinu "kojoj su okosnica laici teolozi, a koja je svjesna svojih karizmi i darova", započeo je.

"Oni se, na ravnopravan način s nama klericima, žele ugraditi u Crkvu i njezino poslanje, a dijalogom sa suvremenim svijetom koji ne razumijevaju kao neprijatelja nego kao izazov i poslanje, žele dati kršćanski pečat društvenoj zajednici u kojoj živimo. Naše je Vijeće željelo poticati takav laikat i na svim drugim razinama. Željeli smo u svakoj biskupiji imati nekoga tko bi nam u tome pomagao, kako bismo time ojačali uloge i aktivnosti laika u našoj Crkvi", kazao je.

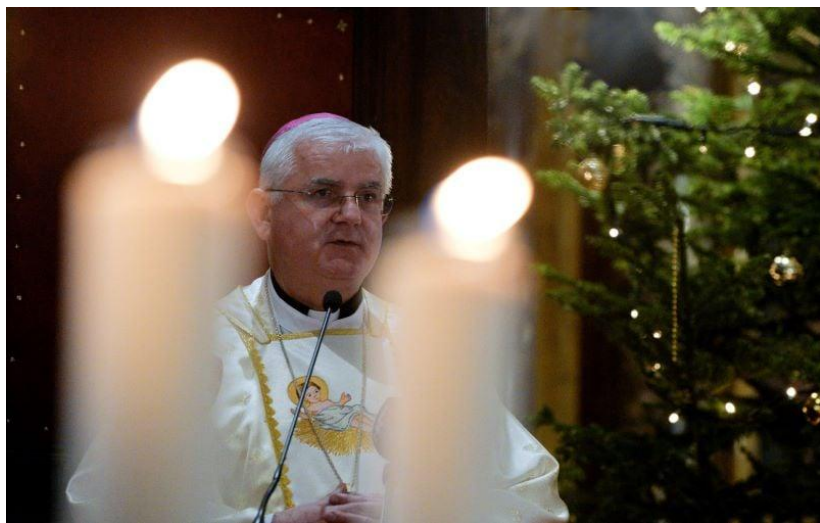

Foto: Damir Skomrlj / CROPIX

Dugoročna vizija

"Već smo pripremili online obrazac kako bi se stvorila cjelovita baza podataka. Planirali smo organizirati godišnje susrete da bismo se međusobno bolje upoznali, izmijenili iskustva i nešto naučili jedni od drugih", kazao je. Govoreći o dugoročnoj viziji, Uzinić je kazao kako mu je želja bila "razmotriti i vrednovati mjesto i ulogu vjernika laika u svjetlu Drugog vatikanskog koncila i poslijekoncilskog učiteljstva; pridonijeti većoj svijesti crkvenosti kod svih krštenika, kao i odgovornosti za život po evanđelju, evangelizaciju i crkveno zajedništvo".

Papu je netko udario po licu: Beogradski nadbiskup otkrio što se dogodilo

Osim toga, nadbiskup je s kolegama iz Vijeća planirao pokrenuti dijalog i suradnju među vjernicima laicima te ih potaknuti na koordinirano djelovanje u vidu organizacije redovitih skupova i prigodnih i drugih tematskih susreta. "Sve su to bili naši planovi, ali, nažalost, nisu prihvaćeni. Da su prihvaćeni, vjerujem kako bi uz pomoć vjernika laika Crkva u Hrvatskoj mogla brže i bolje odgovoriti na izazove današnjeg vremena. Upravo zato ne smijemo odustati nego trebamo pokušati učiniti ono što možemo. O tome puno toga ovisi", kazao je Uzinić za Zvona.

<https://direktno.hr/zivot/vjera/mate-uzinic-otkrio-veliki-promjenu-u-hbk-u-moja-vizija-nije-podrzana-361181/>

BISKUP UZINIĆ I KNJIGA PROF. DR. SC. ZDRAVKA TOMCA "CRVENI PREDSJEDNIK"

Da je biskup Uzinić neobična pojava u Crkvi u Hrvata pokazao mi je njegov odnos prema prof. Tomcu i pogotovo prema njegovom Kolegi biskupu Košiću u povodu zahtjeva prof. Tomca biskupu Uziniću da mu odobri prostorije Crkve za predstavljanje njegove knjige CRVENI PREDSJEDNIK.

Biskup je odbio!

To bi se moglo razumjeti da je to bilo prvo predstavljanje te knjige u prostorijama CRKVE U HRVATA.

Međutim to je trebalo biti drugo, a prvo je održano u Zagrebu i jedan od predstavljača e bio HRVATSKI BISKUP dr. sc. Vlado Košić.

Tada nisam bio na facebooku nego slao svoje tekstove na tisuću adresa. Napao sam biskupa zbog takvog odnosa prema najuglednijem hrvatskom biskupu.

Zato u ovom poglavlju dajem tekstove u svezi s tom knjigom.

Zanimljiva su reagiranja i biskupa i prof. Tomca,

Kada sam biskupu Košiću napao njegovog kolegu biskupa Uzinića, on ga je branio.

Onda ni ja nisam objavljivao tekstove o tome, a jedina dva teksta o knjizi su dana ovdje.

BISKUP KOŠIĆ NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE ZDRAVKA TOMCA “CRVENI PREDSJEDNIK”

Knjiga ratnoga potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske Zdravka Tomca “Crveni predsjednik” predstavljena je u dvorani Vijenac na zagrebačkom Kaptolu. O knjizi, u kojoj autor detaljno obrazlaže etičku optužnicu Hrvatskoga nacionalnoga etičkog sudišta (HNES) protiv predsjednika Republike Ive Josipovića za veleizdaju, govorili su predsjednik HNES-a Zvonimir Šeparović, saborski zastupnik Miroslav Tuđman, sisački biskup mons. Vlado Košić i autor knjige, a

optužnicu i dijelove teksta iz knjige čitao je dramski umjetnik Božidar Alić.

Promociji je prisustvovalo više od 700 zainteresiranih građana između ostalih biskup Mile Bogović, biskup Valentin Pozaić, gđa Ankica Tuđman, akademik Ivan Aralica, akademik Josip Pečarić, prof. Josip Jurčević, admiral Domazet Lošo, p. Stjepan Fridl, kanonik Lovro Cindori i brojni drugi.

Šeparović smatra kako je Tomac podastro javnosti istinu o Ivi Josipoviću, koji je, kako kaže, crveni predsjednik. Navodi i kako autor smatra da je prvi cilj knjige odgovoriti na pitanje je li Josipović bio uspješan predsjednik ili prava katastrofa čiji bi još jedan mandat bio put u propast. Tomac odgovara i na pitanje kakav je Josipovićev lik, imali on svoju tamnu stranu i na koji je način, kako kaže Šeparović, u javnosti nametnuta lažna slika o Josipoviću.

Predsjednik HNES-a je najavio i podizanje etičkih optužnica protiv čelnice Documente Vesne Teršelič i Carla Bildta, švedskog ministra vanjskih poslova i bivšeg visokog predstavnika u BiH. Tomac argumentira etičku optužnicu, a posebno u dijelovima koji govore o Josipovićevu odnosu prema Domovinskom ratu i braniteljima, nijekanju komunističkih zločina te temeljnih hrvatskih nacionalnih vrijednosti, ustvrdio je Miroslav Tuđman. Podsjetio je kako je predsjednik Republike prije nego što je posjetio branitelje koji prosvjeduju, svratio na obilježavanje obljetnice Documente, proglasivši tu udrugu na čelu s Vesnom Teršelič "našom savjesti".

Tuđman je ocijenio kako se udruga Documenta zauzimala da hrvatsko vojno i političko vodstvo bude osuđeno na Haaškom tribunalu te dodao kako i dalje izjednačavanjem krivnje kriminalizira Domovinski rat. "Josipović se prema hrvatstvu odnosi kao agnostik prema Bogu", ocijenio je Tuđman, dodavši kako je Josipović zarobljen u jugoslavensku prošlost. Ocijenio je kako Josipović interpretira tuđmanizam na način kao da SDP pokušava Tuđmana oteti HDZ-u.

Miroslav Tuđman istaknuo je i kako Tomac svojom knjigom postavlja i pitanje hoće li Josipović na sljedećim izborima biti izabran ponovno za predsjednika države da bi Hrvatska otišla u propast ili će birači izabrati prvu hrvatsku predsjednicu.

Tomac je istaknuo kako u knjizi dokazuje svu štetnost i pogubnost Josipovićeve vanjske i unutarnje politike. Ta se politika, ustvrdio je, može nazvati antinarodnom i protuhrvatskom. Knjigu “Crveni predsjednik” objavili su nakladnici Tkanica i Grafok. Zdravko Tomac rođen je u Garčinu 1937. Nakon što se prestao aktivno baviti politikom, postao je aktivni publicist te objavio više knjiga. Hrvatski Fokus/ HINA

<https://biskupija-sisak.hr/biskup-koi-na-predstavljanju-knjige-zdravka-tomca-qcrveni-predsjednikq/>

PRILOG

HNES

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

PRVO SUDBENO VIJEĆE

Broj: HNES - SV / 1 - 2014

Zagreb, 10. prosinca 2014.

Hrvatsko nacionalno etičko sudišta u Prvom sudbenom vijeću za odlučivanje o etičkim optužbama za veleizdaju, u sastavu Zvonimir Šeparović - predsjednik Vijeća te članovi Nikola Debelić, Zvonimir Hodak, Josip Jurčević, Nevenka Nekić, Josip Pečarić, Željko Olujić, Zdravko Tomac i Zdravko Vladanović, u postupku protiv Ive Josipovića za kojega je podignuta etička optužba na sjednici održanoj 20. studenoga 2014. godine u Vukovaru, jednoglasno je donijelo

ODLUKA O ETIČKOJ OSUDI ZA VELEIZDAJU

IVO JOSIPOVIĆ, predsjednik Republike
Hrvatske i vrhovni zapovjednik Oružanih
snaga Republike Hrvatske

ETIČKI JE ODGOVORAN

Što je prije i tijekom obnašanja dužnosti predsjednika Republike Hrvatske iz ideološki motiviranih razloga kao i drugih partikularnih političkih interesa zasnovanih na totalitarnom komunističkom nasljeđu, postupao protivno pravno zaštićenim etičkim načelima i temeljnim tradicijskim vrijednostima hrvatskog naroda. Pri takvoj zlouporabi političke moći odnosno zagovoru političkih stavova kao i djelovanjima protivno Ustavu i zakonima Republike Hrvatske i na zakonu utemeljenim odlukama hrvatskih državnih vlasti, počinio je

golemu i teško nadoknadivu štetu hrvatskim nacionalnim i državnim interesima, uključujući i sramoćenje međunarodnog ugleda Republike Hrvatske u svijetu. Stoga se **IVO JOSIPOVIĆ** Predsjednik Republike Hrvatske, ujedno i vrhovni zapovjednik Oružanih snaga Republike Hrvatske **ETIČKI OSUĐUJE ZA VELEIZDAJU**.

Obrazloženje:

Nakon podnesene prijave i podignute optužbe protiv Ive Josipovića, Predsjedništvo Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta utvrdilo je postojanje činjenične utemeljenosti i društvene opravdanosti, pa je stoga Prvo sudbeno vijeće Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta provelo odgovarajući postupak te ustanovilo etičku odgovornost i slijedom toga Ivu Josipovića etički osudilo za veleizdaju. Ivo Josipović je etički odgovoran:

1. Što je dugi niz godina, na različitim javnim dužnostima i na različite načine, sudjelovao u sustavnom krivotvorenju povijesne istine o hrvatskom Domovinskom ratu, pa je s tim krivotvorinama pridonosio politici sustavne kriminalizacije hrvatske države i Domovinskog rata te sramotnom pretvaranju srbijansko-crnogorske oružane agresije na Republiku Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu u navodni građanski rat, a osobito
 - 1.1. Što je od 2000. godine, kao član državnog *Savjeta za suradnju s* Međunarodnim kaznenim sudom za prostor bivše Jugoslavije (MKSJ/ICTY, ili skraćeno: Haški tribunal) sudjelovao u izradi strategije o suradnji Republike Hrvatske s Haškim tribunalom, a na temelju čega je Republika Hrvatska neutemeljeno optužena za planiranje i provedbu udruženog zločinačkog pothvata, tj. etničkog čišćenje Srba s privremeno okupiranih područja Republike Hrvatske te agresiju na Bosnu i Hercegovinu. Pritom je Savjet svoj prijedlog strategije suradnje najprije usuglasio s

Haškim tužiteljstvom, a tek potom uputio na usvajanje Vladi Republike Hrvatske i Hrvatskom saboru, što je imalo za posljedicu izručenje hrvatskih generala Haškom tribunalu. I to hrvatskih generala iz Republike Hrvatske i hrvatskih generala i političara iz Bosne i Hercegovine, da bi se na temelju krivotvorenih dokumenata u Hrvatskoj Daria Kordića u Haagu osudilo na 25 godina zatvora.

- 1.2. Što je bio sukreator Deklaracije Hrvatskog sabora o suradnji s Haškim tribunalom, kojom je prihvaćena nadležnost Haškog tribunala za procesuiranje vojno – redarstvene operacije „Oluja“ - najveće osloboditeljske operacije u Domovinskom ratu,
- 1.3. Što se od 2007. godine s autoritetom sveučilišnog profesora i člana Socijal–demokratske partije Hrvatske, kao član radne skupine za doradu tužbe Republike Hrvatske protiv Republike Srbije za počinjeni genocid u Hrvatskoj, bez odobrenja Vlade Republike Hrvatske više puta potajice sastajao s veleposlanikom Republike Srbije u Zagrebu i predavao mu raznovrsnu dokumentaciju zagovarajući pri tome velikosrbijansku koncepciju prema kojoj navodno nije bilo srbijanske agresije odnosno genocida u Hrvatskoj jer se radilo o građanskom ratu,
- 1.4. kao sveučilišni profesor u svojim javno iznesenim političkim stavovima zastupao nepravni pristup tužiteljstva Haaškog tribunala, a koji je bio u funkciji provedbe britanske politike prema Balkanu s ciljem uspostave ravnoteže krivnje i pretvaranja velikosrbijanske agresije u navodni međunacionalni sukob i građanski rat s jednakom odgovornošću agresora i hrvatske žrtve,
- 1.5. Što je od početka obnašanja dužnosti predsjednika Republike Hrvatske i vrhovnog zapovjednika Oružanih snaga Republike Hrvatske provodio politiku krivotvorenja povijesne istine o hrvatskom Domovinskom ratu, rehabilitacije agresora i neutemeljenog pripisivanja krivnje Republici Hrvatskoj.

Josipović se u Uredu Predsjednika okružio osobama koje su se godinama sustavno protivile hrvatskom državnom osamostaljenju te su cijelo vrijeme zagovarale obnovu Jugoslavije. Pri tome se osobito ističu prof. dr. Dean Jović, dugogodišnji vatreni zagovornik veliko-srpskih ideja u Hrvatskoj te Budimir Lončar koji na početku hrvatskog osamostaljenja odbija poziv Vlade Republike Hrvatske i ostaje ministar vanjskih poslova u Miloševićevoj Jugoslaviji. Osim toga Lončar je najodgovorniji što su Ujedinjene nacije 25. rujna 1991. godine Republici Hrvatskoj uvele embargo na uvoz oružja zbog čega je Republici Hrvatskoj i drugim žrtvama srbijanske agresije bitno otežano pravo na obranu. To je uvelike pridonijelo povećanju ukupnosti ratnih razaranja, posebice velikim stradalničkim strahotama slabo naoružane, ali snažno domoljubno motivirane hrvatske mladeži.

2. Što je za vrijeme državičkog posjeta i govora u parlamentarnoj skupštini Bosne i Hercegovine, na čuđenje mnogih, pa tako i istaknutog bošnjačkog političara Sulejmana Tihića, lažno ustvrdio kako je hrvatska državna politika izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu i da snosi glavnu krivnju za sva počinjena zla 1990-ih godina u toj susjednoj državi, amnestirajući pri time velikosrbijansku politiku te prebacujući krivnju i teret odgovornosti na Republiku Hrvatsku. Osim toga, Ivo Josipović je na taj način izvršio i izravni pritisak na sudski proces koji se u Haagu vodi protiv šestorice Hrvata iz Bosne i Hercegovine.
3. Što je godinama, a posebice tijekom svojeg predsjedničkog mandata, sustavno i uporno radio na povlačenju i slabljenju tužbe koju je Republika Hrvatska podnijela protiv Republike Srbije zbog genocida počinjenog na teritoriju Republike Hrvatske tijekom hrvatskog Domovinskog rata, a osobito
 - 3.1. Što se odustalo od tužbe protiv Crne Gore te od bitnog dijela optužbe za etničko čišćenje kojeg je Republika Srbija uočila i na

početku vojno – redarstvene operacije „Oluje“ provela nad etničkim Srbima s okupiranih hrvatskih područja, da bi potom Srbija u svojoj protutužbi za ovaj zločin optužila Republiku Hrvatsku. Osim toga, on je svojim izjavama kao i izjavama njegovih savjetnika nanio veliku štetu hrvatskoj tužbi jer je srbijanska strana u protutužbi i na sudskoj raspravi kao ključne dokaze izravno navodila stavove Ive Josipovića i njegovog savjetnika.

4. Što je zlouporabom političke moći Ured predsjednika Republike Hrvatske u stvarnosti pretvorio u jedno od središta društvene moći u kojem se zagovaranju protuhrvatski interesi u korist političkih i drugih interesa Republike Srbije, a osobito:
 - 4.1. Što je unatoč postojanju Deklaracije Hrvatskog sabora o Domovinskom ratu, pred srbijanskim državnim izaslanstvom 2010. godine u Vukovaru izjednačavao agresora i hrvatsku žrtvu. Jednako se tako neodgovorno odnosio prema crnogorskoj agresiji na Republiku Hrvatsku u području Dubrovačko – neretvljanske županije, tvrdeći pri tome da nije bilo srbijanske agresije, razaranja Dubrovnika, okupiranja hrvatskog teritorija i etničkog čišćenja nego se radilo samo o spletu nesretnih politika i podijeljenoj odgovornosti Hrvatske i Srbije.
5. Što, uz Zorana Milanovića i njegovu Vladu, protivno ustavnim i zakonskim ovlastima prešutno tolerira i otvoreno zagovara nove oblike velikosrbijanskog nasrtaja na hrvatski teritorijalni integritet i kulturni identitet, a osobito
 - 5.1. Što je šuteći prešao preko izjave četničkog vojvode Tomislava Nikolića, sadašnjeg predsjednika Republike Srbije, da je Vukovar navodni srbijanski grad i da tu Hrvati nemaju što tražiti. Izjave što je izgovara osoba koja je i osobno sudjelovao u oružanoj agresiji na Republiku Hrvatsku.

- 5.2. Što zagovara protuzakonito postavljanje ćiriličnih ploča u Vukovaru na zgrade javnih ustanova, vrijeđajući time osjećaje i dostojanstvo hrvatskih branitelja kao i duboke vukovarske rane hrvatske žrtve,
- 5.3. Što je šuteći prešao preko činjenice da su u velikosrbijanskoj strategiji, koja je sadržana u novom srpskom memorandumskom dokumentu, čvrsto zacrtani ciljevi da se hrvatski Vukovar pretvori u srbijanski grad,
- 5.4. Što u političkim stavovima nekritički podržava ministra u Vladi Republike Hrvatske Predraga Matića i pri tome se protivi pravdanim i opravdanim društvenim težnjama hrvatskih branitelja u prosvjedu stopostotnih ratnih invalida, a koji ispred zgrade Ministarstva branitelja u Zagrebu prosvjeduju protiv kriminalizacije, diskreditacije i omalovažavanja hrvatskog Domovinskog rata.
6. Što kao predsjednika Republike Hrvatske zlorabeći položaj i ovlasti podržava protuhrvatski i nedemokratski orijentirane društvene i političke snage u Republici Hrvatskoj i inozemstvu šireći pri tome povijesne krivotvorine o institucijama hrvatske države i hrvatskom Domovinskom ratu, a osobito
 - 6.1. Što je i nakon Haške oslobađajuće presude generalima hrvatske pobjedničke vojske Anti Gotovini, Mladenu Markaču i Ivanu Čermaku, odnosno oslobađajuće presude hrvatskom državnom i vojnom vodstvu na čelu sa prvim hrvatskim predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom, nastavio podupirati i svekoliko pomagati petokolonaške organizacije koje i nadalje sustavno djeluju na izjednačavanju krivnje između agresora i hrvatske žrtve,
 - 6.2. Što je aktivno sudjelovao u organiziranju i nadalje podržava djelovanje protuhrvatski orijentirane Documente, pa je čak toj udruzi dodijelio i državna odličje. Osim toga, Josipović tvrdi da je petokolonaška Dokumenta savjest hrvatskog društva, dajući joj

i na taj način veliku podršku u njenom najnovijem nastojanju da se ukine i sam pojam Domovinskog rata, jer on navodno iritira Srbe. U kontekstu tih zločestih i sramotnih težnji zagovara ideju o službenoj promjeni Domovinskog rata u novi naziv - Rat u Hrvatskoj.

7. Što aktivno sudjeluje u nestručnim interpretacijama šire hrvatske povijesti, pri čemu zagovara i uporno promiče jugokomunistički ideološki pristup s kojeg se hrvatskom društvu neutemeljeno i protivno osnovnim ljudskim pravima nameće povijesna krivnja za nemile događaje iz Drugog svjetskog rata, s kojima sadašnji hrvatski naraštaji nemaju ni fizičku niti vrijednosnu poveznicu, a osobito
 - 7.1. Što u javnim govorima prvih deset godina demokratske, samostalne i međunarodno priznate Republike Hrvatske na sve načine želi poistovjetiti s Neovisnom Državom Hrvatskom,
 - 7.2. Što u javnim istupima u Hrvatskoj i tijekom svojih službenih međudržavnih posjeta stigmatizira i blati hrvatsko društvo i hrvatsku državu lažnim optužbama o ustaškom zlu koje je navodna opasnost i u sadašnjoj Hrvatskoj, što je bilo osobito gnjusno za čuti od Ive Josipovića u Knesetu za vrijeme njegovog službenog posjeta Izraelu.
8. Što unatoč Deklaraciji Hrvatskog sabora o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945. do 1990. godine i nadalje sustavno sudjeluje u kreiranju, provedbi i promicanju hrvatske državne politike zasnovanoj na komunističkoj totalitarnoj ideologiji, a osobito:
 - 8.1. Što je neposredno nakon izbora za predsjednika Republike Hrvatske naslovnicu svoje biografije „ukrasio“ velikom fotografijom u odori Titovog gardista Jugoslavenske narodne armije s kapom na kojoj je crvena zvijezda petokraka, dok je na prsima značka primjerenog vojnika. Tako je prije pet godina

započeo njegov predsjednički mandat s otvorenim ponižavanjem temeljnih vrijednosti hrvatskog Domovinskog rata, hrvatskih branitelja i žrtava srbijanske oružane agresije u kojoj je Jugoslavenska narodna armija bila glavni operativni izvršitelj, a komunistička ideologija politički demagoški temelj,

- 8.2. Što je u javnim nastupima veličao titoizam, a suprotstavljao se bilo kakvoj kritici titoizam i totalitarne komunističke Jugoslavije, pri čemu je javno zagovarao planove po kojima će u svome predsjedničkom mandate Hrvatsku u cijelosti zacrveniti. Pa je tako u Srbu 2010. godine u javnom govoru veličao partizanska odlikovanja te komunističko - partizanku kapu i na njome crvenu zvijezdu petokraku, zanemarujući pri tome činjenicu strašnih zločina koje su partizani počinili u Drugome svjetskom ratu i neposredno poslije rata.
- 8.3. Što je uporno ustrajavao na neobjektivnom sagledavanju broja žrtava iz Drugoga svjetskog rata, preuveličavajući njihovu veličinu na partizanskoj te umanjujući ukupnost žrtve na strani hrvatskih vojnika i civila. Pa u tom kontekstu aktivno sudjeluje u sramotnoj politici viktimološkog razlikovanja kod odavanja počasti žrtvama, što se posebice očituje u odluci Hrvatskog sabora kojom je ukinuto parlamentarno pokroviteljstvo komemoracije žrtvama Hrvatskog križnog puta na Bleiburgu, a zadržano pokroviteljstvo komemoraciji u Jasenovcu.
- 8.4. Što već godinama sustavno radi na diskreditaciji hrvatskog Domovinskog rata kao temeljnoj vrijednosti na kojoj počiva hrvatska suvremenost i njezina svekolika, a napose ustavno–pravna budućnost.
9. Što je od Ustavnog suda Republike Hrvatske, s prikrivenim namjerama, zatražio ocjenu suglasnosti Zakona o ništetnosti određenih pravnih akata pravosudnih tijela bivše Jugoslavenske narodne armije, bivše komunističke Jugoslavije i Republike

Srbije. Glavni argument za tu odluku bila je njegova prijetvorna teza da predmetni Zakon narušava ustavno pravo branitelja iz Domovinskog rata na obranu u mogućem kaznenom postupku zbog ratnih zločina. Time je kao nositelj najviše državne vlasti u Republici Hrvatskoj zapravo zatražio formalno ozakonjenje da se prema kriterijima zločinačke Jugoslavije, Srbije i Jugoslavenske narodne armije podižu optužnice i sudi hrvatskim braniteljima iz Domovinskog rata.

10. Što je kao predsjednik Republike Hrvatske, unatoč najavama njemačkog pravosuđa o dostavi europskog uhidbenog naloga za Josipa Perkovića, podržavao i zagovarao inicijativu nedemokratski orijentiranih društvenih i političkih organizacija u Republici Hrvatskoj, opterećenih jugo-slavenskim totalitarnim komunističkim nasljeđem, za izmjenu Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije, i to u isključivoj namjeri da spriječi predaju vodećih djelatnika jugoslavenske Službe državne sigurnosti Josipa Perkovića i Zdravka Mustača njemačkom pravosuđu, a zbog ubojstva hrvatskog političkog emigranta Stjepana Đurekovića 1983. godine u Njemačkoj. Aktivnim sudjelovanjem u provedbi ove skandalozne inicijative, neposredno pred sam ulazak Republike Hrvatske u Europsku uniju, ugrozio je hrvatsk državne i nacionalne interese dovodeći u pitanje vjerodostojnost hrvatske vanjske politike kao i općeniti ugled Republike Hrvatske u svijetu. I ne samo što je ovim činom nastojao zakonom zaštititi politički motivirana ubojstva i ostala komunistička zlodjela, nego se drsko usprotivio obvezujućoj primjeni Deklaracije Hrvatskog sabora o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945. do 1990. iz 2006. godine, zasnovane na Rezolucijama Vijeća Europe br. 1096 i 1481. Ovo dodatno kompromitira činjenica što u njegovom uredu

i sigurnosnom sustavu ključnu ulogu ima sin Josipa Perkovića, koji i nadalje izravno protupravno ugrožava započeto suđenje u Njemačkoj.

Na temelju izloženih činjenica i u duhu općih propisa kojima se uređuje pravo javnosti na pristup informacijama, valjalo je odlučiti kao u dispozitivu ove Odluke o etičkoj osudi za veleizdaju Ive Josipovića.

Zagreb, 10. prosinca 2014.

Nikola Debelić, član	Josip Pečarić, član
Zvonimir Hodak, član	Željko Olujić, član
Josip Jurčević, član	Zdravko Tomac, član
Nevenka Nekić, članica	Zdravko Vladanović, član

Zvonimir Šeparović, predsjednik

GOVOR BISKUPA KOŠIĆA NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE CRVENI PREDSJEDNIK

30/10/2014

Pozdravljam gđu Ankicu Tuđman, biskupe Bogovića i Pozaića, poštovane akademike, profesore, predavače, autora i sve vas nazočne! Zahvaljujem prof. Tomcu na pozivu da sudjelujem na ovoj promociji – u ovoj je knjizi naimeon pisao i o meni, a ja sam već više puta promovirao nekoliko njegovih knjiga. Bile su to knjige o njegovom obraćenju, o mistici i Bogu s kojim on susreo. Stoga sam se osjećao dužnim doći i danas na ovu promociju.

Želio bih i večeras, u predavljanju ove knjige, ići tim putem kojim sam do sada čitao i predstavljao njegove knjige. Naime, moja želja a i kompetencija nije da se osvrćem na autorova politička uvjerenja i analize – o tome su govorili moji prethodnici- nego ja ću progovoriti o crkvenom vidu kako prof. Tomac prikazuje i vidi aktualnog predsjednika, a tome ću pridružiti i vlastita razmišlja, naime želim pred vama, cijenjeni sudionici ovog susreta, propitkivati o tome koje su to relacije sadašnjeg predsjednika RH prema vjeri i Crkvi u Hrvatskoj. Inače, podsjećam vas, o predsjedniku i njegovu odnosu prema vjeri, na početku njegova mandata, jedan hrvatski teolog napisao je i čitavu knjigu (T. Matulić).

Činjenice su sljedeće:

1. Predsjednik je posjetio tri puta papu, dvaput (2010. i 2011.) Benedikta XVI., a jednom (2013.) papu Franju, i u izjavama poslije susreta on hvali dobre odnose države Hrvatske i katoličke Crkve, ali pokušava prikazati kako je Papa u redu, nohrvatski biskupi baš i nisu, pa se čak u pojedinim analizama medija nameće zaključak da je Crkva u Hrvatskoj u sukobu s Papom (tako u medijima nakon oba posjeta Papi). Inače ta teza je dominantna u hrvatskom novinarstvu u mandatu ovog predsjednika, a činjenica je da predsjednik gaji veoma dobre odnose s mnogim (režimskim) novinarima.

2. Predsjednik dapače prisno prijateljuje s novinarima koji najviše napadaju Crkvu (nedavno je – kako facebook bilježi – slavio rođendan novinara D. Pilsela, zajedno s B. Pofukomi Rašetom). To otkriva i zašto ovi novinari toliko otrovno pišu protiv Crkve; naime, i ja sam zvao neke od njih na kavu, ali se nikad nisu odazvali, dok on s njima sjeda ne samo na kavu, nego im odlazi i na privatne proslave rođendana.

3. Predsjednik šuti kad ministar Jovanović napada biskupe i Vlada uvodi zdravstveni odgoj (nakon Kardinalove propovijedi na Božić 2012.). Znamo koliko je to nasilno uvođenje zdravstvenog odgoja u škole izazvalo otpora kod roditelja i u vrhu Katoličke Crkve. Minimum ponašanja ljudi na vlasti bi bio da se bar o tome razgovara, no i to je izostalo. Dakako da je najodgovorniji za tu napetu, pa usudio bih se reći i situaciju sukoba države i Crkve, bio prvi ministar tj. predsjednik Vlade, ali i predsjednik države trebao se uključiti, što nije učinio. Uopće je dojam da hrvatska vlast misli da ima ne samo mandat upravljati Hrvatskom nego i mandat ateizirati hrvatsko društvo.

4. Predsjednik se otvoreno zalaže za izjednačavanje istospolnih zajednica s brakom – tako on Papi Benediktu XVI. u pozdravnom govoru na aerodromu 4.06.2011., kada Katolička Crkva slavi svoj prvi nacionalni Dan obitelji, kaže: „Makar nisam vjernik, u dubini svojih uvjerenja dijelim s vjernicima iste vrijednosti.“, a onda dodaje: „Naša se društva pa i obitelji danas susreću s još neslućenim izazovima već zamijećenih promjena tradicionalne paradigme odnosa. Bez obzira u kojem se obliku u našoj suvremenosti ona pojavljivala, obitelj ostaje temeljnom jedinicom u kojoj se gradi svako, pa i hrvatsko društvo.“ (!), a onda i prije i poslije referenduma o braku, protivno Venecijanskoj konvenciji, aktivno sudjeluje u kampanji protiv braka, te poslije u sabor šalje svoj prijedlog da se u članak 62. Ustava treba doda stavak »Životnim zajednicama različitim od braka jamči se pravo na obiteljski život i njegovu zaštitu« koja bi izjednačila istospolne zajednice s brakom, što se na sreću nije razmatralo – a što bi bio presedan, jer ni jedna država na svijetu nema u Ustavu zaštitu istospolnih zajednica.

5. Predsjednik koji se javno, čak pred Papom, izjašnjava da ne vjeruje, dolazi na mise u M. Bistricu, Ludbreg i drugdje, i to osobito u već započetoj predizbornoj kampanji kada zna da će na tim slavljinama biti

TV-prijenos ili TV-kamere, dakle, samo zato da se promovira u predizborne svrhe, što ja nazivam zloporabom vjere u političke svrhe.

6. Brani komunizam i komunističke zločine koji su bili posebno brutalni protiv Crkve (“lijepa kapa partizanka” i govor u Brezovici, 22.06.2014.). Samo u mojoj Sisačkoj biskupiji u Drugom svjetskom ratu i poslije njega od komunista je ubijeno 20 svećenika (još 2 od ustaša)! To je za našu biskupiju, koja broji 63 župa, strašno: svaki treći svećenik bio je ubijen, a toliki broj bio je i zatvaran, što znači da je to bio stvarno strašan progon i pogrom Crkve. I to nazivati „antifašizmom“ i braniti te zločine, doista je neprimjereno i – zlonamjerno. U nedavnoj izjavi (u Puli, prije tri dana) izjavio je da oni „koji partizane proglašavaju zločincima ne čine dobro Hrvatskoj“. U tim sam se riječima i ja prepoznao jer sam bio žestoko napadnut (od Jurice Pavičića) kada sam 2012. u Zrinu rekao da su partizani zločinci – jer su uništili čitavu tu župu, pobili jedan dan preko dvjesto ljudi, civila! Zar je to dobro djelo? Zar se već jedanput ne može reći istina o tim zločinima? Kako je moguće to ne osuditi?

7. Rekao bih da predsjednik podupire radikalni sekularizam, tj. odijeljenost Crkve od društva (ne samo od države), omalovažava Domovinski rat, bori se protiv branitelja (primjer je SOHV) za koje misli da ih Crkva ne smije podupirati u njihovim zahtjevima – npr. napad na mene (B. Pofuka) kad sam predstavljao knjigu akademika Josipa Pečarića u domu specijalne policije (J. Klemma). A treba reći istinu, naime da su udruga „U ime obitelji“ i „Stožer za obranu hrvatskog Vukovara (SOHV)“ ono najbolje što se Hrvatskoj dogodilo u posljednje dvije godine, a i jedne i druge Crkva snažno podupire, što aktualni predsjednik RH Crkvi, i meni osobno, jako zamjera. Dakle, i u tim je stavovima on na suprotnoj strani nego Crkva.

8. Kada sam, kao predsjednik komisije Iustitia et pax HBK, 2011. pozvao na molitvu za pravednu presudu generalima A. Gotovini i M. Markaču, tada se on oglasio izjavom da sudu u Haagu neće pomoći molitva nego pravosuđe. Ja sam mu osobno elektronskom poštom poslao kratko pismo gdje sam ga zamolio da ne vrijeđa vjernike u RH, jer osim njega i onih koji ne vjeruju, u RH ima i građana koji vjeruju u moć molitve. Njegov je odgovor bio da on nije želio vrijeđati, ali da treba shvatiti da nije samo molitva dovoljna. Moj je

odgovor na to sadržavao pouku o smislu kršćanske molitve koja nije odvojena od života i djelovanja, nego naprotiv potiče na djelovanje i život čini prožet Bogom i njegovom voljom. U ovom dakle slučaju sadašnji predsjednik pokazao se kao čovjek koji ne cijeni molitvu. No, u drugim slučajevima moglo bi se pomisliti da on poštuje molitvu i one koji mole, budući da se često pojavljivao na misama, na hodočašćima, pa i jednom (mislim prije 3 godine) na molitvi za mir „U duhu Asiza“, koja je molitva bila održana i jučer (27.X.2014.) u crkvi sv. Franje na Kaptolu, gdje su bili predstavnici: Židova, muslimana, pravoslavnih, evangelika, reformiranih, baptista i katolika. Dakako, pitanje je s kojim motivom tko sudjeluje.

Možda bi, da bude slika točnija, trebalo reći i nekoliko pozitivnih elemenata u odnosu sadašnjeg predsjednika prema vjerskim pitanjima, kao što je npr. nastojanje oko pomirenja nedavno u ratu suprotstavljenih strana. To je svakako za pohvalu, međutim to nije moguće na ovakav način kakav on promovira, naime ako je nevažna i ne traži se istina, a osobito je to osjetljivo kad se radi o još svježim ranama i ljudskim sudbinama. Zatim, to je njegova uljuđenost, da ne velim finoća, u pristupu ljudima i pojedinim skupinama, međutim kad se to bolje razmotri, čovjek se pita ni jeli to zapravo podilaženje svima, pa i sasvim suprotstavljenim skupinama, i nije li to onda odsutnost stava?

Stav se ipak može otkriti, no držim da bi proklamirani “predsjednik svih građana” trebao jednako zagovarati sve, a ne samo neke, a ne jedne hvaliti, a druge odbacivati, da ne velim prezirati, osobito kad se radi o činjenici ljudskih žrtava (iz 2. svjetskog rata) i o nedopustivom izjednačavanju (kad se radi o žrtvama Domovinskoga rata)!

Hvala na ovoj knjiziprofesoru Tomcu, čovjeku koji se hrabro bori za istinu, vođen vjerom u Krista i ljubavlju prema hrvatskoj domovini!

<https://kamenjar.com/govor-biskupa-kosica-na-predstavljanju-knjige-crveni-predsjednik/>

JOSIP PEČARIĆ, PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

MOŽE LI IZDAJNIK VOLJETI SVOJ NAROD?

Postoji li zemlja u kojoj predsjednik mora uvjeravati narod te iste zemlje da ga voli? Naravno, to je Hrvatska. Na Facebook profilu Predsjednika RH piše:

“Svi mi jednako volimo Hrvatsku. Priče o tome da netko poput mene ne voli domovinu nisu točne i niti na njih pristajem. Ja vas molim, zajedno sa ljudima koji vas predstavljaju, budimo zajedno i učinimo sve da nam domovina radi i živi dobro”.

Dovoljno je pročitati jedan od mnogobrojnih komentara pa da čovjeku sve bude jasno. Naime, Ksaver je napisao:

Tako i pedofili imaju "ljubavi" prema djeci.

(<http://narod.hr/hrvatska/predsjednikovo-dokazivanje-ljubavi-prema-domovini-na-facebooku-izazvalo-lavinu-kritika/>)

Josipoviću su samo riječi i ostale da bi uvjerio glasače da voli hrvatski narod, jer djela pokazuju nešto suprotno od toga. On voli jedan drugi narod s kojim je hrvatski narod nedavno bio u ratu, a mnogi kolumnisti i publicisti su ga proglasili predvodnikom u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2.

Zapravo je zanimljivo da se Josipovićevo reagiranje sjajno uklapa u naziv moje knjige “Ako voliš Hrvatsku svoju”. U velikom djelu knjige pišem i o onima koji ne vole Hrvatsku, na prvom mjestu o Josipoviću. Na promociji knjige prof. dr. sc. Zdravko Tomac je kazao:

Josipović ne samo da ne voli hrvatski narod, on ga prezire.

(<http://narod.hr/kultura/tomac-josipovic-ne-samo-da-ne-voli-hrvatski-narod-ga-prezire-u-srbu-rekao-kako-je-crvena-zvijezda-petokraka-kapa-partizanka-simbol-demokracije-slobode-ljubavi/>)

Sve to samo potvrđuje koliko je bio u pravu Hrvatski nacionalni etički sud kada je kao prvog veleizdajnika optužio Josipovića.

A Marcus Tullius Ciceron reče, kako me je podsjetio Branko, *Izdajnik je kuga:*

Nacija može preživjeti svoje budale, čak i preambiciozne. Ali ne može preživjeti izdaju iznutra. Neprijatelj pred vratima grada je manje zastrašujući, jer on je poznat i nosi zastavu otvoreno. A izdajnik se kreće slobodno unutar zidina grada, njegov lukavi šapat nalazi puta i do najviših, vladarskih odaja. Jer izdajnik se ne prepoznaje kao izdajnik - on govori jezikom bliskim žrtvama, on ima njihovo lice i njihove argumente, on se obraća slabosti koja leži duboko u srcu svakog čovjeka. On razgrađuje dušu nacije, on u potaji potkopava temelje grada, on inficira političko tijelo tako da se više ne može braniti. Manje se treba bojati ubojice. Izdajnik je kuga.

Je li Ciceron vjerovao da će netko poput Josipovića biti i predsjednik svoje države? Zanimljivo je kako Josipović nagrađuje najvišim ordenima, a Vlast daje ogromna sredstva upravo onima koji dokazano rade protiv hrvatskog naroda. Tako je HNES proglasio Vesnu Teršelić nepoželjnom osobom u RH, a Josipovića i nju posebno izdvaja i Stožer za obranu hrvatskog Vukovara u svom priopćenju ZAŠTO PROSVJEDUJU BRANITELJI?

Josipović, Milanović, Matić i klika godinama ogromna sredstva usmjeravaju Vesni Teršelić, Documenti i REKOMU- kako bi izjednačili žrtvu i agresora.

A Stožer izravno spominje Josipovića u dijelu:

Hrvatski predsjednik, Ivo Josipović, uputio je 27. 12 2011. godine Ustavnom sudu podnosi zahtjev za ocjenu ustavnosti Zakona o ništetnosti pojedinih pravnih akata Srbije U zahtjevu piše da Zakon narušava ustavno pravo branitelja iz Domovinskog rata na obranu u mogućem kaznenom postupku zbog ratnih zločina, da ih izlaže pravnoj nesigurnosti i da im uskraćuje mogućnost da u suradnji s nadležnim tijelima Republike Srbije otklone neosnovane optužbe. U stvari nas je htio ostaviti bez ikakve zaštite od Srbije. Sve je prošlo bez reakcije ministra Matića.

Nije slučajno da je to isto dano kao 9. točka ETIČKE OPTUŽBE ZA VELEIZDAJU PROTIV IVE JOSIPOVIĆA, PREDSJEDNIKA REPUBLIKE HRVATSKE:

9. Autoritetom predsjednika Hrvatske zatražio je od Ustavnog suda Republike Hrvatske ocjenu ustavnosti Zakona o ništetnosti određenih pravnih akata pravosudnih tijela bivše JNA, bivše SFRJ i Republike Srbije.. Dakle, Ivo Josipović je s najvišeg mjesta vlasti u Hrvatskoj proučio: "Slažem se da vojni sudovi JNA sude i presuđuju hrvatskim braniteljima, slažem se da Srbija aktivira te optužnice.

To što i Stožer posebno ukazuje na ovo baš u trenutku kada Josipović ide prosvjednicima pred Ministarstvo obrane pokazuje kako su i oni svjesni koliko ih "voli" Predsjednik RH (cijelo priopćenje Stožera dano je u Prilozima).

A na tu "ljubav" sjajno je ukazao prof. Tomac komentirajući svoj odnos prema Josipoviću. Naime, Tomac je smatrao da djeca ne trebaju odgovarati za grijehe svojih roditelja. Naime, otac Ive Josipovića bio je 1971. godine na Savkinoj strani i kao takav otišao u Karađorđevo. Od tamo se vratio kao pripadnik one druge strane. Postavili su ga za predsjednika Komisije koja je kažnjavala Savkine pristaše, pa je tako kroz njegove ruke prošlo desetak tisuća ljudi koji su pozatvarani, otpušteni s posla i sl. Kada je Josipović izjavio da je upravo njegov otac bio uzor za njegovu Novu pravednost, Tomcu je postalo jasno što nas čeka. A kao predsjednik Josipović je dosljedno slijedio novu pravednost svoga oca. A Tomac je počeo govoriti o tome. Kao član HNES-a sastavio je i optužnicu protiv Josipovića, na što ga je Josipović iz silne ljubavi prema hrvatskom narodu proglasio (zajedno s prof. dr. sc. Josipom Jurčevićem) luđakom i bolesnikom. (Kao što su iz silne ljubavi prema hrvatskom narodu svog političkog protivnika Marka Franciškovića strpali u ludnicu i zdravog ga osam mjeseci liječili od šizofrenije.) Prof. Tomac je i autor knjige CRVENI PREDSJEDNIK, koja će biti predstavljena u utorak 28. 10. 2014.

Sada kada su izbori pred vratima sjetio se Josipović i branitelja, pa čak i toga da je normalno da predsjednik RH voli hrvatski, a ne da više voli srpski narod. Kao što je tata Ante u Karađorđevu "progledao", evo "progleda" i njegov Ivo.

Kao zna da nije normalno da agresori imaju pravo suditi onima koje su napali i od kojih su poraženi. Kao nekakav je profesor na Pravnom fakultetu, pa bi trebao znati. A nije znao. I na to ga podsjećaju i iz Stožera i HNES. A i mi smo ga na vrijeme upozoravali PROSVJEDOM ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET koji smo još 8. listopada 2011. uputili Predsjedniku Hrvatskog sabora i saborskim zastupnicima (Prosvjed je dan u Prilozima). Ali tada mu je na pameti bila samo NOVA PRAVEDNOST TATE ANTA. Doista, jedino nam ostaje upitati se:

MOŽE LI IZDAJNIK VOLJETI SVOJ NAROD?

Glas Brotnja, 27. 10. 2014.

Dragovoljac.com, 28. 10. 2014.

SKINUTI LAŽNU POZLATU S PREDSJEDNIKA

TOMAC: JOSIPOVIĆ NE SAMO DA NE VOLI HRVATSKI NAROD, ON GA PREZIRE

– U SRBU REKAO KAKO JE CRVENA ZVIJEZDA PETOKRAKA I KAPA PARTIZANKA SIMBOL DEMOKRACIJE, SLOBODE I LJUBAVI

Akademik Josip Pečarić predstavio je večeras u dvorani Udruge specijalne policije Domovinskog rata svoju knjigu „Ako voliš Hrvatsku svoju“. Profesor Zdravko Tomac tom prigodom je istaknuo kako Pečarić svojim djelovanjem stalno dokazuje kako voli svoju Hrvatsku.

Tomac je pojasnio je kako svi koji vole Hrvatsku moraju nešto napraviti ozbiljno i konkretno – dovesti na vlast ljude koji isto tako vole Hrvatsku.

„Pečarić želi uvjeriti čitatelja i sve nas da je potrebno djelovati da mi koji smo u većini i volimo svoju Hrvatsku moramo na izborima na demokratski način preuzeti vlast u Hrvatskoj jer ako ova ekipa ostane na vlasti, ako ovaj predsjednik dobije još jedan mandat, bojim se da se crno piše Hrvatskoj“, rekao je ocijenivši kako je počasni gost večeri, Dario Kordić, djelom pokazao kako voljeti svoju Hrvatsku.

Pri tome je istaknuo kako je Dario Kordić mučenik, moralna veličina ali i heroj jer su mu nudili, kao i nekim drugima da svoju navodnu krivnju prebaci na Tuđmana i Šuška te kako će se onda s njima nagoditi.

Također, spomenuo je i hrvatske branitelje koji prosvjeduju ispred Ministarstva branitelja.

„I sada kao i kad su žrtvovali sebe, svoje dijelove tijela u Domovinskom ratu, i sad su se spremni žrtvovati da pokažu nenarodnoj vlasti da mora otići“, rekao je te dodao kako trebamo upoznati narod s istinom, jer istina sve pobjeđuje. Pojasnio je kako treba skinuti lažnu pozlatu s predsjednika Ive Josipovića.

Pojasnio je kako je u svojoj knjizi „Crveni predsjednik“ argumentirano dokazao kako je sadašnji predsjednik Hrvatske veleizdajnik. Spomenuo je memoare srbijanskog veleposlanika u Zagrebu Radivoja Cvetičanina koji je iznio činjenice da je 2007. Ivo Josipović kao profesor krivičnog prava bio angažiran da napiše optužnicu protiv Srbije za učinjeni genocid. Tomac je ustvrdio kako je Josipović za vrijeme pisanja optužnice sastajao se s veleposlanikom Srbije i svaki put mu donosio materijal, kako piše Cvetičanin, koji je poslije poslužio Srbiji za protutužbu.

„Pokazao je da ne voli Hrvatsku, on je radio protiv interesa Hrvatske“, rekao je Tomac ocijenivši kako vjeruje srpskom veleposlaniku jer je Ivo Josipović kada je posao predsjednik nastavio raditi u korist velikosrpske politike.

Tomac je istaknuo također kako je Josipović odveo Tadića u Vukovar i tamo demonstrirao izdajničku politiku rekavši kako se ne radi o velikosrpskoj agresiji nego o građanskom ratu s podijeljenom krivnjom. Uz to, ističe Tomac, Josipović je u izraelskom parlamentu rekao da u srcima njegova naroda živi ustaška zmija.

„Josipović ne samo da ne voli hrvatski narod, on ga prezire“, ustvrdio je Tomac te dodao kako je Josipović upravo u Srbu rekao kako je crvena zvijezda petokraka i kapa partizanka simbol demokracije, slobode i ljubavi.

„Vukovar je sveto mjesto hrvatskog naroda, ondje je obranjena i stvorena hrvatska država. Kad su Srbi izgubili rat, sada pokušavaju u miru dobiti ono što su u ratu izgubili – oni se nisu odrekli Vukovara. Jedan od njihovih ciljeva je Vukovar pretvoriti u Srpski grad i to rade smišljeno. Ne radi se o borbi za ćirilicu kao pismo, nego je za Velikosrbe ćirilica sredstvo obilježavanje Vukovara kao srpskog grada. A za branitelje je to dokaz da žele poništiti ono veliko što su stvorili“, ustvrdio je Tomac dodavši kako nitko od nas, bez obzira na godine, nema pravo ne djelovati. „Sad djelujem više nego ikad, iako sam bolestan, jer ne bih mogao mirno umrijeti da propadne ono veliko u čemu sam sudjelovao pod vodstvom Tuđmana i zahvaljujući hrvatskim braniteljima“, zaključio je Tomac.

Damir Pešorda, kolumnist i književnik istaknuo je kako u samom naslovu knjige je sažet motiv i nakana Pečarićeva aktivizma i javnog

djelovanja. „Nijedan od hrvatskih akademika s toliko strasti se ne baca u vrtlog dnevno političkih događanja kao Josip Pečarić“, rekao je Pešorda ocijenivši kako Pečarić, svoj i neovisan, nepokolebljiv u javnom angažmanu, za opće dobro naroda kojem pripada, Pečarić se nametnuo kako činjenica sveopće hrvatske publicistike.

Mate Kovačević, novinar i kolumnist, istaknuo je kako Pečarić u svojoj knjizi nasuprot hrvatskih junaka, među kojima je Dario Kordić, istupaju izraziti predstavnici sramotnog djelovanja o kojem piše u dijelu o hrvatskoj sramoti.

„Ne samo na temelju sučeljenih stajališta i činjenica, nego na temelju kontrasta, akademik Pečarić postiže učinak u slikanju političkih profila javnih djelatnika u Hrvatskoj“, rekao je Kovačević ocijenivši kako je autor dao jedan ležerniji pristup iznimno ukočenim tezama svih ideologa različitih jugoslavenskih projekata.

„U završnom dijelu autor poziva hrvatsku desnicu da bez obzira na osobna razmimoilaženja zajednički istupi na izborima jer bi samo tako mogla sigurno računati na pobjedu te kako bi s vlasti skinula sadašnju anacionalnu, nesposobnu i anarhističku vlast“, istaknuo je Kovačević ustvrdivši kako će taj ispit hrvatska desnica, ali ne samo hrvatska desnica jer ne mora svaka desnica biti nacionalna – svi koji su nacionalno svjesni i razmišljaju u interesima hrvatskog naroda i njegove države, akademik Pečarić ih poziva, a imat će prigodu ispit položiti već na predsjedničkim izborima.

Počasni gost Dario Kordić zahvalio se Pečariću što je upornošću i gorljivom ljubavi okuplja hrvatski narod.

„Molimo se samo za našu domovinu i za hrvatske čelnike, koji će doći ispred hrvatskog naroda i biti spremni prije svega se žrtvovati za svoj narod. Ovi koji se nisu spremni žrtvovati za hrvatski narod, ne trebaju biti na čelu. Priželjkujemo vođe koji će htjeti služiti hrvatskom narodu“, kazao je Kordić.

Izvor: narod.hr, 22. 10. 2014.

Video zapis s Predstavljanja knjige možete pogledati na ovoj adresi:
<https://www.youtube.com/watch?v=Uwba-BZgppo>

UZINIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.**

"ZA DOM SPREMNI" I EDUKACIJA

Predsjednica Kolinda Grabar – Kitarović kaže kako na utakmici između Hrvatske i Izraela nisam čula skandiranje 'za dom spremni':

"Prije utakmice sam na Facebooku pozvala na dostojanstveno navijanje protiv rasističkih povika. U svakom slučaju to osuđujem", kaže predsjednica, i dodaje da se zbog toga ne može sankcionirati nogometnu reprezentaciju.

"To je nemoguće kontrolirati, toga se možemo riješiti jedino edukacijom. Policija je odradila sjajan posao, spriječila je sve što se moglo spriječiti."

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/kolinda-grabar-kitarovic-na-stadionu-nisam-cula-skandiranje-za-dom-spremni-1071485>

Da one koje tvrde da je ZDS rasistički pozdrav treba educirati potvrđuje biskup Uzinić.

Gostujući u emisiji "Intervju tjedna" Hrvatskog radija, on je odgovarajući na novinarsko pitanje o hrvatkoj opterećenosti prošlošću te ispadima govora mržnje u javnom prostoru istaknuo kako se nadao

da ćemo se nakon izbora prestati baviti ideološkim podjelama i politikanstvom, te kako mu se čini da je nekome u interesu da hrvatski narod ostane razjedinjen. Kao što znamo duboka podjela je najavljena s Milanovićevim ILI MI ILI ONI, a ovo što se nastavilo događati najavio je tvrdnjom da će gubitnici vlastima prirediti pakao. Educiranje oko pozdrava ZDS započeo je biskup rekavši:

"Nadao sam se da ćemo se nakon izbora prestati baviti tim stvarima. Treba se time baviti, ali ne za političke poene nego na povijesnoj razini i utvrditi istinu. Na temelju te istine se može stvarati društvo koje ima zajedničke nazivnike. Ta situacija koja se događa oko ideoloških prepucavanja, a time smo strašno zatrovani zadnjih 5-6 godina, ponekad imam osjećaj da je to dirigirano ili izvana ili možda iznutra. Kao da netko ima interes da kao narod budemo razjedinjeni oko nebitnih stvari. To se odnosi i na pozdrav 'Za dom spremni'. Oni koji to danas kažu ne zazivaju ustaška vremena, ali to isto nje toliko bitan pozdrav da bi oko njega trebali trošiti toliko vremena i da bi on trebao mutiti strasti među nama", rekao je Uzinić.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/43217/Uzini%C4%87-Imam-osje%C4%87aj-da-netko-dirigira-ideolo%C5%A1kom-podjelom-dru%C5%A1tva.htm>

Bivšem pomoćniku ministra socijalne skrbi Vicku Goluži sigurno neće biti jasno da nekome uopće treba edukacija:

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI?

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI
DOMOVINI KLICAT GLASNO
ZA DOM SPREMAN ŽIVOT DATI
LJUDSKOM UMU NIJE JASNO?

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI
S KOJOM HRVAT ZA DOM KLIČE
DA JE ŽIVOT SPREMAN DATI
SVE DOK ŽIVI, DOK SE MIČE?

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI
SAMO KAD JE HRVAT SPREMAN
ZA DOM DATI ŽIVOT GOLI
ZNADE SAMO JUGONEMAN.

ZNADE SAMO MRŽNJA ČISTA
KOJU SVAKA RIJEČ BOLI
JUGOJATA KOJE GRAKČE
I KAD HRVAT BOGA MOLI.

ZNADE SAMO MRŽNJA ČISTA
SVAKE RIJEČI, SVAKOG ZNAKA
U KOJOJ SE NE NAZIRE
ZLOČINAČKA PETOKRAKA.

Ali zar nije ponajbolji način za biti u paklu: od ljubavi praviti pakao?
Može li se educirati npr. uredništvo *Jutarnjeg lista* koja već u naslovu teksta kaže:

PREMIJER JE PRISUSTOVAO NA UTAKMICI NA KOJOJ SE SKANDIRALO
'ZA DOM' Protiv ustaštva se ne reagira običnim kurtoaznim
priopćenjem

<http://www.jutarnji.hr/premijer-je-prisustovao-na-utakmici-na-kojoj-se-skandiralo--za-dom--protiv-ustastva-se-ne-reagira-obicnim-kurtoaznim-priopcenjem-/1548837/>

Zar nije logičnije da oni znaju da je ovadržavastvorena na Domovinskom ratu u kome su pozdrav ZA DOM SPREMNI koristili HOS-ovci, a i mnogi drugi branitelji, kako nas upozorava sstopostotni hrvatski ratni invalid Mario Filipi:

*Za dom spremni je bio pozdrav kojim se je pozdravljalo ne samo u HOS-u, nego i u drugim postrojbama, barem u Slavoniji što osobno svjedočim, a vjerujem i u drugim regijama gdje je bio rat. I danas sam ponosan na taj izvorno hrvatski pozdrav. Da su barem ovi koji vrište na taj pozdrav bili tada s nama pa da su čuli stravičan muk u eteru, jer kad su četnici čuli taj pozdrav, „us**li su se toliko da nisu mogli ništa*

reći na „motorolu“. Sramota je da naši političari, prije svega povjesničari nisu za 25 godina zaslužili svoju plaću da objasne svijetu ne samo pozdrav Za dom spremni, nego i stvarnu znanstvenu povijesnu istinu o Nezavisnoj državi Hrvatskoj, Anti Paveliću, ustašama, Jasenovcu, Šaranovoj jami i svemu drugom. Ovako nam bilo kakvo bezvrijedno smeće soli pamet o tome gdje je „mrlja“. A takve spodobе same nisu više nego upravo to – mrlje.

Zapravo zar nije upravo to o čemu piše Filipi ono zašto se danas inzistira o "ustaškom" pozdravu. Ima i logike u tome. Toliko mrze branitelje koji su im oteli njihovu Jugoslaviju, pa im je draže da je ZDS isključivo ustaški pozdrav. Bolje i ustaški, samo da nije braniteljski. Uzgred budi rečeno branitelji su danas jedini istinski antifašisti jer su pobijedili fašističke agresore na svoju državu! A kad je tako jesu li oni koji su protiv hrvatskih branitelja – rasisti?

Kako educirati one kojima su HOS-ovci ustaše i fašisti? Kakvi su to ljudi koji tako nešto kažu za one kojima je Vukovar skinuo kapu:

Stiže medalja za junaštvo u ratu!

(...)

<http://www.dnevno.hr/domovina/vukovar-hos-u-skinuo-kapu-stiže-medalja-za-junastvo-u-ratu-907550>

Da, mogu li se educirati oni koji znaju da je Hasanbegović snimljen s kapom HOS-ovaca, a po onom *Lažu Srbi i to im je od Boga dano* optuže ga da je nosio ustašku kapu?

Mogu li se educirati oni koji u svome podaničkom životu nikad, ni u mislima, nisu napustili *region*? Kad su našega imenjaka Šimunića srpske sluge onako dušmanski napali i osudili, drugi imenjак Stjepandić, pripadnik „neprijateljske emigracije“ u Njemačkoj, počeo se raspitivati po svijetu, kako na taj pozdrav gledaju u drugim zemljama. Vidi zla: koga god je pitao, svi su ZDS, a nitko nije ZRS (za *region* spreman)! Kad hoćete počastiti Nijemca, onda mu kažete da je „heimatverbunden“, a Kinezu „liam shi (恋家)“. U Kamerunu živi 20 milijuna stanovnika, koji govore 200 jezika. U svakome tom jeziku

ima naravno i pozdrav ZDS i nitko se od njih zbog toga ne smatra rasistom.

Zar ne može predsjednica Grabar Kitarović preko svoje diplomatske mreže doznati ono što je doznao dobro umreženi znanstvenik Stjepandić? Zašto njega ne pita za mišljenje? Je li problem možda u tome da predsjednica nema nijednog savjetnika iz dijaspore, koji bi joj rekao kako o domoljublju razmišljao u slobodnome svijetu?

Mogu li se educirati oni koji napadnu Predsjednika Sabora akademika Reinera zbog prijedloga da se Hrvatski sabor ponovno nazove imenom koje je promijenjeno 2000. tvrdnjom da je to ustaški naziv? Zar nije očito da oni samo javno manifestiraju svoju mržnju prema hrvatskoj državi? Tko može takove educirati?

Mogu! Ali stalnim ponavljanjem istine. Za edukaciju takovih sigurno može dobro poslužiti i batina, tj. Ne davati im hrvatske (USTASKE) kune koji oni tako puno vole, kao ni medijski prostor.

I tko bi tu bili profesori? Oni koji brane jugokomunističku paradigmu u hrvatskoj povijesti kakvo su npr. Jakovina, Goldstein, Klasić,... ili oni koji njeguju hrvatsku paradigmu? Zar hrvatskim političarima ne bi trebalo biti mnogo važnije što kaže bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest prof. dr. sc. Mirko Valentić? Pogledajmo što on kaže o nedavnom Pupovčevom biltenu u "Hrvatskom tjedniku", 24. 03. 2016.::

ZA PUPOVCA JE HRVATSKO DOMOLJUBLJE GOVOR MRŽNJE

...Postavimo društvu oko Biltena SNV te brižnome Miloradu Pupovcu i javnome glasilu "Novosti" otvoreno pitanje: Zašto Srbima u Hrvatskoj smetaju koncerti Marka Perkovića Thompsona i njegova pjesma "Ne ćete u Čavoglave niste ni prije", ili njezin uvodni dio koji počinje sa starodrevnim hrvatskim pozdravom "Za dom spremni"...
Pravo pitanje glasi: što li se danas mota po glavama izdavača "Biltena no.6" i njihovog idejnog vođe Milorada Pupovca? Gospodo, pravo političko pitanje danas glasi: na kojoj to strani treba tražiti govor mržnje u kojem se napada i Predsjednica Republike Hrvatske: ono najljepše što nam semoglo dogoditi poslije smrti prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana?

Naravno, jasno jeda je govor mržnje očit kod svih onih koji danas u RH sprovode velikosrpski Memorandum SDANU 2.

Edukacija može pomoći samo kod onih koji nesvjesno HOS-ovce i druge branitelje i njihov pozdrav poistovjećuju s ustašama.

Ili da budemo pošteniji u tome. Ako su njima oni Ustaše, možemo li mi prihvatiti dosadfašnje historiografiju o NDH, kao istinitu. Očito ne!

Ja zapravo mislim da je ponajbolja edukacija humor, kako nas uče HOS-ovci. Jednostavno – treba im se rugati. A nitko ne zaslužuje više ruganja nego oni koji zapravo sprovode srpske interese u RH. Čak je i Milošević njihove ratničke idole i njihovu "bežaniju" u "Oluji" usporedio sa zečevima. A oni još uvijek sanjaju zečeve i njihove slugе na vlasti u RH.

Narugao sam im se veći i zbog hajke na ZDS u Osijeku. Naslov teksta bio je: *GENOCID? IPAK JE ZDS NAJVEĆI ZLOČIN, ZAR NE?*

<http://glasbrotnja.net/kolumne-akademik-josip-pecaric/79239>

Zapravo kada su Srbi i njihove slugе u RH u pitanju nije jasno je li to šala na njihov račun ili je doista istina, tj. Za njih je zaista ZDS i "Bojna Čavoglaver" izazivao toliki strah, da su nakraju doveli do njihove "bežanije" u "Oluji"?

Otkud takova dvojba?

Marcel Holjevac u tekstu znakovita naslova *Ni eksplozije u Bruxellesu ne mogu nadglasati hrvatsku šutnju* daje primjer koji potvrđuju taj stravičan učinak ZDS i Thompsona:

"Ako ćemo iskreno, ima mnogo više Šešelja u RH koji šetaju slobodno, na stadionima uzvikuju 'Za dom spremni', drže koncerte s Pavelićevim slikama", ispalio je "mali Sloba" Dačić, danas ministar vanjskih poslova Srbije.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/marcel-holjevac-ni-eksplozije-u-bruxellesu-ne-mogu-nadglasati-hrvatsku-sutnju-907733>

Mali Sloba je bio i predsjedavajući Generalne skupštine UN-a (kada je već Slobodan bio mrtav, pa nije on mogao). Dakle, čovjek zauzima vrlo visoke položaje u srbijanskoj i u svjetskoj politici. Pa kad on

zapravo kaže da je pravljenje zečeva od Srba najveći mogući genocid moramo mu vjerovati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

27. 03. 2016.

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

JE LI HRVATSKIM VLASTIMA VAŽAN DOMOVINSKI RAT?

Napasdi na spomen-ploču hrvatskim junacima iz Domovinskog rata našim HOS-ovcima pokazali su svu bijedu hrvatskih političara.

Dok su tzv. ljevičari jasno definirali svoju gubitničku poziciju u Domovinskom ratu, na žalost slično se ponašaju i oni iz vlasti.

Jučer sam već pisao o besmislenosti komentara 'visokog izvora' iz Ureda Predsjednice, a koji je prenjela HINA:

Pozdrav "Za dom spremni", kaže izvor, ustaše su "kompromitirale"

<http://direktno.hr/direkt/pozdrav-dom-spremni-kompromitirali-su-ustase-ima-jos-pozdrava-96573/>

Moj komentar je bio:

Valjda misle da su se ustaše pojavile poslije Domovinskog rata pa su kompromitirale pozdrav HOS-ovaca. Ili tvrde, slično Srbima, kako su branitelji bili ustaše.

Ako tako misle u Uredu Predsjednice morali bi prihvatiti da su doista Ustaše svi oni koji se bore za hrvatsku državu. Kad to već tvrde svi koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2, zašto to ne bi i prihvatili?

Na potvrdu onoga što je tvrdio „visoki izvor“ nije dugo trebalo čekati. Predsjednica je dala intervju za RTL Danas iz privremenog ureda u Gospiću iz koga izdajem dio o ZDS i grbu HOS-a:

Mlade zasigurno odvlače i ideološke rasprave, no treba li konkretno pozdravu 'Za dom spremni' reći ne u javnom prostoru, pa čak i kad govorimo o samom grbu udruge HOS?

Moj stav o pozdravu 'Za dom spremni' je jasan. On je stari hrvatski pozdrav, no nažalost kompromitiran je u vrijeme ustaških dana.

Je li previše kompromitiran zbog toga?

O tome ne bih donosila osobni sud, ja nisam povjesničar i imam svoj stav, voljela bi da se u Hrvatskoj dogovorimo i da konačno postavimo neke standarde, ako je moguće i zakonske okvire oko svih simbola totalitarnih režima. To su jednostavno pitanja koja dijele hrvatski narod, a nama podjele u ovom trenutku doista ne trebaju. Moj program utemeljen je na zajedništvu, mislim da malo previše razgovaramo o ideološkim pitanjima, da se moramo usredotočiti na egzistencijalna pitanja, a kad je riječ o ploči, nemojmo izgubiti iz vida da je njezina primarna intencija bila pijetet prema jedanaestorici mladića koji su izgubili svoj život braneći Hrvatsku.

<http://direktno.hr/direkt/predsjednica-ide-u-rusiju-komentirala-obrazovanje-plenkovica-hos-vucica-96770/>

Iako predsjednica spominje i poginule HOS-ovce ipak joj je mnogo važniji Drugi svjetski rat od Domovinskog rata, jer to što su mnogi dali svoje živote za Hrvatsku ipak je manje vrijedno od činjenice da je ZDS kompromitiran od ustaša.

Naravno, postoji napredak u predsjedničinom stavu u odnosu na onaj od prije dvije godine kada je počeo progon, poslije komentara iz njenog ureda, na Peticiju ZDS kojom smo branili Thompsona i njegovu „Bojnu Čavoglave“. Naime u to vrijeme Predsjednica je o ZDS govorila kao o ustaškom pozdravu, a sada je to *stari hrvatski pozdrav, no nažalost kompromitiran u vrijeme ustaških dana.*

Moram priznati da me je iznenadio dubrovački biskup Mate Uzinić jer je njegov komentar pozdrava ZDS bio primjereniji od predsjedničino, koja je slične napade doživjela kada se slikala s povjesnom hrvatskom zastavom. Govoreći o spomen ploči braniteljima HOS-a u Jasenovcu i pozdravu „za dom spremni“, dubrovački biskup naglašava kako se sporni pozdrav koristio u dva različita povijesna razdoblja.

„Pod tim pozdravom u jednom povijesnom kontekstu prepoznamo mučno razdoblje hrvatske povijesti, obilježeno rasnim zakonima i teškim zločinima, dok s druge strane u sasvim drugačijem povijesnom kontekstu prepoznamo brojne mladiće i branitelje, na poseban način

članove HOS-a koji su pod tim znakom ginuli i borili se za slobodu naše domovine. Spomenik s tim natpisom nije podignut onim prvima. On je podignut ovim drugima, braniteljima koji su svoje živote ugradili u našu slobodu.“

<http://direktno.hr/direkt/crkva-se-oglasila-o-hos-ovoj-ploci-i-micanju-tita-96692/>

Umjesto da vlast koju predvodi Tuđmanova stranka pokrene istraživanja tog „mučno razdoblje hrvatske povijesti, obilježeno rasnim zakonima i teškim zločinima“, jer je danas poznato koliko je neistina dovelo do takove slike o tom dijelu naše povijesti, oni prihvaćaju stavove onih koji u RH provode velikosrpski Memorandum SANU 2.

Zato se s pravom moramo zapitati:

JE LI HRVATSKIM VLASTIMA VAŽAN DOMOVINSKI RAT?

**MARKO FRANOVIĆ, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.**

PREDSJEDNIK HRVATSKOG NACIONALNOG ETIČKOG
SUDIŠTA

**ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ: HRVATSKA VODI
IZDAJNIČKU PROSRPSKU POLITIKU**

22. studenog, 2014.

Naš je zadatak donijeti prve etičke optužbe za one za koje smatramo da postupaju neetično

Prije više od mjesec dana u Vukovaru je održana prva sjednica novoosnovanog Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. O čemu je tu

zapravo riječ pojašnjava njegov predsjednik, prof. dr. Zvonimir Šeparović:

- Prva radna sjednica u Vukovaru održana je nakon što je u lipnju utemeljeno Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES). Zamisao je bila da se, u situaciji krajnje zabrinjavajućih odnosa u zemlji kada se dovode u pitanje temeljne nacionalne vrijednosti naroda i države, jedna skupina ljudi okupi da bi se potražilo izlaz iz te situacije. U toj skupini među osnivačima su bili akademici Josip Pečarić i Slobodan Novak, istaknuti javni djelatnici, profesori i autori Josip Jurčević, Zdravko Tomac, Željko Olujić, Nevenka Nekić, Nikola Debelić, zatim istaknuti Hrvati izvan domovine Marko Franović Australija, Ivan Hrvojić Kanada, Ante Glibota, Francuska, Josip Botteri Dini, Zvonimir Hodak, Ante Beljo, Đuro Vidmarović, Miljenko Romić, Rozalija Bartolić, Vjekoslav Magaš, Vlado Iljkić, Tomislav Josić (Stožer za obranu hrvatskog Vukovara), Zdravko Vladanović i drugi. Zaključeno je da se sud ponaša tako da najprije analizira stanje stvari u zemlji i da onda one koji su na vrhu piramide optuži društveno etičnom optužbom i njihova imena objavi u našoj javnosti. Na prvoj sjednici u Vukovaru donijeli smo etičke optužbe protiv Ive Josipovića, Stipe Mesića, Vesne Pusić i Milorada Pupovca. Vukovar je izabran jer je to mučenički grad, jedna od hrvatskih svetinja u kojem smo htjeli dati i podršku Stožeru za hrvatski Vukovar. Mi uvijek kažemo da je Vukovar najdublja hrvatska rana, tu smo održali i jedan od naših Hrvatskih žrtvoslovnih kongresa i Vukovaru gradu se stalno vraćamo. Ovaj sud je formiran prema modelu Russelova i Satrova suda koji je sudio Amerikance za zločine u Vijetnamu i Izrael za zločine u Palestini. Naše društvene etičke optužbe imaju svoju težinu u etičkom prijestupu. Proglasili smo da su oni koji su izdali hrvatske nacionalne interese veleizdajnici.

Nema dvojbe da je Hrvatska u dubokoj političkoj, moralnoj i gospodarskoj krizi, no da li se i koliko doista može govoriti o izdaji hrvatskih nacionalnih interesa, koji su argumenti za tu tvrdnju?

- Naš je zadatak donijeti prve etičke optužbe za one za koje smatramo da postupaju neetično, da su na rubu izdaje zemlje te da za to trebaju odgovarati. Mi sugeriramo moralnu političku i etičku odgovornost. Ne bavimo se pravnom odgovornošću jer je to stvar suda i državnog

odvjetništva. Mi se nećemo baviti efemernim lokalnim pojavama već ćemo kao nacionalni sud istraživati vrh političke i moralne odgovornosti. U društvu onih koji ga vode i koji bi ga trebali voditi tako da im je javni interes u prvom planu. U Hrvatskoj su nacionalni interesi zanemareni za cijelo vrijeme od 2000. godine, od Račanove vlade do danas. Sve su vlade od toga vremena do danas postupale neodgovorno i zato mi smatramo da su naše društveno-etičke optužne potrebne, da odgovaraju sadašnjem trenutku i da time jačamo brigu za javno dobro i javne interese. Nacionalna izdaja nije od danas, mi ćemo unijeti i povijesnu dimenziju u naša istraživanja, ali težište je na sadašnjem stanju u zemlji. Zemlja je pred bankrotom. Vlada je apsolutno neodgovorna i nekompetentna. Mi smo popisali veleizdajničke pojave i pojedince i to: gubitke teritorija od svih susjeda osim Mađarske. Vukovar je mjesto posebnog pijeteta i tamo ćirilici nije mjesto. Hrvatsko nacionalno blago se rasprodaje. Hrvatsku tužbu protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) pred Međunarodnim sudom pravde u Haagu najprije su osakatili, ispustivši od odgovornosti Crnu Goru, a onda su nastojali i povući tu tužbu, što im srećom nije uspjelo. Na djelu je izdaja Domovinskog rata posebno lažnim tezama da je ovdje bio građanski rat, da je Hrvatska izvršila agresiju na BiH. Stalne su manipulacije s komunističkim antifašizmom. Zaustavljeno je istraživanje skrivenih grobišta žrtava komunističkih zločina. Nedopustiv je nemar prema iseljenoj Hrvatskoj. Na djelu je protuhrvatska djelatnost gotovo svih medija u Hrvatskoj. Vršiti se i unutarnja agresija na Hrvatsku. Mi ćemo imati optužbe za pojedince i za pravne osobe. Optužiti ćemo u prvom redu domaće pojedince, a prema strancima ćemo objaviti da su neke osobe nepoželjne (persona non grata). Među optuženima naći će se Budimir Lončar, koji je izdao hrvatske nacionalne interese kada je ostvario da UN donese rezoluciju o embargu na oružje na početku agresije na Hrvatsku. Od stranaca ćemo optužiti Vesnu Teršelič i Karla Bildta, bivšeg međunarodnog posrednika u Hrvatskoj. Vesna Teršelič nalazi se na čelu udruge Documenta – Centar za suočavanje s prošlošću. Za svoj rad dobila je pet milijuna kuna, a cijelo vrijeme nastoji izjednačiti žrtve i agresora, i stalno radi protiv interesa Republike Hrvatske. Drugu radnu sjednicu

održat ćemo u Zagrebu krajem ovog mjeseca i donijeti nove optužbe s novim dokazima o izdajnicima i veleizdaji.

Kako komentirate sve veće ideološke podjele, stalna prepucavanja između SDP-a i HDZ-a, a u svezi s tim i katastrofalni učinak Kukuriku koalicije na vlasti?

- Ideološke podjele su evidentne, ali to nije samo podjela na one između SDP-a i HDZ-a, između ljevice i desnice, već je to podjela između nacionalnih interesa Hrvatske i izdaje tih interesa. Podjela je između onih koji hoće istinu o komunističkim zločinima u Drugom svjetskom ratu i u poraću i u Domovinskom ratu, a na drugoj strani imamo krivotvoritelje koji ističu svoj antifašizam zaboravljajući da je to bio boljševički komunistički antifašizam i da nema ni jednog razloga da se radi na obnovi komunizma, bilo kakve Jugoslavije i čuvanja spomenika i uspomena na one koji su vršili najteže zločine protiv hrvatskoga naroda. Koalicija na vlasti dovela je Hrvatsku na najnižu točku među članicama Europske unije i može se reći da je samo stvar vremena kada će sadašnja vladajuća koalicija sići s vlasti i završiti na smetištu povijesti. Predstojeći izbori bit će prava prilika za velike istinske promjene.

Kako smiriti tenzije oko Vukovara? U svezi s tim, kako komentirate prosvjede branitelja invalida u Zagrebu i kako riješiti taj problem?

- Vukovar smo i ove godine doživjeli kao otkrivanje starih bolnih rana, ali i kao neko smirenje, jer smo se sjetili onih kojih više nema, pomolili smo se za njihove duše i obnovili sjećanja na dane kada je u krvi stvarana ova naša domovina Hrvatska. Utješio nas je mudri dubrovački biskup, monsinjor Mate Uzinić zauzimanjem za istinu „koja ne smije biti prešućena”, rekavši: “Oni koji su počinili genocid i zločine na žalost još uvijek nisu spremni biti Zakej koji se obratio, nego ustrajavaju u onom biti Zakej bez obraćenja. Evo zašto ćirilica u Vukovaru nema samo značenje pisma nego i dalje nastavlja označavati agresore i zločince koji se ni dan danas nisu suočili s onim što su napravili ovom gradu i njegovim ljudima!” Biskup se s pravom žestoko usprotivio izjednačavanju žrtve i agresora. Prošle je godine državnom vrhu rečeno: „Sačekajte da prođu Hrvati!” pa je protokolarni službeni vrh umjesto na Memorijalno groblje otišao natrag, odakle su i došli. Ove godine službeni protokol priključio se

koloni koju su vodili dragovoljci. Stvorena je jedna kolona, ali su u njoj ostala dva dijela: kolona dragovoljaca, invalida domoljubnih Hrvata u golemoj masi iskazujući osjećaje da je Vukovar mjesto osobitog pijeteta i drugi, manji dio onih koji, da upotrijebim njihovu, Josipovićevu metaforu, nose u grudima jugoslavensku zmiju, guju s crvenom zvijezdom na glavi. Josipović nije postupio dobro prije nekoliko godina kada je sa srpskim tadašnjim predsjednikom Tadićem uz Ovčaru posjetio i Paulin Dvor, kao da se između ta dva mjesta može staviti znak jednakosti. Naravno, svaka žrtva ima svoje dostojanstvo, ali za razliku od Paulin Dvora, u Ovčari je počinjen masovan masakr ranjenika na najbrutalniji način. Bio je to prvi slučaj genocida u Europi poslije Drugog svjetskog rata. Evo, sada se dogodio i četnički vojvoda Šešelj...

Bili ste ministar vanjskih poslova 1991. godine u vladi premijera Franje Gregurića. Kako danas gledate na to razdoblje i kakav je vaš stav o današnjem ugledu RH u svijetu, posebno otkako smo u članstvu Europske unije? Drugim riječima, kakva je danas inozemna politika Hrvatske?

- Vremena koja spominjete bila su teška, ali veličanstvena. Tada smo spasili Hrvatsku i uspjeli dobiti međunarodno priznanje Republike Hrvatske. Ja sam ponosan na to vrijeme i sretan sam da sam mogao utkati svoju kap u hrvatski domoljubni slap. Apsurdno je kada današnja ministrica vanjskih poslova Vesna Pusić izjavljuje da tek sada Hrvatska ima vanjsku politiku. To je notorna laž. Sada je na djelu inozemna politika koja zagovara Zapadni Balkan, koja za strateškog partnera umjesto prijateljske Njemačke ima nama apsolutno nesklonu neprijateljsku Veliku Britaniju. Vesna Pusić je od HNES-a optužena za veleizdaju i mi ćemo to dokazati. Dakle danas mi nemamo inozemne politike Hrvatske, već izdajničku politiku koja je prosrpska, a što će se sada naročito vidjeti kada je evidentno da su na čelu današnje srpske politike četnici.

U Njemačkoj se sudi Perkoviću i Mustaču. Kako to komentirate?

- Suđenje Perkoviću i Mustaču u Njemačkoj velika je stvar za Hrvatsku i za međunarodnu pravdu, međunarodni pravni poredak. Europa osuđuje ne samo fašizam i nacizam već i komunizam. Europski dokumenti traže od članica EU da sude za ubojstva i najveće

zločine i da se obavi lustracija. Na jednom skupu Hrvatskog žrtvoslovnog društva zagrebački biskup Valentin Pozaić, analizirajući sadašnju situaciju u zemlji, tražio je da se obavi lustracija, da se obavi nova Oluja protiv onih koji su počinili velika zla u prošlosti, a kojima vodeća garnitura vlasti u Hrvatskoj, posebno premijer Milanović i predsjednik Josipović, pokušavaju onemogućiti suđenje. Ja vjerujem da će sud u Njemačkoj izvrstiti sve potrebne dokaze i doći do jedino ispravnog zaključka da teški zločini koje su počinili jugokomunisti i udbaši po Europi moraju biti kažnjeni. I radi obitelji žrtava i radi Hrvatske i radi naše povijesti.

Razgovarao: Darko JERKOVIĆ

<http://www.glas-slavonije.hr/253477/11/Zvonimir-Separovic-Hrvatska-vodi-izdajnicku-prosrpsku-politiku>

**ZALJEV HRVATSKIH SVETACA,
DRAGOVOLJAC.COM, 2022.**

**NOVI KOTORSKI BISKUP MONS. IVAN
ŠTIRONJA: ‘BOG PREBIVA MEĐU LJUDIMA
NA SEBI VLASTIT NAČIN’**

27. travnja 2021.

Fotografije: KTA

Tijekom svečanog Euharistijskog slavlja na blagdan blažene Ozane Kotorke, 27. travnja 2021. u katedrali sv. Tripuna u Kotoru ustoličen

je novi kotorski biskup mons. Ivan Štironja. Tim je činom biskup Štironja preuzeo službu pastira Kotorske biskupije koju mu papa Franjo povjerio na upravljanje i vodstvo, javlja Katolička Tiskovna Agencija (TKA).

Uz izravni prijenos RTV Herceg-Bosne i Laudato televizije te lokalnih crnogorskih medija, Svetu misu započeo je, nakon svečane procesije uz zvuke zvona kotorske katedrale, barski nadbiskup i dosadašnji apostolski upravitelj Kotorske biskupije mons. Rrok Gjonlleshaj u zajedništvu s novim kotorskim biskupom mons. Ivanom Štironjom te još deset nadbiskupa i biskupa među kojima: mons. Marin Barišić, nadbiskup i metropolit splitsko-makarski, mons. Stanislav Hočevar, nadbiskup beogradski, mons. Đuro Hranić, nadbiskup đakovačko-osječki, mons. Dražen Kutleša, nadbiskup koadjutor splitsko-makarski i apostolski upravitelj porečko-pulski, mons. Mate Uzinić, nadbiskup koadjutor riječki i apostolski upravitelj dubrovački, mons. Tomo Vukšić, nadbiskup koadjutor vrhbosanski i vojni apostolski upravitelj Vojnog ordinarijata u BiH, mons. Dode Gjergji, biskup prizrensko-prištinski, mons. Simon Kulli, biskup iz Sape u Albaniji, mons. Zef Gashi, nadbiskup barski u miru, i mons. Ilija Janjić, biskup kotorski u miru, koji je toga dana slavio 25. obljetnicu biskupstva te tom prigodom primio i čestitku pape Franje. Svećenicima Kotorske biskupije pridružilo se još tridesetak svećenika iz raznih biskupija i provincija, a asistirala su petorica đakona. Sudjelovale su redovnice raznih družbi i drugi vjernici koliko je to bilo moguće zbog ograničenja u vrijeme pandemije među kojima i braća te rodbina biskupa Ivana.

Na Svetoj misi nazočni su bili episkop budimljansko-nikšićki i administrator MCP gospodin Joanikije i episkop zahumskohercegovački gospodin Dimitrije i predstavnici, izaslanici predsjednika vlade i skupštine Crne Gore, Veleposlanika RH u Crnoj Gori i drugi predstavnici državnih i gradskih vlasti, političkog, društvenog, akademskog života Crne Gore te građanskih i političkih udruga Hrvata Boke i Crne Gore.

Pozdravni govor uputio nadbiskup Gjonlleshaj koji je podsjetio da je svim podacima koji su dostupni i djelomično poznati mons. Štironja 91. biskup Kotorske biskupije i deseti koji nosi ime sv. Ivana – apostola i evanđelista. Pozdravio je sve nazočne te kazao da danas mons.

Štironji predaje biskupski štap koji uslijed povijesnih previranja i nedaća nikada nije stigao barskim nadbiskupima gdje je namijenjen, već je svoje stalno mjesto pronašao je u Kotoru, sve do prije 19 mjeseci kada je kao barski nadbiskup na upravljanje primio ovu biskupiju u svojstvu apostolskog administratora. „Sada ga predajem sretan što je ova mjesna Crkva, bogata velikanima vjere, duha i kulture, dobila pastira kojeg je strpljivo čekala i kojeg zaslužuje! Radostan sam, jer znam da sada nisam sam, već imam brata biskupa s kojim ću moći zajedno raditi na širenju radosne vijesti, brinuti se o dobrobiti Katoličke crkve i njezinih vjernika u Crnoj Gori“, kazao je, između ostaloga nadbiskup Gjonlleshaj te poželio da biskupa Ivana prati Marija Majka Crkve i zagovor sv. Tripuna, sv. Leopolda, blažene Ozane, blaženog Gracije, službenice Božje Ana Marije i svih bokeljskih blaženika.

Potom je savjetnik Apostolske nuncijature u BiH mons. Amaury Medina Blanco pročitao i pokazao Apostolski nalog o biskupskome imenovanju na latinskome jeziku, a prijevod na hrvatskom jeziku pročitao je kancelar Kotorske biskupije don Robert Tonsati. Nakon čitanja Apostolskog naloga nadbiskup Gjonlleshaj je predao mons. Ivanu biskupski štap i dopratio ga do biskupske katedre. Od toga trenutka novi kotorski biskup Ivan preuzeo je predvođenje Euharistijskog slavlja i upravljanje Kotorskom biskupijom.

Nakon naviještene Božje riječi, prigodnu propovijed uputio je biskup Ivan koji je pozdravio sve nazočne u katedrali sv. Tripuna, zaštitnika Kotorske biskupije, kao i sve koji su Svetu misu pratili preko radija i televizije i ostalih medija. „Mir vama! Liturgijski čin Katoličke Crkve započinje pozdravom koji nije samo neka učtiva želja. Biskup pozdravlja riječima: Mir vama! To je pozdrav koji je uskrsl Krist uputio svojim učenicima nakon svoga uskrsnuća... Upravo taj pozdrav sa svim sadržajima Uskrsloga Krista Gospodina, u ovo uskršno vrijeme, upućujem s ovoga svetoga mjesta, ne samo kršćanima katolicima Kotorske biskupije u Boki, nego svim ljudima dobre volje, bez obzira na vjeru i naciju, svima u ovoj zemlji Crnoj Gori, svima do kojih se prenosi ovaj sveti čin. Pozdravljam, dakle, sve vas do kojih dopire ovaj glas želeći svima Spasiteljjev istinski mir i ljubav, radost i

sreću“, kazao je novoustoličeni pastir kotorske mjesne Crkve koji je potom zamolio zagovor blažene Ozane Kotorske.

„Ovaj čin ustoličenja novoga pastira Kotorske biskupije događa se na dan kada Katolička Crkva slavi spomendan odnosno ovdje blagdan bl. Ozane (1493.-1565.), redovnice Trećega reda sv. Dominika, sveca čiji su sinovi i kćeri ostavili jak pečat u ovoj biskupiji, gdje se poput stražara nalaze njihovi samostani kao znak njihova svjedočanstva. U ovom Misnom slavlju posebno želim moliti Gospodina za svećenička zvanja kao i za redovnička, muška i ženska, kako bi se u ovim krajevima pomladila duhovna karizma sv. Augustina, sv. Dominika, sv. Benedikta, sv. Franje, sv. Ignacija Lojolskoga...

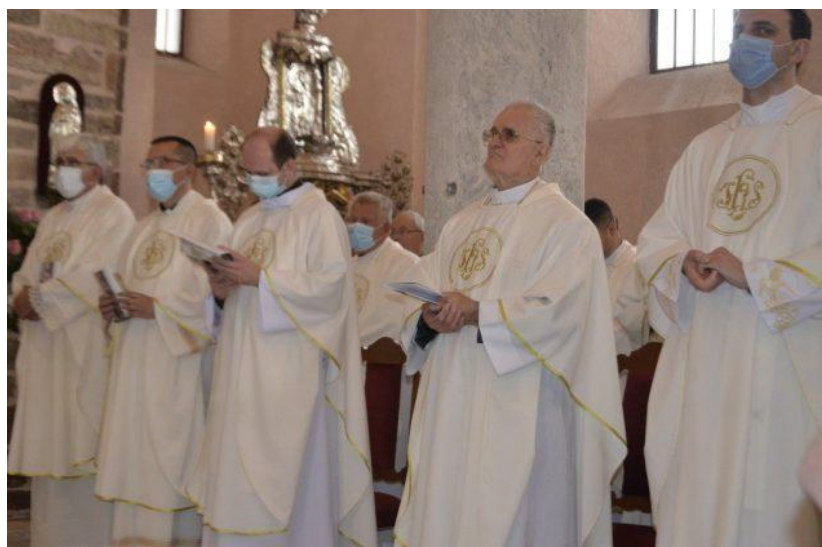

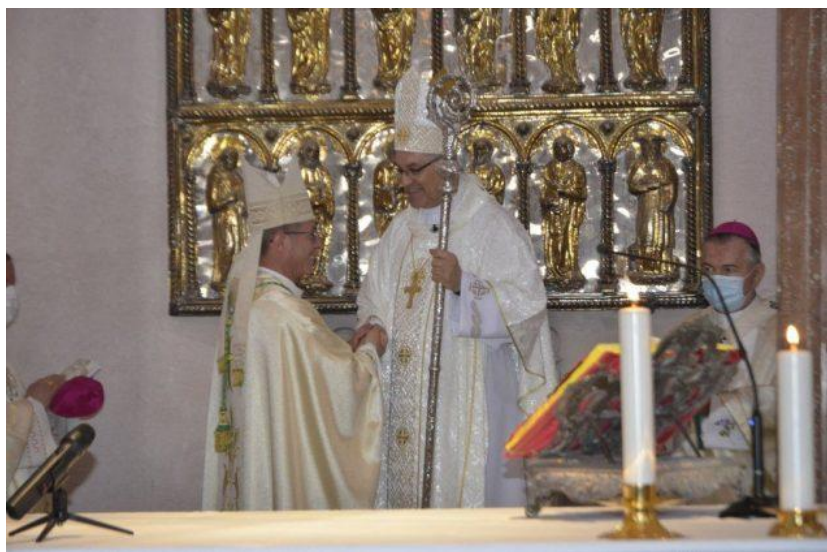

Bl. Ozana kći je ovoga dijela svijeta. Tu u blizini katedrale, uz crkvu sv. Pavla provela je više od pedeset godina svoga života moleći i

žrtvujući svoj život za svoj grad i svoje sunarodnjake“, poručio je biskup Štironja koji se potom osvrnuo na misna čitanja, a posebno na sljedeću Isusovu sv. Ivana apostola: „Bog je ljubav, tko ostaje u ljubavi u Bogu ostaje i Bog u njemu“ (1 Iv 4,16).

„Što ove riječi mogu značiti nekomu tko vjeruje samo u ono vidljivo i opipljivo? Istina, Boga se ne vidi jer je Duh, ali se vidi Božje djelovanje koje je poput lahora, nevidljiva a učinkovita. Božje je djelovanje poput radio valova, koji se ne vidi, ali svi ih koriste i prate što prenose. Bog dakle prebiva među ljudima na sebi vlastit način, neshvatljiv u svojoj trojstvenosti, ali učinkovit u svojim djelima. Tako zapravo želi djelovati u nama i po nama u svijetu. Zato mu se valja otvoriti srcem i dušom poput Bl. Djevice Marije – Gospe od zdravlja; Gospe od Škrpjela; Gospe od Milosti; Gospe Ratačke,... Valja otvoriti oči srca da ga prepoznamo u tajni križa poput sv. Tripuna; u tajni Presvete Euharistije poput bl. Gracije od Mula; u tajni sakramenta Božjega praštanja poput sv. Leopolda Bogdana Mandića. Otvoriti oči srca kako bismo shvatili da smo veliki i snažni onoliko koliko živimo u ljubavi i zajedništvu jedni s drugima i u zajedništvu s Bogom. Da, braćo i sestre, bez te evanđeoske i božanske ljubavi i toga božanskoga zajedništva nema ni zemaljskoga života ni suživota“, rekao je kotorski biskup Ivan ističući da se „kršćani opredjeljuju za ljubav utemeljenu na Bogu, po primjeru Krista Gospodina“.

Odgovarajući na pitanje, koji su njegovi planovi kao novog kotorskog biskupa, biskup Štironja na kraju propovijedi je rekao: „Taj čudesni program i plan glasi: Ljubi Boga svim srce svojim, svim umom svojim, svom dušom svojom a bližnjega svoga kao sebe samoga! Ovo je poziv i program upućen svima, ne samo meni i vjernicima Kotorske biskupije, nego svakom čovjeku bez obzira na vjeru i naciju. Davno napisani program, ne za jednu godinu ili jedan mandat, nego za desetljeća, stoljeća, za vječnost. Svatko od nas osobno najbolje znade dokle je stigao u ostvarivanju toga programa. Nazvah ga čudesnim programom. Zašto? Čudesnost ovoga programa jest u tomu što ga možemo početi od zadnje točke, od srednje ili od prve, danas ili sutra. Odakle god počeli, uvijek smo na tragu jedne te iste Ljubavi, one istinske izvorne ljubavi Boga, oca svih ljudi. Ključ je jednostavan. Ne odlagati za sutra, ne čekati da počne netko drugi. Ja to trebam početi,

i to danas, već sada. Blago onomu tko ljubav Boga – Oca ugradi u svoj život, u svoju obitelj, narod i zemlju. Želim i od Boga molim svima, skladan život i suživot, utemeljen na divnim melodijama Božje ljubavi“, poručio je kotorski biskup Ivan u svojoj propovijedi.

Nakon popričesne molitve prigodnu čestitku uputio je u ime apostolskog nuncija mons. Luigia Pezzuta savjetnik mons. Blanko te poželio biskupu Ivanu da bude dobar pastir mjesne Crkve koju mu je Sveti Otac povjerio.

Metropolit Splitsko-makarske metropolije nadbiskup Barišić čestitao je u ime svih biskupa i biskupija ove metropolije mons. Štironji na ustoličenju kazavši da se ovo slavlje odvija u ozračju Nedjelje Dobroga Pastira te blagdana bl. Ozane Kotorske, iz čijeg života je progovorio u znaku pravoga pastira. Istaknuo je da je, vođena vjerom i poštenjem svoje obitelji, svoje majke, bl. Ozana na svoj način živjela mistiku kršćanstva. Naglasio je da je obitelji u kojoj je posluživala bl. Ozana upravo poput mjesne Crkva čijim pastirom je danas postao biskup Štironja, kojega je papa Franjo prepoznao kao dobrog čovjeka i svećenika, puna vjere, te uputio u Kotor. Podsjetio je da je bl. Ozana, poput Sv. Leopolda Bogdana Mandića, osjećala rane na tijelu Kristovu, tu „podijeljenost među kršćanima“, te izrazio uvjerenje da će biskup Štironja, u snazi Duha Svetoga a vođen svojim geslom „Bog je ljubav“, pronaći način da liječi te rane kako bi to bio „zdravi organizam“ u kojem će doista biti života i snage Krista raspetoga i uskrsloga. Zahvalio je biskupu Štironji unaprijed na suradnji svježini koju će unijeti među biskupe, kao i biskupu u miru mons. Iliji Janjiću i administratoru nadbiskupu Roku.

Čestitku u ime mostarsko-duvanjskog biskupa i apostolskog upravitelja trebinjsko-mrkanskog mons. Petra Palića, umirovljenoga biskupa Perića, svih svećenika i redovnika, svećeničkoga i redovničkoga pomlatka, cijeloga puka Božjega hercegovačkih biskupija uputio je generalni vikar mons. Željko Majić koji je izrazio zahvalnost Gospodinu „zbog silnih djela“ koje je po njemu do sada očitovao kao svećeniku Trebinjsko-mrkanske biskupije. Izrazio je zahvalnost i zazvao blagoslov na sve koji su don Ivanu na njegovom svećeničkom putu bili podrška: od njegovih pokojnih roditelja Stojana i Anice, njegove braća i sestara s obiteljima, do raznih župnika i

kapelana, odgojitelja i profesora koji su ga „u vjeri jačali i na putu svećeništva odgajali, hrabрили i poučavali“. „Blagoslovljeni bili biskupi Petar Čule i njegov tadašnji tajnik i generalni vikar, potom kotorski biskup Marko, koji su Te među kandidate za svećeništvo primili; biskup Pavao koji Te zaredio, prve svećeničke dane obilježio i u afričke misije poslao; biskup Ratko koji Te kroz svećeništvo i u postdiplomskom studiju, na župi i na Ordinarijatu pratio i sadašnji biskup Petar koji Ti je u ovom vremenu svu pastirsku brigu i poštovanje iskazao te svomu svećeniku dostojanstveno biskupsko ređenje u Mostaru priredio“, kazao je mons. Majić koji je mons. Štironji zahvalio na nesebičnom radu i predanju Crkvi u Hercegovini i na svim mjestima u koje ga je Crkva pozivala, a on se radosno svećenički odazivao.

Prigodnu čestitku u ime vjernika laika Kotorske biskupije biskupu Štironji uputio je gosp. Slavko Dabinović te izrazio radost da to može učiniti upravo na blagdan bl. Ozane koja je, uz sv. Tripuna, zaštitnica Kotora. Istaknuo je da je u ovom vremenu „obilježenom strahovima, strepnjama za budućnost, poteškoćama na putu ustrajavanja u dobru“, dolazak mons. Štironje za kotorskog biskupa predstavlja znak nade, te ujedno ohrabrenje njima svima da na sve izazove sadašnjice odgovore življenjem svevremenskog nauka Evanđelja. „Potvrda je to i skrbi svete Majke Crkve i pape Franje za našu biskupiju, čiji se prvi spomen bilježi u četvrtom stoljeću s njezinim pastirom koji se također zvao Ivan“, kazao je g. Dabinović koji je, između ostalog, dodao da mnogim vjernicima iskustvo iz misija u Africi njihovog novog biskupa ulijeva nadu da će on uistinu biti učitelj vjere „koji svojim životom i djelima živi ono što propovijeda“.

Na kraju Misnog slavlja biskup Ivan uputio je hvalu „dragom Bogu na ovom danu i nebeskom daru“, zatim zahvalnu riječ papi Franji i njegovim suradnicima, Apostolskoj nuncijaturi, svima nadbiskupima, biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama te svim vjernicima i svima „koji ste molitvom, mislima, dobrim željama i čestitkama danas ovdje s nama, u katedrali ili preko medija, svejedno: s područja Crne Gore, Bosne i Hercegovine, R Hrvatske i šire“. Posebni pozdrav i zahvala uputio je vladikama Joanikiju i Dimitriju, predstavnicima vlasti, svojoj braći i rodbini i svima koje mu je Bog

stavio na životni put od rođenja do današnjega dana. Zahvalio je i svima koji su sudjelovali u organizaciji, asistenciji, zborovima, medijima i svima drugima koji su sudjelovali u pripremi katedrale i svega za današnje slavlje. Zahvalne riječi biskupa Ivana nazočni su više puta potvrđivali svojim pljeskom.

Potom je biskup Ivan prošao kroz katedralu u pratnji đakona te podijelio svoj blagoslov kao novi kotorski biskup.

Nakon Mise episkopi Joanikije i Dimitrije dali su biskupu Ivanu prigodne darove te uputili svoje čestitke.

Novi kotorski biskup predvodit će u 18 sati Svetu misu pred neraspadnutim tijelom blažene Ozane Kotorske u crkvi Svete Marije od Rijeke u Kotoru.

Liturgijsko pjevanje animirali su združeni zborovi župe Studenci i katedrale Mostar pod ravnanjem prof. Drage Solde uz orguljsku pratnju s. Matee Krešić.

Izvor: narod.hr/KTA

<https://narod.hr/kultura/novi-kotorski-biskup-mons-ivan-stironja-bog-prebiva-medu-ljudima-na-sebi-vlastit-nacin>

GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

HRT POTVRDILA SVOJ NAZIV *PORFIRIJEVA* *DALEKOVIDNICA*

*Na sjednici (Programskog vijeća HRT-a, JP) spomenulo se i da je zaprimljena predstava kojom se traže kadrovske smjene na HRT-u zbog intervjua s patrijarhom Srpske pravoslavne crkve (SPC) mitropolitom **Porfirijem** i razgovarano je o kvaliteti tog intervjua. Stipe Alfier ocijenio je kako je riječ o “prestižnom materijalu” te da “H”RT „može biti samo sretna što je imala intervju s Porfirijem”. Za one slabijeg pamćenja podsjećamo kako je u navedenom intervjuu patrijarh SPC-a Porfirije tvrdio da posjeduje pisma Alojzija Stepinca gdje se mogu naći „duboko problematične stvari”.*

<https://hrvatskonebo.org/2021/04/27/nakon-tv-propovijedi-narod-pokazao-ziv-sam-i-zudim-za-dobrim-pastirima/>

ŠILJO: ZAPOSLENIKE HRT-A PREDSTAVLJA MENTALNI STALJINIST STIPE ALFIER

27. travnja 2021.

Novinar Hine od svih izrečenih ocjena na Programskom vijeću HRT-a spominje samo ocjene novinara Alfiera. On je tu, očito, jedini vrijedan spomena. On – mentalni staljinist u statusu izabranog predstavnika većine zaposlenika HRT-a. On koji se ponosi intervjuom s Porfirijem kao zvjezdanim trenutkom nekadašnje, kako netko upravo napisa, Puharić-Knežević-

Plenkovićeve (senior) Televizije Zagreb. I što bi normalna Vlada i normalan Sabor u normalnoj, demokratskoj, hrvatskoj i europskoj i u većinski katoličkoj državi kada samo to vide morali učiniti? Morali bi rastrojiti takvu televiziju kao bastion staljinističko-titoističke prošlosti, kao relikv s nekoć nerazmjerno velikim postotkom Srba, jugoslavena, komunista i suradnika političke policije, kao ideološku sljednicu bivše tuđinske političke i kulturne hegemonije u metropoli svih Hrvata. Da je mjesto radnje Beograd, a ne Zagreb, i da su unutarnji odnosi obrnuti, Vučićeva vlast razbila bi takvu anacionalnu nacionalnu televiziju u „paramparčad“! No Srbija je svoja vlastita država, a ovo što mi imamo – nije li to iznutra okupirana država?! Počevši od HRT-a!

Zagreb – Prisavlje, 27. travnja 2021., na 70. obljetnicu beogradskih demonstracija „Bolje rat nego pakt“, „Bolje grob nego rob!“

Programsko vijeće HRT-a danas se sastalo. Tko je sazvao sastanak, je li bio redovan ili izvanredan, tko mu je predsjedao, koliko je članova bilo nazočno, je li i o čemu glasovalo i je li prihvatilo informacije i ocjene koje su predstavnici, dužnosnici i urednici HRT-a iznosili, to se iz nepotpuna Hinina izvješća ne doznaje. Ono počinje brojkama o iznosima novaca za vanjsku i unutarnju produkciju programskih sadržaja, a nastavlja se podacima o novcima za razne programe i neovisne proizvođače programskih sadržaja, kao što su „Dnevnik velikog Perice“. Doznaje se i da se raspravljalo i o radu HRT-a u doba covida-19 te da je član Programskog vijeća Vlaho Bogišić zatražio od vodstva javne radiotelevizije „posebno obzirno izvješćivanje o žrtvama pandemije u programu radija i televizije“. Na što je Alfier dodao kako bi se, u sklopu toga, „mogla prenositi i misa za žrtve pandemije, a ne misa u kojoj svećenik poziva za koga treba glasati ili ne glasati.“

Kunić nije Alfiera poučio abecedi slobode i demokracije

Tom očito staljinističkom mozgu – unatoč njegovoj strukovnoj specijalizaciji u SAD-u – odgovorio je ravnatelj programa Renato Kunić. Objasnio mu je ono što on svakako dobro zna: “HRT ne

određuje svećenike na misama, njih predlaže Nadbiskupski duhovni stol. Na to mi ne možemo utjecati, čak ni na ono što u propovijedi govore.”

Kunić mu, koliko se doznaje iz Hinina izvješća, nije rekao da bi sve to Alfier i sam morao znati. Nije mu rekao ni da HRT, načelni i konkretno, nema pravo utjecati na to što će razni sudionici televizijskih programa govoriti. Nije mu rekao da je takvo razmišljanje do dna srži staljinističko, boljševičko, titoističko, partijsko, iliberalno i jednoglasno. Nije ga poučio abecedi demokracije i slobode mišljenja i izražavanja mišljenja. Nije mu održao lekciju da ni on ni čitav HRT ni sve svjetovne institucije zajedno nemaju pravo određivati što će i najobičniji svećenik na misi koju prenosi HTV govoriti. Nije ga podsjetio da živimo u društvu i u onom dijelu svijeta u kojem je sloboda vjere i toga što će ljudi govoriti zajamčeno Ustavom i brojnim konvencijama i međunarodnim ugovorima, a napose stanovitim konvencijama Vijeća Europe i ugovorima s Europskom unijom.

Alfier nervozno iščekuje neku drugu stranku na vlasti

I nitko tome neukom, a bezobraznom tipu Alfieru nije objasnio da je upravo krivo prikazao, dakle krivotvorio jučerašnju poruku koju je izrekao dominikanac Dominik Kristijan Gerbic u misnoj homiliji. On naime uopće nije „pozivao za koga treba glasati ili ne glasati“, nego je samo izrekao spoznaju sebe kao katoličkog teologa i vjerničkog pastira o međusobnoj bliskoj ideološkoj orijentaciji nekih stranaka (HDZ, SDP i Možemo) te iznio procjenu da podupiranje tih ideološki međusobno bliskih stranaka nije dobro za Hrvatsku. I ne samo njih, nego i svih drugih takvih. S katoličkog stajališta. Po katoličkim mjerilima. Po hrvatskoj samosvijesti. I po vlastitoj savjesti.

Savjest onih koji se još uvijek usude ne samo misliti svojom glavom (to se nekako tolerira), nego i pred kamerama govoriti što misle svojom glavom trebalo bi, očito, dodatnim angažmanom zagušiti. Zatvoriti takvima svaki pristup televizijskom mediju. Kako bi u njemu Alfier i njegovi podanici mogli nesmetano vedriti, oblačiti i tumačiti gledateljima, izravno, neizravno ili perfidno, za koga treba, a za koga ne treba glasovati. Dovoditi ne samo Porfirija da ocjenjuju Stepinca, nego i legiju drugih koji će nam dokraja isprati mozak. Iz kritičkih

riječi kojima je insinuirao Kuniću kontakte s aktualnom izvršnom vlašću može se pak zaključiti da Alfier nervozno iščekuje neku drugu stranku na vlasti. I neku drugu, goru ekipu na čelu HRT-a od ove. Što i nije čudno kada se zaviri u njegovu biografiju. A ni kada se zaviri u neke stare vijesti na internetu.

Alfier je ponizio suverenu volju većine hrvatskih državljana i pretplatnika

Voditeljem Dnevnika postao je potkraj 2013. – u zenitu Milanović-Pusićkine Vlade. Neke od kritika koje smo tada mogli čuti na sve strane tportal sažeo je u naslov: „Novi voditelji središnjeg Dnevnika: Stipi Alfieru potrebne su vježbe govora“. Ni nakon nekoliko mjeseci nije se osobito uhodao u novu ulogu, pa je tako 21. veljače 2014. počeo Dnevnik bez pozdrava gledateljima. Primijetila je to tada i spočitnula mu na sjednici Programskog vijeća HRT-a članica tog tijela, iskusna novinarka HRT-a Neda Ritz. „To se u povijesti ‘Dnevnika’ još nije dogodilo“, rekla je ona, koja je i sama imala debelo proročansko iskustvo do 1990. No iz današnje perspektive reklo bi se da to i nije bio njegov propust, nego hotimično pokazivanje koliko drži do gledatelja HTV-a. Takav stav i odnos potvrdit će sljedeći primjer.

U danima kada je prije sedam godina stupao u Engleskoj na snagu „Zakon o istospolnim brakovima“, u travnju 2014., Alfier je kao urednik u središnjem Dnevniku HTV-a iskazao nepoštivanje referendumski izražene volje građana i ustavnoga poretka Republike Hrvatske kada je iznio svoj primitivni, neprofesionalni i za hrvatski narod krajnje uvredljivi komentar: „Hrvatska je na samo dva sata leta od Engleske, ali kao društvo tisuću smo svjetlosnih godina daleko od njih, u što smo se na nedavnom referendumu imali prilike uvjeriti.“ Ponizio je suverenu volju većine hrvatskih državljana iskazanu na referendumu i većine pretplatnika HRT-a.

Alfieru se očito ništa ne može dogoditi

I ništa mu se tada nije dogodilo. Takozvano Etičko povjerenstvo zaštitilo ga je nakon što su protiv njega neke katoličke udruge pokrenule postupak, i to većinom glasova, nakon čega je predsjednik tog povjerenstva, Nikola Kristić, podnio ostavku. I otišao „u legendu“.

Alfier nije „otišao u legendu“. Naprotiv, ostao je. Unatoč smjenjivanju nedugo nakon isteka mandata Milanovićeve vlade, on sada na Programskom vijeću drži u ime zaposlenika lekcije i šefu programa, sumnjičeći ga za kontakte s predsjednikom Vlade. On očito smije sve. Jači je i trajniji i beskrupulozniji od svojih protivnika i privremenih upravitelja. Ništa mu se nije moglo dogoditi 2014. Bilo je to u doba Milanovića na čelu vlade i Radmana na čelu HRT-a. Ništa mu se ne može dogoditi.

Točnije rečeno, ipak mu se tada nešto „dogodilo“. Programsko vijeće pobilo je odluku Etičkog povjerenstva i zaključio da Alfier ipak nije poštivao uredničke procedure te mu je izrečena jednokratna kazna „ustegom na plaću u određenom postotku“ (obično između 10 i 30 posto). Dakle samo jedna malo umanjena plaća bila je kazna za spomenuti bezobraznu uvrjedu hrvatskom narodu, zbog koje je trebao odletjeti s Prisavlja. Zauvijek. S HRT-a su, naprotiv, tada odmah poručili da Alfier nipošto ne će biti smijenjen s pozicije jednog od urednika Dnevnika HRT-a! Drugovi mogu u ponekoj „sitnici“ i pogriješiti, no za uvrjedu hrvatskog naroda maksimalna je kazna dvije-tri tisuće kuna. Na toliko takvi procjenjuju vrijednost Hrvatske.

Alfier cenzurirao biskupa Uzinića – prešutio njegov govor u Vukovaru

Iste te godine, u studenom, Alfier je cenzurirao na HTV-u i govor biskupa Mate Uzinića pred 80 000 ljudi u Vukovaru na Dan sjećanja! Problem nije bio samo u tomu što je prikaz onoga što je Uzinić u Vukovaru rekao izostavio iz Dnevnika, nego gledatelji nisu mogli ni doznati da je biskup Uzinić uopće bio u Vukovaru i ondje održao govor. Zbog toga je bila pokrenuta peticija „Stop cenzuri na HRT-u“ (<https://www.citizengo.org/hr/13838-peticija-stop-cenzuri-na-hrt-u>)“. Ali je i ona, naravno, ostala bez učinaka. Prikupljeno je, do danas, 8005 potpisa. A da ih je prikupljeno i 800.000, zar bi bilo drukčije?

Neutemeljeni senzacionalizam širio je Alfier kao urednik Dnevnika s kolegicom Šimurina u ožujku 2015., kada je bez ikakve provjere i kritičkog odmaka objavio prilog pod bombastičnim naslovom o trgovini „djecom i bebama“. Problem je bio u tomu što nigdje nije bilo nikakva konkretnog podatka o toj zastrašujućoj pojavi. Komentator

Dražen Ćurić tada je u Večernjem listu napisao: “Donijeli su nam samo izjave stanovite konzultantice za migraciju i trgovinu ljudima te istraživačkog novinara koji ne samo da nisu razbistrili istinu, nego su je dodatno zamutili. Nigdje podataka, nigdje činjenica, gledali smo samo ispraznu priču o nekoj babarogi koja krade ‘hrvatske bebe’.”

Alfierova nesnošljivost prema Katoličkoj crkvi, proglašavanje ministra kulture fašistom

Koliku nesnošljivost prema Katoličkoj crkvi i vjernicima taj čovjek nosi u sebi, pokazao je u siječnju 2016., u danima dok su se vodili pregovori između Petrova, Milanovića i Karamarka o formiranju tripartitne vlade, desetak dana prije odluke o formiranja vlade HDZ-a i Mosta. On je tada, kao suurednik Dnevnika skupa s Tatjanom Munižaba, pustio da u Dnevniku novinar Hrvoje Reder, nakon neke gromoglasne izjave Stipe Gabrića protiv Bože Petrova, završi prilog riječima: “Mostovci danas ne izlaze u javnost, ipak nedjelja je, dan Gospodnji”. Time su se narugali nekim članovima Mosta, etiketiranim već kao „klerikalci“, dakle kao katolici, što je u ovoj zemlji valjda samo po sebi vrijedno apriornog prijezira. Podrugnuli su se tako zapravo svim katolicima, kojima je nedjelja poseban dan, dan Kristova uskrsnuća i ujedno počinka i obiteljskog druženja, dan koji ne podnosi niti zaslužuje cinizam.

A već 6. veljače 2016., na početku kratkotrajnog mandata Oreškovićeve vlade, mogli smo pročitati i čuti na vlastite uši ovo: „Dnevnik HRT-a: Stipe Alfier proglasio ministra kulture Hasanbegovića fašistom“

<https://narod.hr/hrvatska/video-dnevnik-hrt-stiper-alfier-proglasio-ministra-kulture-hasanbegovica-fasistom>

Smjenjivanje i optuživanje Alfiera za seksizam i bahato ženskarenje u uredu

U travnju te godine nova vršiteljica dužnosti rukovoditeljice Informativno-medijskog servisa HRT-a Katarina Periša Čakarun (koja je na to mjesto postavljena umjesto Lamije Alečković), smijenila je ‘po hitnom postupku’ Sanju Mikleušević-Pavić, Stipu Alfiera, Đuricu Drobca i Zdravka Klevu. No Alfier je i dalje ostao faktotum na HRT-

u, a vidimo da je do danas i ojačao. Eventualnu smjenu vlasti zacijelo iščekuje kao prigodu da se vrati u sedlo i da svim tim „macama“ (i „mačićima“) na Prisavlju opet pokaže tko je on. Sila! I ove godine u javnosti su se naime pojavile teške optužbe za seksizam, drskost, aroganciju i agresivnost, koje je objavio portal hrvsvijet:

<https://www.hrvsvijet.net/index.php/magazin/42-skandalozno/59404-anonimna-djelatnica-hrt-a-ogorcena-sam-ponasanjem-i-licemjerjem-kolegica-maje-sever-i-sanje-miklausevic>

Tu se na početku kaže: „Djelatnica HRT-a, koja za sada želi ostati anonimna, oglasila se u srijedu dopisom u kome je progovorila o licemjernim postupcima kolegica Maje Sever i Sanje Mikleušević, ali i neprimjerenim postupcima drugih kolega, bliskih Sever i Mikleušević, uključujući Stipu Alfireva i Hrvoja Zovka.“ A o Alfieru citira se iz iskaza neimenovane djelatnice HRT-a sljedeće:

„Dokaz tome je što nikad nisu reagirale na neprimjereno ponašanje osoba iz svoje najuže blizine. Počnimo od Stipe Alfiera. Osobno sam više puta bila izložena njegovim seksističkim ispadima koja su bila posebno perfidna i bahata kada je bio na poziciji moći kao urednik i voditelj Dnevnika. Sve žene u IMS-a znaju za Stipine požudne poglede i pohotne komentare: Di si Maco, kako si lutko, kako si se seksi obukla, izgledaš kao avion i slično. Poznato je više njegovih incidenata kada su kolegice burno reagirale na seksističke komentare. Poznata su tri slučaja u plavom desku: prvi, kada je na opetovano Macooo, jedna kolegica burno reagirala i zaprijetila mu prijavom. Drugi je slučaj jedne voditeljice koja mu je zaprijetila ako joj se još jednom seksistički obrati da će mu nazvat suprugu. Treći je slučaj voditeljice vijesti na HTV 4 koja je zbog njegovog ponašanja i konstantnog upucavanja koje je bilo vidljivo cijelom trećem katu – završila na bolovanju. Za sva tri slučaja kolegice Sever i Miklaušević znaju ali nikad nisu reagirale. Štoviše, Sanja sa Stipom dijeli sobu u kojoj je ubačen kauč/krevet s posteljinom. Upravo u tu sobu Stipe Alfier zove mlade kolegice na pregled tekstova i razgovore. Vrlo često ta je soba iznutra zaključana što možete vrlo lako provjeriti.“

Na koga se i protiv koga se poziva Alfier?

Ne znamo kakav je bio nastavak i kakav epilog ovih tvrdnji. Nije nam poznato da je sud zbog neistina kaznio portal hrvsvijet, ni da ga je Alfier tužio. No znamo da mu se nakon očitovanja te zviždačice nije ništa dogodilo, nego da on u ime zaposleničkog kolektiva HRT-a vedri i oblači i na Programskom vijeću HRT-a. „To je nama naša borba dala – da imamo njega za vazala!“ Njega u glavnoj ulozi, ako je vjerovati Hininu izvješću, koje se nastavilo ovako: „Tijekom rasprave o praćenju ispunjenju obaveza HRT-a definiranih Zakonom o HRT-u i Ugovorom s Vladom RH, Alfier je podsjetio na posljednji izvještaj međunarodne nevladine organizacije ‘Reporteri bez granica’ u kojem se navodi da je HRT pod utjecajem Vlade i premijera Andreja Plenkovića, na sporni prilog u TV kalendaru o pismima upućenim Adolfu Hitleru, te upitao kada će napokon na HRT-u biti prikazana serija o NDH-u povjesničara Hrvoja Klasića.“

Alfier se dakle pozvao na ocjenu nevladine organizacije po kojoj je HRT pod (nedopustivim) utjecajem Vlade i njezina predsjednika osobno. Ma nije on protiv toga da vlada upravlja televizijom, nego Plenković očito nije „njegov“ predsjednik vlade, njegov je bio Milanović. Odakle mu pak ideja o problematizaciji nekakvih pisama Hitleru, to može razumjeti samo onaj koji znade da neprijatelji hrvatskog naroda stalno jašu na nekakvim hitlerima i nacizmima, kako bi se Hrvate tim pojmovima stalno kontaminiralo.

A njegov interes za prikazivanje serije o NDH-u Hrvoja Klasića izaziva kod svih hrvatskih domoljuba neviđen respekt. Toliki respekt da se...’odmah maše revolvera’, kako bi to slikovito rekao onaj Hitlerov nesuđeni nasljednik, kako se ono zvao, valjda Göring, u čije obzorje nas Alfier očito usiljeno vraća. Kunić mu je pak odgovorio – braneći se! – kako je jedina “dodirna” točka koju ima s predstavnicima vlasti ona koju ima prema Programskom vijeću i Nadzornom odboru HRT-a, kako će „za sporni prilog u TV kalendaru zatražiti očitovanje odgovornih te da će serija o NDH biti prikazana najesen“.

Alfier se ponosi intervjuom sa srbijanskim patrijarhom Porfirijem, kočničarem kanonizacije bl. Alojzija Stepinca i „patrijarhom Srba, Hrvata i Slovenaca“

A gorki i najgorči šećer dolazi ipak na kraju Hinina izvješća: „Na sjednici Programskog vijeća HRT-a spomenulo se i da je, između ostaloga, ***zaprimljena predstavka kojom se, kako je otkrio Alfier, traže kadrovske smjene na HRT-u zbog intervjua s patrijarhom Srpske pravoslavne crkve (SPC) mitropolitom Porfirijem. Na sjednici Vijeća HRT-a razgovarano je o kvaliteti tog intervjua, s Alfierovom ocjenom kako je riječ o ‘prestižnom materijalu’ te da “HRT može biti samo sretna što je imala intervju s Porfirijem”.***

Ne znamo što je o tom prijepornom prilogu još rečeno ni što je Programsko vijeće, s Zdravkom Kedžom na čelu, zaključilo, ni je li Kedžo uopće bio nazočan, i ako je bio je li on uopće vodio sjednicu. Znamo samo to da je takvim iskazom, dan nakon inkriminirane propovijedi fr. Dominika koja je dirnula u srce stotine tisuća Hrvata u domovini i po svijetu, Alfier skupa s ostalima takvim pljunuo u lice svima onima kojima je intervju s Porfirijem jako zasmetao, iz razloga navedenih u peticiji i predstavkama Građanske (državlanske) inicijative za utvrđivanje odgovornosti na HRT-u.

Novinar Hine od svih izrečenih ocjena na Programskom vijeću HRT-a spominje samo ocjene novinara Alfiera. On je tu, očito, jedini vrijedan spomena. On – mentalni staljinist u statusu izabranog predstavnika većine zaposlenika HRT-a. On koji se ponosi intervjuom s Porfirijem kao zvjezdanim trenutkom nekadašnje, kako netko upravo napisa, Puharić-Knežević-Plenkovićeve (senior) Televizije Zagreb. I što bi normalna Vlada i normalan Sabor u normalnoj, demokratskoj, hrvatskoj i europskoj i u većinski katoličkoj državi kada samo to vide morali učiniti? Morali bi rastrojiti takvu televiziju kao bastion staljinističko-titoističke prošlosti, kao relikat s nekoć nerazmjerno velikim postotkom Srba, jugoslavena, komunista i suradnika političke policije, kao ideološku sljednicu bivše tuđinske političke i kulturne hegemenije u metropoli svih Hrvata. Da je mjesto radnje Beograd, a ne Zagreb, i da su unutarnji odnosi obrnuti, Vučićeva vlast razbila bi takvu anacionalnu nacionalnu televiziju u „paramparčad“! No Srbija je svoja vlastita država, a ovo što mi imamo – nije li to iznutra okupirana država?! Počevši od HRT-a!

Šiljo/Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/2021/04/27/siljo-zaposlenike-hrt-a-predstavlja-mentalni-staljinist-stipe-alfier/>

A. KAĆUNKO, J. PEČARIĆ, BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ, ZAGREB, 2023.

**U gospićkoj katedrali pokopan mons. Mile Bogović,
gospićko-senjski biskup u miru**

POKOP BISKUPA DR. MILE BOGOVIĆA

U katedrali Navještenja Blažene Djevice Marije u Gospiću u utorak, 22. prosinca održan je sprovodni obred s ukopom te misa zadušnica za blagopokojnog gospićko-senjskog biskupa u miru mons. dr. Milu Bogovića koji je blago u Gospodinu preminuo u subotu 19. prosinca u Respiracijskom centru KBC-a Rijeka u 82. godini života.

Na ispraćaju bili su biskupi: zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, gospićko-senjski biskup Zdenko Križić, apostolski nuncij u RH Giorgio Lingua, riječki nadbiskup i metropolit Ivan Devčić, riječki nadbiskup koadjutor Mate Uzinić, sisački biskup Vlado Košić, krčki biskup Ivica Petanjak, vojni ordinarij u RH Jure Bogdan, šibenski biskup Tomislav Rogić, đakovačko-osječki pomoćni biskup Ivan Ćurić, porečki i pulski biskup u miru Ivan Milovan, generalni tajnik HBK dr. Krunoslav Novak.

Obredu su također nazočili i tajnik kardinala i tajnik riječkog nadbiskupa, generalni vikar gospićko-senjski Marinko Miličević, kanonici senjskog kaptola: Tomislav Šporčić, Mile Pecić, Richard Pavlić, Silvijo Milin, Mile Čančar, Nikola Turkalj, Luka Blažević, kancelar i tajnik Mišel Grgurić, rektor katedrale i župnik Mario Vazgeč, dekani Željko Blagus i Josip Šimatović, župni vikar Domagoj Tujmer i krčki tajnik Josip Karabaić, sestra Amalija, sestra Robertina i sestra Celestina koje rade u biskupskom domu, voditelj katedralnog zbora Franjo Puškarić i 6 članova zbora te rodbina pokojnika.

Kardinal Bozanić: Biskup Bogović nije se štedio, ni posustajao kada je nailazio na zatvorena vrata

Sprovodne obrede predvodio je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić. Nakon ulazne pjesme, lijes su spustili u kriptu te u grobnu nišu. Potom je zagrebački nadbiskup kardinal Bozanić predvodio misu počevši sljedećim uvodom:

“U ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

Braćo i sestre, taj zaziv i znak kojim kršćani započinju svoju molitvu i svako dobro djelo, uzeo je Mile Bogović, prvi biskup Gospićko-senjske biskupije, za svoje geslo pastirskog poslanja u Lici, senjskom primorju, na Kordunu i u ogulinskom kraju.

Sabrani smo sada, u Gospinoj drevnoj crkvi, a od 2000. godine i katedrali, po kojoj je i sam grad Gospić dobio svoje ime, da se na ovozemaljskom hodočašću oprostimo od pokojnog biskupa Bogovića, da Božjem milosrđu preporučimo njegovu plemenitu dušu, da Bogu dademo hvalu što nam ga je dao, da zahvalimo za sve ono što je činio i značio među nama.

Njegovom nasljedniku mons. Zdenku Križiću, kleru, Bogu posvećenim osobama, rodbini i prijateljima te svem puku Božjem Gospićko-senjske biskupije izražavam kršćansku sućut.

Mons. Bogovića pamtimo kao dragog prijatelja, zauzetog svećenika, bliskog profesora, neumornog istražitelja crkvene i nacionalne povijesti, kao upornog biskupa čijim je iznimnim zauzimanjem i nikla velebna Crkva hrvatskih mučenika na Udbini, iznad Krbavskog polja. Mile Bogović ulazi u povijest koja mu je bila trajni izazov za djelovanje u sadašnjosti, kao biskup i rodoljub koji se nije štedio, koji nije posustajao i onda kada je nailazio na zatvorena vrata.

Biskup Bogović ostavlja nam upečatljiv trag čovjeka i crkvenog službenika otvorenog za razgovor, dijalog i ekumenizam.

Sugovornicima pristupao je jednostavno i s doličnim poštovanjem.

Bio je uvijek spreman čuti, ali i hrabro iznositi i ustrajno braniti poznatu istinu.

Dok zahvaljujemo Providnosti za dar čovjeka čvrste vjere, postojane nade i istinske ljubavi prema Bogu i svakom čovjeku koji je kroz patnju kalio svoj značaj i koji je zavrijedio da ga poštujemo, molimo

da se ne izgubi ništa od njegovih plemenitih napora i da ono što je cijenio i što mu bijaše sveto pridonese dobroti svih ljudi”.

Prvo čitanje pročitala je Ankica Pavlišić, nećakinja biskupa Mile.

Biskup Križić: Biskup Mile živio je duboko vjeru u Isusovu pobjedu nad smrću i u drugi život

“U ovim trenucima kada se opraštamo od biskupa Mile ovdje na zemlji, od njega koji je desetljećima djelovao na ovim prostorima, najprije kao svećenik, a onda kao prvi biskup Gospićko-senjske biskupije, ne možemo kriti žalost pa i zbunjenost iz koje se uvijek iznova vraća nikada dovoljno jasno pitanje smisla smrti u ljudskom životu.

No, koliko god mi znali da je smrt stvarnost s kojom će se nužno suočiti svaki koji se rodio, koliko god mi kao vjernici bili sigurni da smrt nije kraj života nego vrata u novi život, pred užasom smrti ne možemo nikako ostati mirni i ravnodušni. I Isus, kada je svojim učenicima govorio o smrti, veli: “Neka se ne uznemiruje srce vaše!

Vjerujte u Boga i u mene vjerujte”! Zna Isus da nije nikako lako imati mirno srce pred stravom smrti, zna to iz svoga osobnog iskustva.

Pred smrću prijatelja Lazara, evanđelist navodi da Isusu “duša zadrhta te sav potresen upita: ‘Gdje ste ga položili’“. Duša mu zadrhta te sav potresen... Isus nije mogao zaustaviti suze koje su istinsko čudo Isusove ljubavi i suosjećanja sa čovjekom. Nije ga sram zaplakati i pokazati da je on samo jedan od nas sa svom krhkošću čovjeka. Njegove suze su najbolji odgovor kako Bog gleda na smrt u ljudskom životu. Kad je išao ususret svojoj smrti, opet se nije stidio izjaviti pred svojim učenicima: “Duša mi je sada potresena i što da kažem? Oče, izbavi me iz ovoga časa”.

Ovo nisu riječi nekog mitskog junaka, kakve nalazimo u različitim romanima, nego realnog čovjeka koji voli život i kome nije lako prihvatiti misterij smrti. No, uz sav strah od smrti, Isus se nije nikada pokolebao. Njegov navještaj smrti nije nikada bio bez navještaja uskrsnuće. Navještajem svog odlaska on ohrabruje učenike da im ide pripremiti mjesto i da će ih uzeti k sebi. Sebe definira kao Život i tko u njega vjeruje živjet će ako i umre.

Njegovi učenici tada, vjerojatno nisu previše toga razumjeli, sve do susreta s njim uskrsnim. Tada je i njihov strah pred izazovom smrti izgubio svoju snagu. Iz tog razloga apostol Pavao je gotovo ismijavao i provocirao smrt govoreći: “Gdje je smrti pobjeda tvoja? Gdje je smrti žalac tvoj?” (1Kor 15,55).

Tri ljubavi biskupa Mile Bogovića: Crkva, Domovina i povijest

I naš biskup Mile živio je duboko vjeru u Isusovu pobjedu nad smrću i u drugi život što ga je Bog pripremio onima koji ga ljube. Teško je ukratko, iznijeti ono najbitnije iz sadržajnog života našega biskupa Mile. Ipak bih izdvojio tri bitne karakteristike: ljubav prema Crkvi, univerzalnoj i mjesnoj; ljubav prema domovini; ljubav prema povijesti gdje mu je bila najveća želja spasiti istinu povijesti.

Ljubav prema Crkvi: Biskup Mile bio je čovjek Crkve. Volio je Crkvu kao majku, jer se uistinu, osjećao djetetom Crkve. Pratio je pažljivo sva zbivanja u Crkvi, a bilo mu je posebno na srcu provesti u mjesnoj Crkvi smjernice Drugog vatikanskog sabora.

Žalostila ga je svaka patnja Crkve, svaki njezin problem, bilo da se radi o Crkvi u našem narodu ili u bilo kojem drugom narodu svijeta. Bio je posebno osjetljiv za siromašne i slabe članove Crkve. Brinuo se za prognanike koji su se vraćali na svoja ognjišta a dočekala su ih samo zgarišta te za vjernike prognanike iz Bosne i Hercegovine koji su došli u Gospićko-senjsku biskupiju! Pomagao je kako je znao i mogao.

Razgovarali smo često o slavljinama crkvenih blagdana u nekim župama, napose u njegovom Slunju, o lijepim običajima s velikim brojem vjernika koji su blagdan disali, ali su nažalost, ti običaji nestali i splasnio je zanos današnjih slavlja. To ga je žalostilo.

Pokazivao je nostalgiju za vremenom kada su obitelji navečer zajednički molile i Bogu preporučivale svoje sutra.

Nije se štedio u svom radu za Crkvu u našem narodu, a napose u svojoj Gospićko-senjskoj biskupiji.

Poznata je svima njegova ljubav prema domovini. Volio je neizmjenno svoj narod i trpio zbog njegovih patnji. Ta ljubav prema svom narodu nikad ga nije dovela do mržnje prema nekom drugom narodu. Bio je veliki domoljub, ali ne nacionalist. Moglo se često čuti u medijima gdje ga se svrstavalo u nekakvu ekstremnu desnicu, zašto nije bilo nikakvih valjanih argumenata. Ili mu se to „prišivalo“ samo zato što je uvijek imao hrabrost reći neku istinu koja se, iz određenih ideoloških razloga, nije smjela spominjati.

Suosjećao je s patnjom i stradanjem naroda tijekom povijesti, kao i sa svim patnjama naroda u sadašnjosti. Njegova jedna knjiga nosi simboličan naslov: „Žao mi je naroda“. Ovaj naslov knjige odražavao je uistinu njegove unutarnje osjećaje. Zato se toliko zauzimao za izgradnju jedne crkve, jednog svetišta posvećenog hrvatskim mučenicima, hrvatskim patnicima tijekom cijele povijesti. Osjećao je da kao narod nismo dovoljno zahvalni našim precima za tolike patnje koje su podnijeli boreći se za slobodu te očuvanje katoličke vjere i pripadnost svome narodu. Ostao mu je neostvaren san „Svehrvatski grob“ u koji bi se dostojanstveno položile kosti naših ljudi koje su sramotno razbacane po mnogim jamama u domovini i izvan nje.

Trpio je gledajući kako naš narod sve više napušta domovinu koja je nakon tisuću godina, teškom žrtvom, stekla svoju slobodu i nezavisnost. Nikako nije mogao prihvatiti da mnogi krajevi Hrvatske,

posebno u Gospićko-senjskoj biskupiji, postaju sve pustiji, da se u biskupiji od 2000. godine stanovništvo smanjilo za 25%. Zauzimao se tu maksimalno nudeći i određena rješenja, ali za to nije bilo sluha.

Posebnu ljubav imao je prema povijesti, ne u smislu da se bolje upoznaju događaji iz prošlosti, nego da se na tim događajima uči bolje živjeti sadašnjost, da nam povijest zaista bude učiteljica života. Prema povijesnim događajima imao je iznimno znanstven i kritičan pristup. Užasavao se zbog falsificiranja povijesti iz ideoloških razloga što je u našem narodu i danas itekako prisutno. Pozivao je sve na „spašavanje povijesti“, a i jednu svoju knjigu je baš tako naslovio.

Nije nikada gradio povijest na temelju mitova i priča, nego isključivo, na temelju povijesnih dokumenata i autentičnih svjedoka. Tražio je uvijek istinu, bez obzira što je ponekad, ta istina za naš narod i Crkvu bila iznimno bolna, za koju bi najradije da se nikada nije dogodila. Unatoč tomu, takve istine nikada nije zaobilazio i ignorirao.

U mirovini nije mirovao, radio je i danju i noću istražujući važne povijesne dokumente

Iz ljubavi prema Gospićko-senjskoj biskupiji napisao je povijest naroda i Crkve u svakom kraju naše biskupije, što nam je iznimno dragocjeno. U tom smislu osnovao je i „Zavičajnu knjižnicu“ prikupivši knjige koje pišu o narodu i Crkvi na prostorima naše biskupije. I to je dragocjen doprinos ovom kraju.

U mirovini nije mirovao. Radio je i danju i noću istražujući povijesne dokumente važne za naš narod i Crkvu. Znao je u šali reći kako je, neke određene dane, živio u 16., 17. ili nekom drugom stoljeću. I do zadnjeg dana radio je za stolom, pa je i u bolnicu odvezen, ne iz kreveta, nego od radnog stola.

Bio je iznimno duhovit čovjek s velikim smislom za humor. U njegovom društvu bilo je uvijek veselo i zabavno. Bio je pun šala i viceva, a najčešće na svoj račun, na događaje iz svog života u prošlosti i sadašnjosti.

Nije bio diplomat. Ono što misli rekao je odmah, pa bilo nekom pravo ili krivo. Bio je svjestan da se, na taj način, mnogima zamjerio, ali on nije mogao biti drukčiji. Dakako, nije bio zloban i nikada nikoga svjesno nije želio povrijediti.

Bio je veliki radnik, znanstvenik, mislilac koji nije samo prikupljao, on je stvarao. Talente koje mu je Bog dao, uvjeren sam, korisno je upotrijebio. Zato sam siguran da je već čuo one utješne riječi svoga Gospodina: „Valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti. Uđi u veselje Gospodara svoga“ (Mt 25,21).

I nakon pokopa naš biskup Mile ostaje živjeti u svojim djelima koja ne umiru

Žao nam je da se smrt našega biskupa Mile dogodila u ovim okolnostima. Da su vremena drukčija, sigurno bi danas ovdje bili u velikom broju njegovi prijatelji i simpatizeri. Bog je htio ovako. On najviše voli jednostavnost i skromnost. Ali i ovaj skromni pokop nije zbog toga siromašan. I Isusov pokop bio je u tom smislu vrlo skroman, što nije umanjilo njegovu veličinu. I nakon pokopa naš biskup Mile ostaje živjeti u svojim djelima koja ne umiru.

Neka mu Gospodin bude nagrada za sve dobro što je činio, neka mu oprostí slabosti i pridruži ga svojim svetim i izabranim u novom životu u kojem patnja nema nikakav pristup. Počivao u miru. Amen.“

Nuncij u RH Giorgio Lingua: Možete računati na jednog zagovornika više u Nebu

Na kraju mise, od biskupa Mile oprostio se apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj Giorgio Lingua koji je kazao sljedeće:

“Povodom smrti mons. Mile Bogovića, Vama osobno, preuzvišeni mons. Zdenko Križiću i cijelom prezbiteriju Gospićko-senjske biskupije kao i obitelji blagopokojnoga biskupa izražavam blizinu Svetog Oca kroz vjerničku sućut u ime Svete Stolice i u svoje osobno ime. Upravo u Godini Velikog jubileja 2000. uspostavljena je Gospićko-senjska biskupija, a biskupa Milu imenovao je Papa Ivan Pavao II. za njezinog prvog biskupa koji ju je vodio kao uzoran pastir: mudrošću, vedrinom, jednostavnošću i blizinom prema svakom čovjeku. Premda u miru, biskup Mile, kao brižan i marljiv otac, bio je aktivan do kraja svog ovozemaljskog života.

Dok stojimo pred vratima svetkovine Gospodinova rođenja, želimo danas upraviti svoje molitve Emanuelu koji dolazi da svoga vjernog slugu primi u vječni mir te mu podari nebesku nagradu. Vama i povjerenoj Vam biskupiji molitvom izražavam svoju blizinu, uvjeren da možete računati na jednog zagovornika više u Nebu”.

Nadbiskup Riječke nadbiskupije Ivan Devčić o biskupu Mili Bogoviću kazao je sljedeće:

“Dragi biskupe Mile!

Otišao si od nas bez pozdrava, ne jer si tako htio, nego jer je tako odlučio Onaj koji je Gospodar života i smrti, Isus Krist koji je rekao: ‘Ja sam uskrснуće i život (...). Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će’ (Iv 11, 25). Znamo, dragi biskupe Mile, dragi prijatelju i kolega, da si čvrsto vjerovao u te Isusove riječi, u kojima si otkrio smisao i zadaću svog zemaljskog života. Kao svećenik, biskup, profesor i čovjek živio si i djelovao u skladu s tim riječima, nastojeći također i drugima pomoći da u njima otkriju onu istu nadu koju si ti u njima našao i da vjeruju Onome koji ih je izrekao, a to je naš Gospodin Isus Krist. Čvrsto si vjerovao da će se na onima koji su živjeli prije nas i koji su nas svojim djelima zadužili, a posebno time što su nam u duhovno nasljedstvo predali vjeru u Isusa Krista, jedinog Spasitelja

čovjeka, obistiniti Isusove riječi: 'Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će.'

Dragi Mile, vjerujemo da su se one na Tebi već obistinile, da si već čuo glas nebeskog Suca: 'Valjaš slugo dobri i vjerni! U malom si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga' (Mt 25, 23). Neki su, kako mi je priopćeno, ovih dana spontano izjavili da su Ti zahvalni što si im pomogao otkriti ljepotu vjere u Isusa Krista i da si se time trajno ugradio u njihove živote. Također mi je s Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta u Rijeci posredno poručeno da Ti izrekнем zahvalnost za to što si svojim vrsnim predavanjima pomogao da taj Odsjek stane na noge.

Dragi Mile, neka ova i tolika druga dobra djela svjedoče pred Suceм živih i mrtvih o tvojoj djelotvornoj vjeri, ljubavi i dobroti. Već smo Te ovdje zvali „čovjekom ostvarenih snova“. Vjerujemo da je to bilo samo uvertira u ono ostvarenje kojim Te je Vječni Sudac nagradio, kada Te je prošle subote u večernjim satima pozvao da se preseliš u Njegove vječne stanove. Amen!”

Biskup Rogić: Kruna vaše brige za korijene i povijest ostaje Crkva hrvatskih mučenika na Udbini

Nekoliko riječi pokojnom biskupu Bogoviću uputio je šibenski biskup Tomislav Rogić:

“Dragi i poštovani biskupe Mile!

Opraštamo se danas od Vas do onog budućeg susreta u Vječnosti. Prebiremo sjećanja i uspomene, a toliko ih je da se ne mogu sažeti na jedan list papira. Trag koji ste ostavili za sobom neizbrisiv je, upečatljiv i postaje izazov za sve nas i za one koji će u buduće doći nastavljati vaše brazde.

Prvi ste biskup Gospićko-senjske biskupije, udarili ste njezine temelje, duboko uvjereni da je to bio Božji znak za ove dijelove Lijepe naše, da se biskup vrati od mora iza Velebita, nakon 500 godina. U novoosnovanoj biskupiji gledali ste pokretača mnogih zbivanja i brige za ovaj Lički kraj, ali i sve do Slunja, Senja i Ogulina. I bi tako, zahvaljujući vašoj neumornosti i upornosti. Krunom tog zalaganja, vaše brige za korijene, povijest, mučenike na čijim svjedočanstvima vjere raste i naša vjera, ostaje Crkva hrvatskih mučenika na Udbini. O

svemu tomu ste neprestano pisali, izdavali knjige, kalendare i niste bježali od nijednog poziva na razgovor. Uvijek ste vidjeli priliku za navještaj, osvježavanje puka, poticanje dobrote u našem narodu. Tvrdili ste uvijek da nje ima na pretek samo je treba bolje povezati i organizirati.

U svim kušnjama i tegobama kroz koje ste prolazili i koje ste morali nositi izdržali ste snagom vedrine duha, prihvaćanjem križa i ustrajnim pouzdanjem u Gospodina. Poslije nekih teških razdoblja koje je trebalo izdržati, nadati se i vjerovati u uspjeh, znali ste reći: 'Ustrajno smo molili svemogućeg Boga da providi ono što ne možemo riješiti.'

Nadbiskup Devčić: Čvrsto si vjerovao u Isusove riječi "Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će"

Dragi biskupe Mile, ostavili ste nam puno žara.

Žar vjere da se ne bojimo budućnosti ako idemo s Gospodinom.

Žar ljubavi za svoj narod i Domovinu.

Žar nade da se pouzdanjem u Boga i ustrajnim radom mogu ostvariti, na prvi pogled, nedostižni ciljevi.

Polaganjem vaših zemnih ostataka u kriptu Gospićke katedrale kao da ste stavili točku na vaše djelo. Ona je sada u punom smislu katedrala jer će čuvati zemne ostatke prvog biskupa Gospićko-senjske biskupije. Tugu rastanka raznosi snaga vjere u Kristovo uskrsnuće kojim su i nama otvorena vrata Neba. Tu granicu ovog i onog svijeta pobjeđuje ljubav koju nam je Bog posvjedočio dolaskom svoga Sina i darom sposobnosti voljeti jedni druge. Spomen na vas i naša ljubav prema vama ovim rastankom neće se umanjiti, prelazit će tu granicu, biti i ostati veza s vječnosti u Bogu.

Biskupe Mile, u raj povelili vas anđeli, na dolasku primili vas mučenici, i oni hrvatski koje ste tako častili, i odveli vas u sveti grad Jeruzalem."

Zahvale gospićko-senjskog biskupa Zdenka Križića

Na kraju je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić zahvalio svakom biskupu poimence, posebno kardinalu i nunciju, da su došli na ispraćaj biskupu Mili, prisutnim svećenicima koji obnašaju u biskupiji određene službe kao što su biskupovi bliži suradnici, kanonici i dekan, zahvalio je sestrama Presvetog Srca Isusova koje su biskupu

Mili bile u svemu na pomoć i uslugu, Zahvalio je prisutnima županu Ličko-senjskom dr. Darku Milinoviću i gradonačelniku Grada Gospića Karlu Starčeviću s kojima je biskup Mile bio u prijateljskoj suradnji. Pozdravio je također rodbinu biskupa Mile i izrazio im sućut. Biskup Zdenko je žalosno ponovio kako je ovo teško vrijeme u kojem se dogodila ova smrt da je zbog određenih mjera morao i svećenicima reći neka ne dolaze na pogreb, a također i brojnim vjernicima u Gospiću, cijeloj biskupiji i šire jer je naš biskup Mile svuda imao mnogo prijatelja i poznanika. Pokop bi u normalnim uvjetima bio velik, ali ovaj je u duhu evanđelja i našeg biskupa Mile koji se uvijek zauzimao za siromašne i jednostavne. Ni Isusov ukop nije bio posjećeniji.

Biskup Zdenko je u ime svih još jednom zahvalio svima, izrazio svima sućut i zamolio nebeskog Oca da slugu svoga Milu primi u nebesko Kraljevstvo.

Pogrebni obred i misa zadušnica za blagopokojnog gospićko-senjskog biskupa u miru mons. dr. Milu Bogovića mogao se pratiti putem Facebook stranice Gospićko-senjske biskupije i Hrvatskog katoličkog radija te u izravnom prijenosu na Laudato TV.

IKA

<https://www.hkv.hr/reportae/ostali-autori/35498-u-gospickoj-katedrali-pokopan-mons-mile-bogovic-gospicko-senjski-biskup-u-miru.html>

(24. prosinca 2020.)

PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU

**HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU
SVE HRVATSKE MEDIJE I IZVJESTITELJE**

u petak 1. listopada 2021. s početkom u 10:00 sati

**EUROPSKI DOM
DVORANA BRUXELLES
Zagreb, Jurišićeva 2**

Tema konferencije:

- Nepravilnosti u obrascima aktualnog popisa stanovništva
- Prava pitanja Porfiriju
- Oskvrnuće hrvatske zastave na prostorijama HPC-a

Na tiskovnoj konferenciji govoriti će:

zastupnik u Hrvatskom saboru Ante Prkačin, Ruža Tomašić,
akademik Josip Pečarić, pukovnik HV-a Ratko Despot i dr.

**U interesu potpunog obavješćavanja hrvatske javnosti
pozivaju se na tiskovnoj konferenciji nazočiti
predstavnici svih medija u Hrvatskoj.**

Hrvatski Arhiepiskop †Aleksandar
pravoslavljec.hr@gmail.com

KOME SMETA HRVATSKA ZASTAVA?

26 rujna, 2021

Svake nedjelje s početkom u 10,00 sati održavamo božansku sv. liturgiju u našoj crkvi na adresi Domjanićeva br. 5 u Zagrebu. Kad smo danas stigli, ispred ulaza bila je postavljena plastična kanta za smeće, koja je obično ispred ulaza Domjanićeve br. 7 i koju, kao što nam je posvjedočila susjeda, svako malo netko postavlja ispred ulaza crkve pa ju ona svako jutro vraća na mjesto. Danas nije bila ta situacija nego se je na tu kantu netko popeo i strgao hrvatsku državnu zastavu koja se vijori iznad ulaza crkve, na visini od oko 4 metra. Otrgnut je i nestao dio zastave od otprilike između 20 i 30 centimetara. Dvojica mladih i profesionalnih policajaca iz pete policijske postaje stigla su par minuta nakon našeg poziva i obavili svoj posao, kao i ekipa za očevid. Mi iz Hrvatske pravoslavne crkve naviknuli smo da nas se vrijeđa i prijeti preko društvenih mreža, da nas se sve mora pobiti, jer smo „ustaše”. Naviknuli smo se i da se o nama govori da nas nema, ali evo tu smo pa se na nama može svatko izživljavati. Kada je 2010. u Zadru, Ivo Matanović najavio osnivanje Udruge hrvatskih pravoslavnih vjernika, oglasio se tadašnji Predsjednik Ivo Josipović i rekao da „Hrvatska pravoslavna crkva nikad ne će biti registrirana.” Njemu se je tada pridružio i ministar kulture Biškupić. Kasnije nam je to, skoro isto napisala Pučka pravobraniteljica Lora Vidović, kad smo tražili sastanak na kojem bismo razgovarali o pravima hrvatskih pravoslavaca. Nama, Hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru, je ravnatelj JUSP Jasenovac (nakon posjeta ministrice kulture Obuljen Koržinek), prije četiri godine zabranio dolazak u Jasenovac jer smo poglavar crkve, koja je nastala u NDH (notorna laž). Prije dvije godine umirovljenom pukovniku HV-a Ratku Despotu (Hrvatu pravoslavne vjere), prijetili su: „Likvidirat ćemo tebe i tvoju državu”. Prije par godina, na hrvatskog branitelja pravoslavca Đuru Plavljanića su pucali, ali ga srećom nisu pogodili ...Mi iz HPC-a, mi koji nismo „ugroženi”, naviknuli smo na provokacije na koje ne reagiraju ni državni vrh niti mediji, ali sada je u pitanju državna zastava RH, koja simbolizira državu. Je li trganje hrvatske zastave, postavljene iznad

ulaza u Hrvatsku pravoslavnu Crkvu napad na Republiku Hrvatsku ili samo na HPC?

PODSJETNIK:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27956-nova-knjiga-akademika-pecarica-akademik-nenad-trinajstic>

SRPSKI SVET I HPC

Iz intervjua arhiepiskopa Aleksandra od 2 ožujka, 2017.:

“Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu.” (akad. Josip Pečarić).

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/razgovori/page/2/>

PORFIRIJEV DESANT NA CETINJE:

<https://www.hkv.hr/vijesti/razgovori/37942-razgovor-s-p-popovicem-crna-gora-je-na-rubu-rata.html>

IMAMO PORFIRIJEVU TELEVIZIJU!

IMAMO PORFIJEV KRUŽOK!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27944-svjedocili-smo-jugonostalgicarskom-kokosinju-o-tragicnoj-epizodi-hrvatske-povijesti-seriju-snimaju-tvrde-jugoslaveni>

<https://narod.hr/hrvatska/olujic-o-klasicevom-dokumentarcu-ustaskom-atentatoru-pripisuju-se-rijeci-koje-dolaze-iz-jugoslavenske-sluzbe>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37944-h-hitrec-30.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/37950-j-novak-uhodani-obrtnik-i-drugi-diletanti.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o-nekic-nevenka/37920-n-nekic-pitanja-za-emisiju-u-nastavcima-ndh-na-hrt-emitiran-prvi-nastavak-20-rujna-2021.html>

IMAMO I NAPAD NA HPC – U SREDIŠTU ZAGREBA
OSKVRNUTA DRŽAVNA ZASTAVA!

<https://kamenjar.com/u-sredistu-zagreba-oskrnavljena-drzavna-zastava/>

ZNAMO I TKO VLADA HRVATSKOM:

<https://direktno.hr/domovina/video-iznenadio-gledatelje-vucica-imenovali-predsjednikom-republike-hrvatske-245667/>

KAKO TO IZGLEDA OPISUJE HRVOJE HITREC:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37944-h-hitrec-30.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27951-banane-u-zagorju-hrvatska-u-banani>

Vidjeti i:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27933-hrvatska-je-prodala-svoju-povijest-i-zato-nema-buducnost>

A ZNAMO KAKO JE BILO I PRIJE PORFIRIJA:

PISMO BISKUPA HBK PATRIJARHU SPC IRINEJU

6. veljače 2019.

Zagreb, 18. studenoga 2018.

Vaša Svetosti!

U novije vrijeme, napose nakon prošlogodišnjega završetka rada Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije i Srpske Pravoslavne Crkve, čija je zadaća bila zajednički razmotriti lik bl. Alojzija Stepinca prije, tijekom i nakon II. svjetskog rata, učestale su izjave i svojevrsni prijekori u javnim nastupima i medijima najviših predstavnika Srpske pravoslavne Crkve, upućeni Katoličkoj Crkvi i biskupima u Republici Hrvatskoj, među kojima posebnu težinu imaju Vaše riječi. Ovim pismom Hrvatska biskupska konferencija želi Vam o njima dobronamjerno i s poštovanjem iznijeti svoj stav.

1. Vaša Svetost je nekoliko puta javno ponovio kako biskupi u Hrvatskoj šute. Na hirotoniji dalmatinskoga episkopa, gospodina Nikodima Kosovića (1. listopada 2017.) u prisutnosti splitsko-makarskoga nadbiskupa msgr. Marina Barišića i šibenskoga biskupa msgr. Tomislava Rogića, ustvrdili ste kako od braće katolika očekujete »pre svega od predstavnika Crkve da čujemo reč jevanđeljsku, reč mira, reč ljubavi, da čujemo reč da smo pre svega hrišćani i kao takvi da bar jedni prema drugima pokažemo ljubav i uvažavanje«. U svom intervjuu Televiziji Hram (3. siječnja 2018.) kazali ste kako Vas »iznenađuje ćutanje Rimokatoličke Crkve. Crkva u Hrvatskoj ćuti. I danas se dešava mnogo nemilih događaja. Crkva ćuti«. Istaknuli ste da »Crkva koja je u velikoj meri doprinela tim bivšim odnosima, (treba) da podigne svoj glas u interesu istine, pravde, u interesu zajedničke vere«.

Na 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.), govoreći o stradanju srpskoga naroda tijekom XX. stoljeća, izjavili ste da je najtragičnije to što ona došla »jednim delom od muslimana, a mnogo više od naše braće rimokatolika«. Dodali ste: »Naša Crkva toliko godina očekuje da čuje reč kajanja i izvinjenja naše braće rimokatolika, nikada nismo tu reč čuli. Verovatno je nećemo ni čuti. I ono što nas posebno stavlja pred veliku jednu muku, a to je što mnoge ideje prošlosti i danas su prisutne u tim narodima. (...) Narod koji stvara istoriju na zločinu, na krvi drugoga naroda, taj narod nema budućnosti«.

U svojoj propovijedi (4. kolovoza 2018.) u Bačkoj Palanci, prigodom godišnjice vojno-redarstvene akcije Oluja među ostalim ste rekli:

»Danas, posle dve decenije pitamo se što je taj narod (hrvatski) rukovalo i motivisalo da dignu svoju ruku na braću svoju, na braću koji su delili podneblje i ovu blagoslovenu zemlju dugi niz godina? Kakva ih je sila na to motivisala i da li je imalo neke sile druge koja je mogla da to zadrži i onemogući? Imala je. To je bila institucija Crkve koja je jedino mogla da zaustavi taj ponor, to zlo koje je iznenadilo ne samo naš narod, nego čitav narod sveta, pogotovo hrišćanske narode. I ako ima netko tko je zatajio, i netko tko je mogao da to zlo zaustavi, to je bila Crkva. (...) Crkva koja je pozvana da širi ljubav, narod koji čita jevanđelje, narod koji se moli Bogu i istome Spasitelju, zaboravio je kome pripada i stavio se u jednu sasvim drugu stranu koja ne može nikada i ničim biti opravdana. Strašna tragedija, ta mržnja koja je počela u prošlosti nastavila se i u vreme takozvane Oluje, i što je tragično, ona je prisutna i danas.»

Za Vašega pohoda Crnoj Gori u mjesecu srpnju ove godine, na pitanje novinara s kojom biste povijesnom epohom usporedili položaj Srba danas u Crnoj Gori, u intervjuu za podgorički dnevnik Dan (23. srpnja 2018.) odgovorili ste: »Usporedio bih ga sa položajem Srba u Hrvatskoj, u doba endehazije (NDH). Nažalost u Hrvatskoj ni danas nije bolji položaj Srbima.«

Neposredno po završetku rada Mješovite komisije za zajedničko razmatranje lika bl. Alojzija Stepinca, svi srpski članovi ove Komisije potpisali su 16. srpnja 2017. priopćenje za javnost, u kojem polemiziraju s beogradskim Večernjim novostima, te s uvredljivim konotacijama govore o zagrebačkom Kaptolu, prepoznajući u pisanju navedenih srpskih novina »kaptolsku dirigentsku palicu«, jer su prenijele hrvatski prijevod završnoga *Priopćenja Mješovite komisije*, pripisujući prevoditelju namjerne netočnosti. Glasnogovornik Srpske Pravoslavne Crkve, bački episkop Irinej u *Saopštenju* od 18. srpnja 2017. nastavio je polemiku sa spomenutim novinama, nazivajući njihovo pisanje »kaptolskim komentarima iz Zagreba« i iskazujući svoj stav ne baš blagim rječnikom: »Ne bih da se ovde i njima bavim iako su mi veoma dobro poznati pošto sam ih slušao i čitao stotinama puta, a sadržaj nekih znam gotovo naizust. Sve u svemu, navijačko, servilno – rekao bih: kaptololatrijsko i antipatrijaršijsko – sočinjenje...«

Ni u nekim drugim prigodama bački vladika Irinej nije birao riječi kad je govorio o Crkvi i biskupima u Hrvatskoj. Kao glasnogovornik Srpske pravoslavne Crkve osobito teške optužbe izrekao je u Saopštenju za javnost Svetog Arhijerejskog Sabora Srpske pravoslavne Crkve sa redovnog zasedanja održanog u Pečkoj Patrijaršiji i Beogradu od 29. aprila do 10. maja 2018. godine. U Saopštenju je ustvrdio: »Konstatovano je takođe da su odnosi sa Rimokatoličkom Crkvom, Crkvama Reformacije i ekumenskim organizacijama korektni i konstruktivni, što nažalost, ne važi za odnose sa Hrvatskom biskupskom konferencijom, u kojoj, pored dobronamernih biskupa koji deluju u duhu Drugog vatikanskog sabora, postoji, nažalost, i dobar broj biskupa neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike. Sabor se nada da će oni prvi izvršiti veći uticaj na hrvatske rimokatoličke vernike nego ovi drugi.«

2. Vaša Svetosti! Pitamo se, kakav bi mogao biti cilj i smisao navedenih tvrdnji po kojima kod Katoličke Crkve u Hrvatskoj i njezinih pastira ne postoji gotovo nikakvo dobro, nego samo zlo. U ne tako davnim vremenima slušali smo slične ocjene i o Vatikanu i o papi. Međutim, danas čujemo pohvale papi Franji i Rimokatoličkoj Crkvi, a pokude biskupima i Crkvi u Hrvatskoj. U intervjuu objavljenom u Jutarnjem listu (7. siječnja 2017.) ponešto ironično kažete "da ispadne kako srpski pravoslavni episkopi više drže do autoriteta rimskog biskupa negoli pojedini hrvatski katolički biskupi". Smatramo neobičnim da poglavar jedne pravoslavne mjesne Crkve javno suprotstavlja biskupe Katoličke Crkve u Hrvatskoj papi Franji, upućuje im prijekore i pripisuje zločine cijeloj toj Crkvi i cijelom hrvatskom narodu. Za zločine, kako u hrvatskom tako i u srpskom te u drugim narodima, krivi su pojedinci s imenom i prezimenom pa je na njima odgovornost za ono što su počinili.

Ne uspijevamo razumjeti namjere Saopštenja sa zadnjega zasjedanja Svetoga Arhijerejskog sabora Srpske Pravoslavne Crkve kad javno razvrstava hrvatske biskupe i tumači tko je od njih dobronamjeran i tko od njih djeluje prema II. vatikanskom saboru a tko ne, te većinu od njih označuje kao ljude »neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike« bez objašnjenja na temelju čega ih smatra takvima. Bački vladika Irinej u intervjuu Politici (20. lipnja 2018.)

ponovio je tvrdnju o korektnim odnosima s Rimokatoličkom Crkvom u cjelini, ali ne i s biskupima Hrvatske biskupske konferencije, »uz časne i hvale vredne izuzetke«, te u znatnoj mjeri i Bosne i Hercegovine, koji »kao da i ne čitaju izjave i deklaracije koje objavljuje njihov sopstveni vrhovni poglavar zajedno sa pravoslavnim patrijarsima, a ni druge izjave i tekstove pape Franje«. Željeli bismo znati koji su razlozi zabrinutosti Vaše Svetosti i bačkoga vladike Irineja za odnos hrvatskih biskupa prema papi Franji? Naša povezanost s rimskim biskupom utemeljena je u vjeri Katoličke Crkve da je papa nasljednik sv. Petra, glava Biskupskoga kolegija, Pastir sveopće Crkve koji predsjedja zajedništvu u ljubavi, pa mu u tom duhu trajno iskazujemo puno povjerenje i duboko poštovanje te u vjerničkom posluhu prihvaćamo njegovu učiteljsku riječ. S obzirom na odnos između Srpske pravoslavne Crkve i Katoličke Crkve u Hrvatskoj smatramo da ga treba krasiti evanđeosko načelo: »Pogriješi li tvoj brat, idi i pokaraj ga nasamo. Ako te poslušša, stekao si brata« (Mt 18,15-16). U prosudbama o drugima polazište treba biti argument istine koji valja obrazložiti »blago i s poštovanjem, dobre savjesti« (1 Pt 3,16), a eventualnu uvredu oprostiti i »do sedamdeset puta sedam« (Mt 18,22).

Navedenim javnim negativističkim načinom komuniciranja nije moguće riješiti bilo kakav problem ili pitanje. Takav pristup u hrvatskome društvu izaziva otpore prema nastupima Vaše Svetosti, budi nepovjerenje prema Vašoj osobi i prema Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi te prema samim srpskim građanima u Hrvatskoj, produbljuje ranjenosti iz ratnoga vremena koje još nisu ozdravljene, potiče mržnju. Nastupi koji ne očituju nikakva suosjećanja za žrtve i stradalnike uzrokovane od srpske strane, osobito teško pogađaju one hrvatske ljude koji su za vrijeme nedavnoga Domovinskoga rata bili istjerani iz svojih domova na području tzv. Republike srpske krajine, Bosne i Hercegovine, napose iz banjalučkoga kraja, gdje nije bilo rata, a ubijena su i trojica svećenika. Tijekom 1991. godine u Hrvatskoj je bilo 536.000 prognanika i izbjeglica, dok ih je 1992. bilo oko 800.000 iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Socijalističke Republike Jugoslavije, odnosno Srbije, Vojvodine, Kosova i Crne Gore. Kuće su im najvećim dijelom bile razorene, brojna rodbina poubijana a mnogi

otjerani u srpske logore. U to doba među prognanicima je bio i jedan sadašnji hrvatski biskup, koji je kao župnik s vrećicom u ruci zajedno s vjernicima izbjegao iz svoje župe pred nasiljem srpskih snaga. Određeni broj drugih svećenika, redovnika i redovnica završio je također u srpskim logorima, a jedan je svećenik ubijen. Tijekom Domovinskoga rata u Hrvatskoj po dosadašnjim saznanjima stradalo je 15.007 osoba, od kojih je 13.914 ubijeno, a 1093 nestalo. Više od 1300 objekata Katoličke Crkve i drugih svetinja uništeno je ili teško oštećeno. Navedene činjenice otvaraju pitanja na koja svi mi dugujemo odgovore istini i pravednosti. Temeljno je pitanje koje si moramo svi postaviti: Je li istinito i moralno ono što o drugima javno govorimo? Prešućujemo li dio istine? Jesmo li možda postali »suci što naopako sude« (Jak 2,4) i drugima oduzimamo dobar glas?

Posebnu težinu ima izjava Vaše Svetosti da je nedavni rat mogla spriječiti Katolička Crkva u Hrvatskoj. Nije ona imala nikakva utjecaja na srpskoga predsjednika Slobodana Miloševića, na Jugoslavensku narodnu armiju, na paravojne postrojbe iz Srbije, niti na druge koji su pokrenuli i vodili rat na hrvatskome tlu. Naše zauzimanje za mirno rješavanje problema kod njih nije imalo nikakva odjeka. Rat je očitovao da nije utemeljena tvrdnja koju smo nekoliko puta čuli od Vas, kako hrvatski katolici slušaju svoju Crkvu za razliku od pravoslavnih vjernika. Poznato je, naime, da je većina srpskih političara, kao i Srpska Pravoslavna crkva u vrijeme demokratskih promjena 90-tih godina prošloga stoljeća, zastupala stav kako srpski narod ne može živjeti s hrvatskim narodom u samostalnoj hrvatskoj državi nego isključivo u okviru zajedničke države, a ako to nije moguće, Srbi nemaju drugoga izbora nego uzeti oružje u ruke. U pismu Lordu Peteru Carringtonu, predsjedatelju Mirovne konferencije o bivšoj Jugoslaviji, patrijarh Pavle je u studenom 1991. napisao: »Ti naši sunarodnici, iste vere i krvi, suočeni su sa sledećim kobnim izborom: ili će se oružjem u ruci izboriti za opstanak u istoj državi sa maticom srpskog naroda, ili će biti prisiljeni da se iz te nove Nezavisne Države Hrvatske pre ili posle isele. Trećeg nema. Za to ih srpska država i srpski narod moraju zaštititi svim legitimnim sredstvima, uključujući i oružanu samoodbranu srpskih života i svih srpskih krajina. Teritorije na kojima je srpski narod vekovima živio i na

kojima je aprila 1941. imao etničku većinu pre genocida izvršenog nad njim od strane hrvatskih kvinsliških vlasti, ne mogu ostati u sastavu bilo kakve nezavisne Hrvatske, već se moraju naći pod zajedničkim državnim krovom sa današnjom Srbijom i svim srpskim krajinama.« Premda je patrijarh Pavle 1999. godine prigodom svoga prvoga posjeta Zagrebu nakon Domovinskoga rata savjetovao Srbima da budu lojalni građani Hrvatske i potaknuo ih »Časno ispunjavajte svoje građanske dužnosti i postupajte savesno po državnim zakonima Republike Hrvatske«, posljedice navedene srpske politike osjećaju se i danas u srpsko hrvatskim odnosima, za koje se ne može optuživati Katoličku Crkvu. Izneseni stav o nemogućnosti Srba da žive s Hrvatima u hrvatskoj državi pokazao se osobito pogubnim tijekom vojno-redarstvene akcije Oluja, kad je vodstvo krajiških Srba naredilo njihovo iseljavanje iz mjesta stanovanja i odlazak iz Hrvatske, kako svjedoči pouzdana ratna dokumentacija.

Vaše mišljenje koje ste iznijeli na već spomenutom 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.): »Gde god žive Srbi, to je Srbija, bilo u Srbiji, bilo u Bosni, bilo u Vojvodini, bilo Crnoj Gori i u drugim mestima« ne pridonosi miru i razumijevanju, jer samo Srbima dajete određena prava, bez objašnjenja kakva bi prava imali drugi građani koji žive sa Srbima. Povjerenje među Srbima i Hrvatima ne izgrađuje ni Vaše prešućivanje hrvatske države. Naime, kad upućujete pisane poruke vjernicima Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj, Vi gotovo redovito ne navodite državu u kojoj oni žive nego pokrajine Dalmaciju, Slavoniju, Liku. Neovisnost Republike Hrvatske priznale su gotovo sve svjetske države te joj Vaše ignoriranje ne može nauditi, ali ono nanosi štetu Vašemu ugledu u Hrvatskoj i ujedno građane srpske nacionalnosti stavlja u nova iskušenja. Kad u svojoj nedavnoj izjavi u Crnoj Gori tvrdite da Srbima ni danas nije bolje u Hrvatskoj nego li je bilo za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske, uvjeravate svoje sunarodnjake i druge hrvatske građane u nešto što nije točno i što ulijeva strah. Status Srba u Hrvatskoj definiran je Ustavom i zakonima, oni imaju svoje predstavnike u Hrvatskome saboru i na svim razinama lokalne uprave te danas participiraju kao koalicijski partneri u Vladi Republike Hrvatske i imaju mogućnost legalnim putem zauzimati se za

ostvarenje svojih prava. Osim toga, ubrzo nakon potpisivanja posljednjega Ugovora između Svete Stolice i Republike Hrvatske o gospodarskim pitanjima, Hrvatska je Vlada sklopila sličan Ugovor sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom po kojem joj iz državnoga proračuna dodjeljuje određena financijska sredstva te je ona otvorila i vlastitu Gimnaziju u Zagrebu. Nije malen broj nekretnina, oduzetih tijekom komunističke vladavine u Jugoslaviji, koje je Republika Hrvatska vratila Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi.

3. Vaša Svetosti. Sve što su hrvatski biskupi u Jugoslavenskoj biskupskoj konferenciji a potom i u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji na čelu s kardinalom Franjom Kuharićem govorili i činili tijekom rata od 1991. do 1995. i nakon njega do danas, dokumentirano je i svakome dostupno, među ostalim i u jednoj od najnovijih knjiga koju je napisala Julija Barunčić Pletikosić pod naslovom *Katolička Crkva u Hrvatskoj i Domovinski rat 1991 – 1995*. U različitim prigodama, na susretima s patrijarhom Pavlom, u propovijedima, nastupima u javnim medijima biskupi su se zauzimali za pravo Hrvata na slobodnu državu, te pravo svih njezinih građana, napose Srba da u njoj žive svoj vlastiti nacionalni, kulturni i vjerski identitet. Dizali su glas protiv svakoga nasilja, tražili da se nastali problemi rješavaju mirnim putem, snažno se borili protiv mržnje i osvete Srbima. Za najtežih progona hrvatskoga stanovništva i rušenja njihovih kuća i svetinja, kardinal Kuharić je u svojoj propovijedi u Petrinji, na blagdan sv. Lovre 10. kolovoza 1991., pozvao: »Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja neću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, dapače, čuvat ću je. Ako je napustio svoj dom, ja neću ni igle uzeti iz njega! Ako je ubio moga oca, brata, sestru, ja neću vratiti istom mjerom nego ću poštovati život njegova oca, brata, sina, sestre!« Nažalost, ovakve riječi nismo čuli od predstavnika Srpske Pravoslavne Crkve. Od Kuharićeva evandeoskoga stava posve se razlikuje izjava pakračkoga episkopa Lukijana Pantelića, koji je u to isto vrijeme uvjeravao svoje sunarodnjake da djeluju po načelu »Sada ćemo opet uzeti Stari zavet u kome piše 'Oko za oko, zub za zub, mladić za mladića', a posle Novi zavet, 'ko tebe kamenom ti njega hlebom'«.

Hrvatski su biskupi nakon legalne i međunarodno priznate vojno-redarstvene akcije Oluja upozoravali na nedopustivost ubojstava, pljački i paleža kuća srpskih izbjeglica te su se zauzimali za njihov povratak. Želimo napose spomenuti šibenskoga biskupa msgr. Srećka Badurinu, koji se izložio nemalim pogibeljima u takvom nastojanju. Među ostalim, biskupi su intervenirali kod hrvatskih vlasti da se episkopi Srpske Pravoslavne Crkve, koji su na početku rata otišli iz Hrvatske, vrate u svoja sjedišta, a svoju osjetljivost za stradanja srpskih svetinja iskazali su i na taj način što su u knjigu *Ranjena Crkva u Hrvatskoj – Uništavanje sakralnih objekata u Hrvatskoj (1991. – 1995.)*, u izdanju HBK 1996. godine, stavili i prikaz razorenih sakralnih objekata Srpske pravoslavne Crkve u Hrvatskoj.

4. Usred ratnih zbivanja, kad su neki smatrali da nije uputno javno nastupati sa stavovima koji bi mogli obeshrabiliti hrvatske vojnike u obrani slobode vlastite domovine, hrvatski su biskupi, 1. svibnja 1995. godine, na dan početka vojno-redarstvene operacije Bljesak, uputili javnosti Pismo Hrvatske biskupske konferencije o pedesetoj obljetnici završetka Drugoga svjetskog rata u kojem su iznijeli jasna stajališta s obzirom na stradanja tijekom II. svjetskog rata i neposredno nakon njega te na trenutačne ratne nevolje. Izrazili su žaljenje prema svakoj žrtvi u Jasenovcu i u drugim mjestima stradanja srpskih, židovskih, romskih, hrvatskih i drugih žrtava, te prema onim Srbima koji su izgubili živote u ratu 1991. – 1995., među kojima su po posljednjim statistikama stradale 7204 osobe, većinom pripadnika srpskih vojnih postrojbi, uračunavajući u taj broj i 873 osobe koje se vode kao nestale, te se zauzeli za pomirenje. Hrvatski su biskupi među ostalim u pismu kazali: »Pravo na život i dostojanstvo svake osobe pod Božjom je zaštitom. Stoga, svakoj nevinoj žrtvi dugujemo jednako poštovanje. Tu ne može biti razlike ni rasne, ni nacionalne, ni konfesionalne, ni stranačke. Temeljna jednakost u dostojanstvu svih ljudi proizlazi iz same naravi čovjeka, stvorena na sliku i priliku Božju. Pojedinačne i osobito masovne likvidacije bez ikakva suda i dokaza krivnje, uvijek su i posvuda teški zločini pred Bogom i pred ljudima. Stoga ćemo se kod svetoga oltara spomenuti žrtava hrvatskog naroda i Katoličke Crkve. Spomenut ćemo se žrtava srpske nacionalnosti i Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj. Spomenut

ćemo se žrtava Židova, Roma i svih kod nas ubijenih u Drugome svjetskom ratu samo zato što su druge nacije, druge konfesionalne pripadnosti ili drugoga političkog uvjerenja.«

U spomenutom Pismu biskupi su postavili pitanja koja su aktualna i danas: »Nije glavna težina pitanja u tome kako žaliti žrtve vlastite zajednice i kako prepoznati krivnju druge zajednice. Hrvati i Srbi, katolici i pravoslavni, muslimani i drugi pred težim su moralnim pitanjem: Kako žaliti žrtve druge zajednice, kako priznati krivnju u vlastitoj zajednici? A zatim: Kako okajati krivnju, kako zadobiti oprost Božje i ljudsko, mir savjesti i pomirenje među ljudima i narodima? Kako započeti novo doba osnovano na pravednosti i istini?«

Ključ odgovora hrvatski biskupi našli su u molitvi Gospodnjoj: »Otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim.« Podsjetili su na poticaj pape Ivana Pavla II. u homiliji na misi u Zagrebu, 11. rujna 1994. godine: »Tražiti oprost i sam oprostiti, tako bi mogla biti sažeta zadaća koja je pred svima, ako se žele postaviti čvrste pretpostavke za postizanje istinskog i trajnog mira«. Ustrajni u toj zadaći, hrvatski biskupi na različite načine nastoje promicati navedenu evanđeosku svijest. Među ostalim, čine to svake godine na Dan žrtve Vukovara, uključujući u molitvu – uz nedužne žrtve ubijenih na Ovčari – i sve druge ratne stradale te potiču na praštanje i pomirenje. Jednako tako svake godine u jasenovačkoj katoličkoj župnoj crkvi slave s brojnim vjernicima Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika, kada se u svojoj molitvi, kajanju i praštanju spominju nedužnih žrtava bilo koje nacionalne i vjerske pripadnosti, ubijenih pod bilo kojom zastavom, od žrtava jasenovačkoga logora i bleiburškoga križnoga puta do žrtava Domovinskoga rata, kako na hrvatskoj, tako i na srpskoj strani. Tomu činu molitve i pokore posljednjih godina pribiva i slavonski episkop Jovan koji je svjedok da biskupi i Crkva u Hrvatskoj ne šute. Žalimo što Vaša Svetost nije upoznata s našim nastojanjima oko praštanja i pomirenja te u spomenutoj propovijedi u Bačkoj Palanci (4. kolovoza 2018.), pozivajući na praštanje tvrdite: »Mnogo puta smo to kazali, ali nažalost ne vidimo da i druga strana nešto slično čini.«

5. Vaša Svetosti. Svjesni da nas je Bog »pomirio po Kristu i povjerio nam službu pomirenja« (2 Kor 5,18), ponavljamo i danas ono što smo istaknuli u Pismu 1995. godine: «Željeli bismo posebno da katolici i pravoslavni u Hrvatskoj zauzmu zajednički kršćanski stav i prema žrtvama i prema krivnji za žrtve, prema grijehu i prema pomirenju. Ako se u prošlosti manipuliralo s povijesnim činjenicama, požurimo čas kad ćemo u slobodi i odgovornosti pred Bogom i pred ljudima javno očitovati istovjetan kršćanski odnos i prema žrtvama i prema krivcima. Molimo da to vrijeme što prije sine!» Navedeno Pismo dostavili smo Vašoj Svetosti posljednji puta prije nekoliko godina po msgr. Orlandu Antoniniju, apostolskom nunciju u Beogradu, ali na naše prijedloge nismo do danas dobili nikakva odgovora.

Kao pastiri Crkve želimo u našem društvu svjedočiti vjernost Isusovoj riječi: »Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan. Ne sudite i nećete biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostit će vam se. (...) Jer mjerom kojom mjerite vama će se zauzvrat mjeriti« (Lk 6, 36-38). U tom opredjeljenju ohrabruje nas i Vaša tvrdnja izrečena u intervjuu Jutarnjem listu, 7. siječnja 2017.: »Reči koje optužuju, upiranje prsta prema susedu, ne donosi nikome ništa dobro. Treba ih se čuvati. Ne dao Bog da reči verskih lidera budu izgovor za nova nasilja i nove nesreće!« Smatramo svojom evandeoskom zadaćom zauzimati se i dalje za međusobne susrete i razgovore, za nastojanje oko razumijevanja, za gradnju mostova u izravnoj bratskoj komunikaciji, čemu pridonose i povremeni susreti između pojedinih episkopa Srpske Pravoslavne Crkve i biskupa Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Predlagali smo više puta na pisani i usmeni način da nađemo mogućnost redovitih susreta Komisije Hrvatske biskupske konferencije za odnos sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom i Komisije Srpske Pravoslavne Crkve za odnos s Katoličkom Crkvom u Hrvatskoj o pitanjima koja se odnose na dvije Crkve i na njihovo djelovanje, ali ni na njih nismo dobili odgovora, te se Komisije nakon smrti patrijarha Pavla nisu više sastale. Rad u Komisiji o bl. Alojziju Stepincu pokazao je koliko je važno razgovarati na dostojanstven način kao braća i o najtežim povijesnim prijemcima oko kojih se ne uspijevamo složiti, izbjegavajući polemiku putem javnih medija koja ne priliči kršćanima i pokazuje da

zastupajući evanđelje nismo drugačiji od sinova ovoga svijeta. Valja nam zajednički posvjedočiti da su praštanje i pomirenje jedini put oslobođenja od zarobljenosti prošlošću i dnevno-političkih interesa, da nas moć evanđelja izdiže iznad naših ukopanosti u nemoć zla, i očituje da je Crkva u našim narodima prvenstveno posvećena čovjeku, služeći mu evanđeoskim putem.

Uz izraze posebnoga poštovanja i zajedništva u Isusu Kristu, našem jedinom Gospodinu, srdačno Vas pozdravljamo.

Msgr. Želimir Puljić, nadbiskup zadarski, predsjednik HBK, v.r.
Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački i metropolit, potpredsjednik HBK, v.r.

Msgr. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski i metropolit, v.r.

Msgr. Ivan Devčić, nadbiskup riječki i metropolit, v.r.

Msgr. Đuro Hranić, nadbiskup đakovačko-osječki i metropolit v.r.

Msgr. Antun Škvorčević, biskup požeški, v.r.

Msgr. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, v.r.

Msgr. Nikola Kekić, vladika križevački, v.r.

Msgr. Vlado Košić, biskup sisački, v.r.

Msgr. Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, v.r.

Msgr. Mate Uzinić, biskup dubrovački, v.r.

Msgr. Dražen Kutleša, biskup porečki i pulski, v.r.

Msgr. Ilica Petanjak, biskup krčki, v.r.

Msgr. Jure Bogdan, vojni ordinarij u RH, v.r.

Msgr. Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski, v.r.

Msgr. Tomislav Rogić, biskup šibenski, v.r.

Msgr. Petar Palić, biskup hvarski i generalni tajnik HBK, v.r.

Msgr. Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački, v.r.

Msgr. Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, v.r.

D. PEŠORDA: ZLOVOLJNE ZAMJEDBE

18. lipnja 2023.

NAOKO NEPOVEZANE STVARI

Kao što i naslov sugerira, ne da mi se temeljito obrađivati koju od aktualnih tema, nego će u ovoj kolumni biti riječi o nekoliko naoko nepovezanih stvari. Uz zamjedbu da je sve u jednom društvu u jednom isječku vremena na neki način povezano, a da je ove slučajeve na koje se referiram na neki način povezala i sama averzija koju osjećam prema njima, odnosno prema onome što se njima, svjesno ili nesvjesno, pokušava afirmirati. No da ne filozofiram više, krenimo na zlovoljnu šetnju perivojem od sramote. Koja se danas uglavnom u slavu broji, a njezini sudionici pucaju od ponosa.

Prvo što nam zapinje za oko na tom otužnom perivoju jest sve raskvasanija figura aktualnog predsjednika države. Najnoviji ispad napravio je vezano uz ukrajinski državni pozdrav 'Slava Ukrajini'. Naime, u Vrlici je izjavio kako je to, kao i ZDS, fašistički pozdrav i da su se pod njim, borile najveće ubojice u Drugom svjetskom ratu. Kad

ga već ne može zabraniti u Ukrajini, on bi ga zabranio u Hrvatskoj. Prije desetak dana Milanović je demonstrativno ignorirao najveći državni blagdan – Dan državnosti. Već to je dovoljno da HDZ, navodno Milanoviću suprotstavljen, pokrene postupak za opoziv predsjednika Milanovića. Zbog ambivalentne Mostove politike taj opoziv vjerojatno ne bi uspio, ali bi barem jasno pokazao stav glavnih političkih skupina u Saboru. No, Plenkoviću izgleda odgovara "neprijatelj" Milanovićeva profila. Ipak, da ne griješim dušu, omakne se i Milanoviću poneka oštroumna primjedba, poput sljedeće: "Ustaše su bili kavaliri za one koji su se borili uz pozdrav Slava Ukrajini." Još kad bi dorastao do spoznaje da su ustaše, kakvi god bili, bili kavaliri i u odnosu na partizaniju koja nas je kao oslobađala, možda i ne bi trebalo pokretati opoziv. Samo što bi u tom slučaju HDZ već davno pokrenuo opoziv.

Kod Stankovića u emisiji Nedjeljom u 2 gost riječki nadbiskup Mate Uzinić. Pričao je Uzinić u svom stilu koješta, uglavnom neusklađeno s naukom Katoličke crkve. Tako je ustvrdio da ga kao kršćanina muškarci koji klečeći mole na Trgu bana Jelačića provociraju, a da ga Parada ponosa ne provocira, štoviše da mu je želja uključiti ih da zajedno grade bolje društvo. Dobro, svatko sebi bira društvo, a ako

Katoličkoj crkvi valja Uzinić kao visokopozicionirani pastir, tko sam ja da tu arbitriram. Više mu zamjerim što i sada, kada su ušutjeli i Đikić i Trobonjača, izgara od korona-pravovjerja licemjerno optužujući čak i svećenike koji su branili kršćansko pravovjerje pred korona-pravovjerjem: "To se osobito vidjelo u vrijeme covida, kad je Crkva pokušavala biti na strani razuma, a mnogi vjernici, i ne samo vjernici, bili su vrlo nerazumni." Ukratko, Crkva je odustala od krštene vodice na ulazu u crkvu, od 'davanja mira', u određenim periodima i od same mise i pričesti, ali Uziniću to nije dosta, on bi valjda bio zadovoljan tek kada bi Crkva umjesto svete hostije vjernicima preporučila sveto cjepivo.

U susjednoj Srbiji opozicija stisnula Vučića, a on – kao i uvijek kad ne zna što bi – bunca o ustašama. Usplahiren zbog prosvjeda u kojima je sudjelovalo više desetaka tisuća ljudi, Vučić je u svom, kako neki analitičari kažu, 290. televizijskom nastupu ove godine stao buncati kako će se i on, i njegov brat Andrej, i sin Danilo, i sin Vukan, kako li se već zove, boriti, a kada izginu nastaviti će se i njihovi grobovi boriti protiv – ustaša! Zašto je Vučić potegao ustaše, samo on zna, nekakav vrlo nategnut razlog mogao bi biti taj što su hrvatski jugoslavenstvujući mediji, izvještavajući o beogradskim događajima, potihom navijali za opoziciju jer im se tzv. proeuropska opozicija u Srbiji

čini povoljnijom varijantom za nekakvo možebitno obnavljanje jugoslavenskog jedinstva makar u okviru EE nego bivši Šešeljev pivonoša koji još nije potpuno prekrizio Ruse i vezivanje srpskog uz ruski svijet. Sramotno je da hrvatska vlast nije nikako reagirala na Vučića koji manirom prekaljenog zlostavljača bez ikakva povoda svako malo udara po Hrvatskoj, spominje nekakve ustaše, nekog starca Vukašina, prijeti kako on neće dopustiti novu Oluju i slične stvari.

Inače, ta je priča o starcu Vukašinu gotovo sigurno izmišljena, stvorio ju je neuropsihijatar Nedo Zec, bosanskohercegovački Srbin, koji je u Jasenovcu bio u periodu 1942—1943.. Njemu je o mučeničkoj smrti starca Vukašina navodno u osobnoj ispovijesti kao liječniku ispričao ustaša Josip ili Mile Friganović. Toga se Zec sjetio 1970., a opis epski, srpski, tako da bi izmaštanom Friganoviću zavidio i sam Kraljević Marko, turski vazal i najveći srpski borac protiv Turaka koji je, kako pjesma kaže, smicao Turke na buljuke.

Ovako deseterči u prozi Zec o Friganoviću: "Nikada u životu nisam osetio takvo blaženstvo. I već posle nekoliko sati zaklao sam 1.100 ljudi, dok su ostali uspeli da ubiju samo po 300 do 400." Ovakvo je svjedočenje još manje vjerodostojno od epskog pretjerivanja u srpskoj narodnoj pjesmi: Miloš zgubi turskog car-Murata/ I Turaka dvanaest hiljada;/ Bog da prosti, ko ga je rodio. Na kraju SPC-u nije preostalo ništa drugo nego da starca Vukašina proglasi svetim premda nema nijednog relevantnog podatka da je ikada postojao.

A Hrvatskoj je krajnje vrijeme da legalizira HPC.

Damir Pešorda
Hrvatski tjednik

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/41876-d-pesorda-zlovoljne-zamjedbe.html>

**PROF. DR. SC. DON JOSIP ČORIĆ!,
DRAGOVOLJAC.COM., 2025.**

POGREB DON JOSIPA ČORIĆA

Zdravka Andrijašević

06. 07. 2015.

U ponedjeljak 6. srpnja u župi sv. Jure u Žeževici na posljednji počinak ispraćen je don Josip Čorić, svećenik Splitsko-makarske nadbiskupije. Misu zadušnicu predvodio je splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić u koncelebraciji s dubrovačkim biskupom mons. Matom Uzinićem, don Miroslavom Vidovićem generalnim vikarom i don Nediljkom Antom Ančićem pastoralnim vikarom Splitsko makarske nadbiskupije, župnikom župe Žeževica don Mladenom Ivišićem i izaslanikom uzoritog kardinala Vinka Puljića dr. Franjom Topićem, predsjednikom HKD Napredak koji je zastupao i KBF u Sarajevu. Od pokojnika oprostili su se bogoslovi, redovnici i redovnice, obitelj, prijatelji i župljani rodne mu župe, mnogobrojni župljani župa u kojima je služio i više od 150 svećenika

."Don Josip nas je svojim životom i smrću sve okupio ovdje na mjestu gdje je sve započelo. Ovdje u ovoj crkvi sv. Jure, don Josip je kršten, ušao je u zajedništvo Kristove Crkve. S ovog brijege gledao je ove horizonte, odavde se uputio dodirnuti ih i otkrivati u snazi svoga poziva koji mu je Gospodin udijelio", kazao je na početku propovijedi nadbiskup Barišić. Podsjetio je kako je don Josip bio dinamičan, brz i kako ga je u tome bilo teško pratiti. "Bio je otvoren, direktan, spontan, iskren, znao je cijeniti male geste, iskazivati dobrotu. Važne su mu bile male stvari, koje su onda činile velike stvari i mijenjale raspoloženja, odnose, utvrđivalo ljude u humanosti, dobroti, vjeri. Imao je i srce".

Nadbiskup je u nastavku posebno naglasio osjetljivost don Josipa za mlade za koje se žrtvovao, pratio ih i duhovno i materijalno. "U ona teška vremena u različitim župama i situacijama susretao se sa uskom krutom ideologijom, diktaturom komunističkog ateizma. Nije se mirio i imao je hrabrosti suprotstaviti se. Pokušao je širiti taj prostor uskogrudnosti duhovno otvarajući nove horizonte. Izlagao se često poteškoćama, ali je bio ponosan da može trpjeti za pravu stvar ". Bio je prepoznatljiv po svojoj izrazitoj ljubavi prema obitelji, posebno mladim obiteljima koje je volio, jer je vidio da je zdrava obitelj temelj svega i čitav njegov pastoral bio je u pomaganju obitelji na različite načine. Nadbiskup je nadalje naglasio kako je don Josip imao hrabrost da se ne zatvori u sakristiju nego da svojom osebnom prodornošću dolazi do neobičnih, odbačenih, čak i do onih rubnih pojedinaca s obzirom na Crkvu i vjeru. Kazao je kako su njegovi stavovi, načela, ponekad, gledajući ih sa strane kako su bili tvrdi, oštri, no i kako je ipak i usprkos svemu bio dosljedan sa sobom i u odnosima prema drugima. Spomenuo je kako je u polemike ulazio ne radi interesa ili vrijeđanja. i kako mu je motiv bila samo istina. "Zastupajući ovakve stavove suparnika, sugovornika nikada nije želio poniziti a najmanje povrijediti, jer razlikovao je mišljenja i stavove od čovjeka . To je bilo ljudski veliko i kršćanski svjedočki . Nije mogao biti miran u svom nemirnom duhu sa društvenim pojavama . Ulazio je u polemike, pisao je , polemizirao. Nikad se nije htio pomiriti s time. Kolege su ga rado imale u društvima za razgovore, jer za njega je svaka tema ozbiljna i zavrjeđivala vrijeme i pažnju. Opraštajući se od don Josipa i oertavajući ga kao čovjeka i svećenika kojemu je Gospodin udijelio poziv nadbiskup se poslužio riječima sv. Pavla kojega je pokojnik često spominjao "dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao, stoga, pripravljen mi je vijenac pravednosti kojim će mi u onaj Dan uzvratiti Gospodin".

Na kraju propovijedi nadbiskup je poželio da mu Gospodin poslije njegove trke i boja udijeli svoju nagradu na nebesima.

Na kraju misnoga slavlja pastoralni vikar don Nediljko Ante Ančić ukratko je prikazao život i rad pokojnika.

Don Josip Čorić rođen je 31. ožujka 1941. u župi Žeževica. Njegovi roditelji, otac pok. Milan i majka pok. Mare, imali su pet sinova.

Obitelj je živjela kršćanski i odgajala svoju djecu u živoj vjeri i pouzdanju u Boga. Josip je bio treći po starosti. Kao dječaka privlačilo ga je služenje kod oltara pa je bio ministrant svojem župniku don Slavku Kadiću. Zacijelo je Bog već tada u njegovo srce posijao klicu duhovnog zvanja.

Prva četiri razreda osnovne škole završio je u rodnom mjestu Žeževici, a potom je od petog do osmog razreda pohađao školu dijelom u Šestanovcu a dijelom u Splitu. Po završetku osmogodišnjeg školovanja javlja se u Nadbiskupsko sjemenište u Splitu i želi postati svećenik.

Onih je godina komunistički režim vršio represiju protiv Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Dao je zatvoriti sjemenište i nadbiskupijsku klasičnu gimnaziju u Splitu, a njihove zgrade privremeno je oduzeo. Splitski biskup dr. Frane Franić morao je svoje sjemeništare i bogoslove slati u druga sjemeništa i bogoslovije. Tako je Josip Čorić poslan u Zadar gdje je 1959. završio Nadbiskupijsku klasičnu gimnaziju i položio ispit zrelosti.

Vojni rok u trajanju od dvije godine odslužio je u Kičevu na zapadu Makedonije. Tadašnje vlasti su svećeničke kandidate namjerno slale daleko od rodnog kraja u pojedine vojarne koje su slovile kao kažnjeničke.

Nakon povratka iz vojske nastavlja duhovnu formaciju u Zagrebačkoj bogosloviji te na tamošnjem Katoličkom bogoslovnom fakultetu upisuje filozofsko-teološki studij. Na kraju pete godine studija 29. lipnja 1966. u Splitu je (s još trojicom kolega đakona) zaređen za svećenika. Mladu misu je slavio 16. srpnja iste godine u rodnoj župi. Kao mladomisnik imenovan je upraviteljem župe Medov Dolac gdje ostaje tri godine te istodobno završava šestu pastoralnu godinu i diplomira na KBF- u Zagrebu u lipnju 1967. godine.

Nakon trogodišnje službe u svojoj prvoj župi premješten je i imenovan upraviteljem župe Kraljice mira u Makarskoj, a nekom vrijeme i ekskurzorom župe Makar-Kotišina.

Zbog pastoralnih potreba nadbiskup Franić šalje don Josipa 1977. u Rim na poslijediplomski studij pastoralne teologije. Stanovao je u Hrvatskom zavodu sv. Jerolima i posjećivao predavanja na Papinskom učilištu Lateran te u Institutu Ivan Pavo II. za studije o braku i obitelji.

Licencijat je postigao 1979. a doktorirao je 1983. o temi "Laički apostolat u Hrvatskoj od 1945. do 1965.

Vrativši se u Hrvatsku, preuzima službu župnika župe Kaštel Stari. Osim redovitog pastoralnog rada u dekretu imenovanja stavlja mu se na srce da primijeni iskustva i spoznaje koje je stekao u Rimu osobito u "katehizaciji srednjoškolaca i visokoškolske mladeži upotrebljavajući pritom i suvremene načine okupljanja mladih.

Godine 1991. premješten je u Split i imenovan sužupnikom u katedralnoj župi Uznesenja Bl. Dj. Marije te se mogao više posvetiti djelovanju u nadbiskupijskim pastoralnim tijelima i programima. Počinje predavati predmete iz pastoralne teologije najprije od 1993. na Teološko-katehetskom institutu, a potom od 1995. i na Teologiji u Splitu današnjem Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Tih godina su se počeli javljati prvi predznaci njegovih zdravstvenih teškoća pa je razriješen službe sužupnika u katedrali, a više se posvetio profesorskoj službi i radu sa studentima.

Don Josip je osobito bio angažiran u aktivnostima Nadbiskupijskog pastoralnog vijeća te u vijećima i uredima za pastoral braka i obitelji čiji je voditelj bio u više mandata i u njima aktivno djelovao sve do svojega umirovljenja. Animirao je i poticao rad predbračnih pouka, bračnih susreta i bračnih vikenda, sudjelovao na brojnim stručnim skupovima iz toga područja u Hrvatskoj i u inozemstvu. Mnogi njegovi suradnici iz tih udruga pamte ga kao vrlo temperamentnog, zauzetog komunikativnog i društvenog svećenika koji se zdušno posvetio kršćanskom odgoju, teološkoj i duhovnoj formaciji naših vjernika laika.

Don Josip je bio jedan od desetak splitsko-makarskih svećenika koje je nadbiskup mons. Marin Barišić opunomoćio da u župama podjeljuju sakrament Sv. potvrde. On je tu službu krizmatelja revno obavljao. Dobitnik je nagrade Splitsko-dalmatinske županije za životno djelo za godinu 2008.

Prije dvije godine zbog uznapredovale bolesti stavljen je u stanje mira. Od tada mu se zdravlje sve više pogoršavalo. Bila mu je potrebna trajna njega i pomoć. U nekoliko navrata morao se liječiti u bolnici, ali najveći je dio provodio je u Svećeničkom domu u Splitu. Svima onima koji su se u toj posljednjoj fazi njegova životnog

putovanja na različite načine o njemu brinuli, njegovali ga, pomagali mu, posjećivali ga i duhovno ga krijepili neka je od srca hvala, osobito njegovu bratu Miru. Preminuo je 4. srpnja u Obiteljskom domu za starije osobe Cor bonum u Podstrani.

Gospodin Isus Krist koji ga pozvao i postavio u svoju službu naviještanja Evandjelja, posvećivanja vjernika i upravljanja zajednicom neka ga sada primi k sebi u svoj mir i daruje mu život vječni u nebu.

Oproštajne riječi u ime djelatnika Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Splitu uputio je don Alojzije Čondić , u ime subraće svećenika iz Žeževice, fra Kruno Bekavac, a u ime vjernika župa na kojima je pokojnik djelovao Marko Bralić.

Oproštaj od don Josipa Čorića završio je kako je testamentom pokojnik poželio himnom "Lijepa naša domovino" i pjesmom " Zdravo Djevo" koje je u zajedništvu s prisutnima otpjevao župni zbor crkve sv. Jure.

<https://www.smn.hr/2024-pogreb-don-josipa-corica>

BISKUP ANTE IVAS I THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

PROSLAVA SV. JAKOVA. BISKUP ANTE IVAS PROSLAVIO DIJAMANTNI SVEČENIČKI JUBILEJ

26. srpnja 2024. BISKUPIJA, ISTAKNUTO 252 Views

Šibenski biskup u miru Ante Ivas na svetkovinu svetog Jakova 25. srpnja u katedrali svetog Jakova u Šibeniku, proslavio je šezdesetu obljetnicu svećeništva. Na misnom slavlju uz biskupa Ivasa koncelebriralo je više nadbiskupa i biskupa: riječki nadbiskup Mate Uzinić, zadarski nadbiskup Milan Zgrablić, šibenski biskup Tomislav Rogić, bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak, dubrovački biskup Roko Glasnović, hvarski biskup Ranko Vidović, mostarsko – duvanjski i trebinjsko – mrkanjski Petar Palić, splitsko – makarski nadbiskup u miru Marin Barišić, zadarski nadbiskup u miru Želimir Puljić, porečko – pulski biskup u miru Ivan Milovan i požeški biskup u miru Anton Škvorčević. Među svećenicima koji su koncelebrirali bio je generalni tajnik HBK –a vlč. Krunoslav Novak.

Na misnom slavlju bili su i bogoslovi đakovačko – osječke nadbiskupije sa svojim odgojiteljima. Preko misnog slavlja pjevao je mješoviti zbor katedrale svetog Jakova pod ravnanjem voditeljice prof. Jelene Mikulandre uz orguljašku pratnju Nikole Lovrića Caparina.

Misno slavlje započelo je uvodnim pozdravom šibenskog biskupa Tomislava Rogića. Kazao je kako je trebalo gledati unaprijed u vremenu kad je biskup Ivas preuzeo vodstvo Šibenske biskupije. Trebalo je obnoviti pastoral u ratom poharani župama. Trebalo je predvidjeti u budućnosti nove župne zajednice i graditi nove crkve.

Hrabro pred šesnaest godina iskoračiti u nepoznato i pokrenuti projekt Katoličke osnovne škole sa željom duhovnog rasta i vjerskog odgoja novih generacija. Pa do izgradnje Dječjeg vrtića blažena Hosana i projekta izgradnje Interpretacijskog centra šibenske katedrale. U isto vrijeme kroz više od deset godina biti u ime svih biskupa, biskup za mlade pokrećući tako jedan novi pastoral na razini Domovine koji svoj vrhunac doživljava u Susretima hrvatske katoličke mladeži od kojih je nezaboravan 2004. godine organizirao kao domaćin, u Šibeniku. Za sve to večeras kažimo Bogu hvala, kazao je biskup Rogić.

O šezdesetoj obljetnici moga svećeništva ovim zahvalnim misnim slavljem u ovoj našoj katedrali sv. Jakova na poseban način se zahvalno spominjem svojih roditelja i rodbine i vjernika moje rodne župe sv. Križa u Vodicama, koji su me svojim hrabrim svjedočenjem vjere i odanosti Bogu, Crkvi i domovini uvijek podržavali i molitvom pratili, kazao je biskup Ante Ivas uvodeći vjernike u misno slavlje.

Prigodnu homiliju imao je splitsko – makarski nadbiskup u miru Marin Barišić. Kazao je kako ovogodišnje slavlje svetog Jakova apostola, naslovnika Šibenske katedrale obogaćuje i svečani događaj umirovljenog biskupa mons. Ante Ivasa: njegov dijamantni jubilej! Šezdeseta obljetnica dara svećeničkog ređenja. Dragi don Ante, zajedno s Tobom želimo danas zahvaliti Gospodinu na milosti koju Ti je povjerio, da već šezdeset godina, među braćom i sestrama naviještaš i svjedočiš Radosnu vijest Života, od kojih 33 u svećeničkoj a 27 godina biskupskoj službi. Jedan si u nizu apostolskih nasljednika Šibenske biskupije, koja je duhovno, povijesno i kulturno povezana sa svetim Jakovom, kazao je nadbiskup Barišić.

Dragi don Ante, sveti Jakov je navratio u Šibenik. Njemu u čast je podignuta ova čudesna kamena Katedrala. Pred 60 godina zaređen si za svećenika u svojim Vodicama, a pred 27 godina za apostolskog nasljednika Šibenske biskupije u ovoj katedrali. Poput svetog Jakova i tebe je Gospodin pozvao da napustiš lađu i mreže i da ga slijediš. Nisi odmah znao kuda i kamo te vodi put njegova poziva, ali ispravno si shvatio one Isusove riječi, bolje od majke Zebedejevih sinova, te si ih izabrao za svoje svećeničko i biskupsko geslo: „Da imaju Život u izobilju!“ Ne jedanput već više puta, je tvoja majka pokojna Iva, išla je intervenirati kod Isusa, moleći ga da ti pomogne piti iz „njegove

čase“, da budeš svećenik koji će služiti u ljubavi. I ti si, ovdje u Jakovljevoj Katedrali, bio pitan: „Možeš li piti iz njegove čaše“? Pred zajednicom vjernika rekao si: „Mogu, s milošću Božjom“. Prostrt pred oltarom u katedrali apostola Jakova, nakon litanija svih svetih, u dubokoj šutnji, po polaganju biskupovih ruku, snagom Duha svetoga, Gospodin ti je povjerio dar punine svetog reda. Povjerio ti je da budeš suradnik, radosni navjestitelj njegova poslanja. Povjerio ti je samoga sebe, da djeluješ ne samo u njegovo ime, već „in persona Christi“ – u osobi Isusa Krista, posuđujući mu svoj glas, lice i srce, naročito u slavlju Euharistije i dijeljenju svetih sakramenata, kazao je nadbiskup Barišić.

Dragi dijamantni misnice, pred šezdeset godina, tvoja mlada misa bila je velika radost za sve Vodicama. Na svoj način, voda Vodičkih bunara, pretvorila se u vino radosnog euharistijskog slavlja u crkvi, te zajedničkog slavlja za obiteljskim stolom. Euharistijska „časa“, Isusova križa i uskrsnuća, naše je zdravije i spasenje. „Na spasenje!“, tako predsjedatelj na svršetku misnog slavlja, pozdravlja koncelebrante i poslužitelje oltara. Ovu svetu, božansku nazdravicu našega spasenja, imao si radost slaviti i nazdravljati, kao svećenik, među braćom i sestrama, u više župa, a kao pastir Šibenske biskupije, u katedrali svetoga Jakova i u svim mjestima biskupije i šire. Bez euharistijske „čase“ bez pashalnog dinamizma ljubavi, Krista Gospodina, naši križevi i smrt završavali bi s porazom Velikog petka, a nas život, u grobnoj zarobljenosti trajne Velike subote. Isus Krist je naš „Plus ultra,,!

Poštovani jubilarče, Božanskoj ljubavi, kojoj si se odazvao, posvetio si svoj život i povjerene ti brojne talente. Godine nisu kriterij ni za starost ni za mladost. Duh pomlađuje i preporuča, kako reče Isus u razgovoru s Nikodemom. Nikakvo čudo da si dugi niz godina bio predsjednik Vijeća HBK za mlade, koji su te rado slušali i dobro razumjeli. S njima si planirao, veslao i izvezio na pučinu. Istina, malo te sada štap odaje, ali poezija, koju i danas pišeš, govori o tvojoj mladosti, novosti i zagledanosti u budućnost. Brate Ante, osobno Ti želim zahvaliti na prijateljstvu, suradnji i zajedničkim organiziranim ljetnim odmorima. Nadam se da smo mi biskupi Splitske metropolije

ostavili dobar primjer zajedništva i suradnje našim nasljednicima, rekao je nadbiskup Barišić.

Draga braćo i sestre, slaveći dijamantni jubilej, šezdeset godina misništva biskupa Ante, ne zaboravljamo da je na današnji dan, pred osam godina, 25. srpnja 2016. ovdje u katedrali svetog Jakova, zaređen za biskupa Šibenske biskupije, don Tomislav Rogić. Biskupe Tomislave, dok biskupu Anti čestitamo jubilej, tebi čestitamo osmu godišnjicu pastirske službe.

Vjernike je pozvao da mole za svećenike i biskupe. Molite i za nova duhovna zvanja u našoj Crkvi. Zajedno smo na istom putu. Dok vas na putu vjere tješimo i ohrabrujemo i sami smo potrebni Božanske i ljudske pomoći. Neka nam Sveti Jakov, pomogne da Sto bolje shvatimo i slijedimo Kristov put služenja u ljubavi, da znamo i možemo piti iz „Gospodnje čaše“, kazao je nadbiskup Marin Barišić u homiliji.

Na kraju misnog slavlja uslijedili su pozdravni govori i čestitke. U ime hrvatskih biskupa čestitku je izrekao zadarski nadbiskup u miru Želimir Puljić. Čestitam, dragi subrate Ante, što si svećeničku i biskupsku službu vršio časno, odgovorno i dostojanstveno. Ponosni smo na Tebe kao i na Tvoga dijamantnog sudruga, nazočnoga mons. Milovana jer si u teškim vremenima komunizma, i još težem razdoblju Domovinskog rata, kao i u izazovnim okolnostima poraća, demokracije i pluralizma ostao na visini crkvenoga poslanja. Bio si „revan pastir“ i Božji pomazanik, te kao vidljivi garant jedinstva partikularne Crkve svojim vjernicima bio jasan »smjerokaz na njihovom životnom putu“.

Ova svečanost dijamantne mise osobita je prigoda zahvaliti Kristu na daru svetoga Reda, o čemu je lijepo i sadržajnog u svojoj homiliji zborio splitski nadbiskup emeritus Marin. Stoga, uz iskrenu čestitku i zahvalu upućujemo večeras i svoje molitve: Neka Gospodin blagoslovi i čuva dragog biskupa Antu! Neka svoj pogled svrati na nj, i u mirovini na njegovom ranču obilan mu mir donese! Živio naš dijamantni misnik, Ante, kazao je nadbiskup Puljić. Uručio je prigodni dar, biskupski križ i prsten u ime biskupa Hrvatske biskupske konferencije. Čestitke u ime svećenika, redovnika i redovnica izrekao je župnik u Vodicama don Franjo Glasnović. Sve što ste primili i doživjeli u svom

životu, svećeništvu i biskupskoj službi je dar Božje milosti i njegova milosrđa. Za sve doživljeno i proživljeno zajedno s vama Bogu smo zahvalni. U zajedništvu s vama slaveći ovaj veliki dan i vaš dijamantni jubilej najprije vam u ime svećenika i redovnika i redovnica naše Šibenske biskupije od srca čestitam. Zahvaljujemo Bogu za dar vašeg života, svećeništva i biskupske službe, za sve dobro i plemenito što ste u svojoj službi i služenju darivali i činili i za našu biskupiju, Domovinu i naš narod te cjelokupnu Katoličku crkvu. Neka vas Gospodin i dalje prati svojim blagoslovom i milošću da mu još i nadalje služite. *Ad multos annos*. Do Božje volje. Živjeli, kazao je don Franjo Glasnović. Zauzeti vjernik Neven Skroza obratio se u ime vjernika laika koji je između ostalog biskupu Ivasu zahvalio za poseban osjećaj koji je imao i ima za baštinu materijalnu i nematerijalnu kao što je crkveno pučko pjevanje. Vaša sposobnost slušanja i ohrabririvanja, bila je izvor snage i utjehe za mnoge laike, a i posvećene osobe u ponekad zahtjevnim trenucima. Zahvalni smo vam na vašem duhovnom i konkretnom radu, na vašoj energiji, vašim pjesničkim darovima kojima ste obogatili ovu biskupiju i župe u kojima ste obnašali vaš pastorani rad, kazao je Neven Skroza.

U ime djelatnika Katoličke osnovne škole riječi pozdrava je uputila učiteljica Sanja Copic Bertić koja je biskup Ivasu i poklonila prigodnu sliku.

Čestitke je uputio i gradonačelnik grada Šibenika dr. Željko Burić koji je biskupu uručio prigodni poklon, sliku katedrale svetog Jakova. Ova slika prikazuje ono što vi jeste i ono što mi želimo s vama zajedno biti. Živjeli nam dugo. Čestitam, kazao je gradonačelnik Burić.

Na samom kraju misnog slavlja obratio se i biskup Ante Ivas. Trebalo je veslati, jedriti i ploviti niz vjetar i protiv vjetra..., i hodati i trčati, po kršu i polju... uspinjati se i silaziti s brda i planina... »Prijeđimo prijeko«, na drugu stranu pozivao je Rabi... A bilo je bonaca i oluja, dignutih i spuštenih jedara. Bilo je i plicaka i grebena podvodnih, i dubina i visina i hridina nedostižnih ... Bilo je i punih i praznih mreža ..., i razdrtih. I ribarskih razgovora, prigovaranja i nesuglasica. I straha, mrkline i vedrine... I tuge i radosti. Bilo je sumnja, malodušja i malovjernosti, kad je Učitelj morao koristiti: „Zašto ste posumnjali i što se bojite, malovjerni! ?“

Bilo je i slavlja i ushita, suza i pjesme. A On., On je uvijek bio na kormilu, na timunu. Njegova je ruka sigurno držala „jargolu i lantine, Idra i sidra... Rabi, Kapetan ! On je uvijek bio naš siguran „Put, Istina i Život.“ I siguran putokaz na svim raskrižjima. Gospa, „Žena s krunom od dvanaest zvijezda“ govorila je uvijek majčinski nježno: „Što vam On rekne, učinite!“ Bila je uvijek naša „Zvijezda mora“ Lanterna i sigurna luka... Mihovil je uvijek bdio nad ovom Crkvom. u svim neverama i nevjerama, kojih je bilo napretek, ponavljao nam je uvijek ustrajno: , Mi-ka-el. Tko je kao Bog!“

U toj Petrovoj lađi..., po moru, po livadama i brdima šibenske Crkve braćo i sestre vjernici, biskupi svećenici, redovnici i redovnice bio sam..., veslao sam i plovio..., penjao se i pješačio..., hodao i trčao i padao..., sijao, kopao i zalijevao..., i ja zajedno s vama, evo već 60 godina... vas svećenik i biskup. Zahvaljujem Bogu Trojedinom i Gospi našoj majci, našim svetima Nikoli, Anti i Klari, na svemu što sam primao, davao i darivao.

Za sve grijehе, propuste, slabosti i sablazni... Tebe Bože Oče, Sine i Duše Sveti i vas braćo i sestre molim oproštenje. I ponavljam sa sv. Jerom: »Parce mihi Domine quia Dalmata, quia Croata sum! Bogu neka je čast, slava i hvala... Dao gratias, kazao je biskup Ante Ivas.

<https://www.sibenska-biskupija.hr/proslava-sv-jakova-biskup-ante-ivas-proslavio-dijamantni-svecenicki-jubilej/>

**J. PEČARIĆ I Z. HODAK, DR. SC. IVICA
GRANIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.**

DVIJE POVIJESTI

Home > Premium sadržaj > Krčki biskup: U školi se uči lažna povijest, a Thompson je dirnuo u osinje gnijezdo

**Krčki biskup: U školi
se uči lažna povijest,
a Thompson je dirnuo
u osinje gnijezdo**

14 RUJNA, 2025

MAXPORTAL

Ivica Granic

To su pravi božji pastiri, a ne kao neki drugi.

DAN HRVATSKIH MUČENIKA NA UDBINI

**BISKUP OTKRIO TKO JE DIRNUO U 'OSINJE
GNIJEZDO' I PORUČIO: 'KAD ISTINA UĐE U
UDŽBENIKE...'**

Svetištu hrvatskih mučenika na Udbini svečano je u subotu 13. rujna proslavljen Dan hrvatskih mučenika, dan molitve, zahvalnosti i sjećanja na sve znane i neznane hrvatske mučenike koji su kroz povijest položili živote za vjeru, domovinu i narod.

14.09.2025.

Foto: IKA

Misno slavlje predvodio je krčki biskup **Ivica Petanjak**. Koncelebrirali su nadbiskupi riječki **Mate Uzinić**, splitsko-makarski **Zdenko Križić** i zadarski **Milan Zgrablić** te biskupi gospičko-senjski **Marko Medo**, šibenski **Tomislav Rogić**, porečki i pulski **Ivan Štironja**, hvarski **Ranko Vidović**, dubrovački **Roko Glasnović**, umirovljeni nad/biskupi **Marin Barišić** i **Ivan Milovan**,

generalni vikar Vojnog ordinarijata vlč. **Ilija Jakovljević**, generalni tajnik HBK-a preč. **Krunoslav Novak**, provincijal hrvatskih kapucina fra **Ante Barišić** i brojni svećenici.

Motoristi Moto kluba Veterani Croatia donijeli su 26 spomen-kamena hrvatskih stratišta za izgradnju Zida sjećanja koji se nalazi u Spomen-parku pokraj crkve. U pozdravnom govoru prije mise biskup Medo potaknuo je "neka krv hrvatskih mučenika, prožeta vjerom i ljubavlju, bude za nas blagoslov i nadahnuće da i mi budemo ljudi Evanđelja u ovom vremenu."

FOTO: Robert Fajt / CROPIX

U propovijedi biskup Petanjak govorio je o značenju hodočašća, ulozi zajedništva, važnosti sjećanja i snazi istine. Osvrnuo se na tri tragična simbola hrvatske povijesti – Krbavsko polje, Bleiburg i Vukovar – i govorio o njihovom značenju za hrvatski identitet, vjeru i slobodu. "Krbavskom bitkom 1493. započelo je osipanje hrvatskog naroda i višestoljetna borba za očuvanje vlastitog identiteta, a to višestoljetno razdoblje obilježeno je mnogobrojnim lutanjima i traženjima različitih

savezništava kako bismo se lakše oduprli ponajprije otomanskoj najezdi, a potom i drugim neprijateljima“, pojasnio je.

Tumaranja u kojima smo tražili pomoć drugih

Dodao je da su "ta tumaranja u kojima smo tražili pomoć drugih, a i drugi su tražili našu pomoć, dovela do drugog tragičnog događaja a to je Bleiburg i Križni put, koji po svemu sudeći nadvisuje sve tragedije našeg naroda do sada.“ Kao treću uporišnu točku koja je usmjeravala tijekom hrvatske povijesti istaknuo je Vukovar, simbol stradanja Hrvata u Domovinskom ratu. "Kad je riječ o Drugom svjetskom ratu i agresiji nad Hrvatskom devedesetih godina prošlog stoljeća, svima koji uporno vežu Domovinski rat s tzv. antifašizmom, jednom zauvijek treba reći istinu: jedina poveznica između ta dva rata je u tome da je neprijatelj u Domovinskom ratu devedesetih htio dovršiti ono što nije uspio do kraja na Bleiburgu i Križnom putu nakon preokreta 1945. Bogu hvala da smo u Domovinskom ratu, prvi puta nakon Krbavske bitke, svi, ili bar velika većina, bili na istoj strani. Zajedništvo i vjera u Isusa Krista su nas održali i doveli do pobjede“, istaknuo je biskup.

"No, budući da 'đavao nikada ne spava!', kaže narod, oni koji se još nikako ne mire da nismo dokrajčeni ni na Križnom putu ni u Domovinskom ratu, upiru sada svim silama da pod plaštem demokracije ostvare svoj pakleni plan“, upozorio je. "Kad ta istina zaživi i kad ta istina uđe u naše udžbenike, onda ćemo govoriti istim jezikom, a do tada mi još uvijek živimo s dvije usporedne povijesti koje svaka idu svojim putem i zasad se čini da se još dugo neće susresti", prokomentirao je mons. Petanjak.

Primijetio je pri tome je da je jedna povijest usmena predaja koja živi u ovom narodu i koja se prenosi s koljena na koljeno, a "druga je pisana, koja bi trebala biti znanstvena, koja se predaje u našim školama, makar se ne zna po kojim stvarnim događajima je pisana i na temelju kojih dokumenata, ali se znade u čijem interesu. "Povezao je to s događajima koji su se dogodili ovog ljeta.

FOTO: Nikola Brboleza / CROPIX

'Savjesti su se prestrašile da bi ovo mogao biti okidač'

"Jedan radostan događaj dirnuo je u osinje gnijezdo i savjesti koje već osamdeset godina lutaju ovom zemljom i ne nalaze mira, jer se savjest ne može smiriti ni naći spokoja sve dok se ne sučeli s istinom i dok je ne prizna. Te su se savjesti prestrašile da bi ovo mogao biti okidač pa bi nekom moglo pasti na pamet da pokrene pitanje porijekla imovine i svih mogućih povlastica iz prošlog režima u kojima ta nezasitna manjina još uvijek uživa. Nije lako izgubiti nezaslužene privilegije, još ako su zadobivene preko tuđih leđa i natopljene tuđom krvlju. Treba ih braniti pod svaku cijenu", rekao je biskup.

Upitao je i "čime će se opravdati ogromni publicitet koji je ovih dana, i to danima, dan nekoj nadri umjetnosti za koju većina nikada nije čula ni da postoji, i to u isto vrijeme kad se i opet gotovo poskrivečki pokapalo 814 žrtava antifašista izvučenih iz Jazovke, koji su čekali 80 godina da ih se pokopa kao ljude?"

Uputio je da se "ljudi s pravom pitaju zašto u našim javnim medijima, u središnjem informativnom programu, jedna ptica, doduše nedužna, koja je zbog nevremena slomila krilo, dobije veći medijski prostor od

814 žrtava komunističkog zvjerstva, koje su samo kap u moru istih zločinaca.“ Poručio je da "želimo vjerovati da ti isti mediji koji naprosto uživaju kad uspiju uzeti na tapetu nekoga radi korupcije, nisu i sami korumpirani. Ako su nepristrani i ako im je stalo do istine, voljeli bismo to ubuduće vidjeti i čuti.“

Foto: Damir Krajac / CROPIX

'Dokažite da smo u krivu'

Podsjetivši na Isusovo pitanje postavljeno sluzi koji ga je udario, biskup Petanjak je poručio: "Mi se ne možemo mjeriti niti uspoređivati s Isusom, jer nismo bezgrešni, ali imamo pravo pitati: 'Ako sam u krivu i ako smo u krivu, dokažite da smo u krivu! Ako nismo, zašto nas udarate i do kad ćete nas udarati?'"

Zaključujući propovijed, mons. Petanjak je istaknuo: "Došli smo na ovo sveto mjesto da se pomolimo za sve naše stradalnike i mučenike i da poput njih budemo spremni radije umrijeti i nepravdu podnijeti nego li drugome zlo učiniti. Spremni smo i glavu dati, ali da nam obraz ostane čist i da se oni koji dolaze nakon nas ne moraju stidjeti zbog nas.“

Misnom slavlju nazočili su brojni vjernici, hodočasnici iz svih krajeva Hrvatske i inozemstva, redovnici i redovnice, pripadnici Hrvatske

kopnene vojske u sklopu 9. granskog hodočašća HKoV-a, hrvatski branitelji te predstavnici javnog i društvenog života.

FOTO: HINA/ Mladen Volarić (ilustracija)

Niz jubileja

Ovogodišnja proslava odvila se u kontekstu niza jubileja: 1100 godina Hrvatskog kraljevstva, 840 godina od osnutka Krbavske biskupije, 25 godina od osnutka Gospićko-senjske biskupije, 15 godina od blagoslova Crkve hrvatskih mučenika, 10 godina od izrade reljefa "Slava hrvatskih mučenika" i pet godina od smrti mons. **Mile Bogovića**, prvog gospićko-senjskog biskupa i utemeljitelja Svetišta.

Iza ideoloških prijepora stoji mračna istina: 'Trebalo bi preispitati njihov dotok novca'

Crkva hrvatskih mučenika središnje je nacionalno mjesto molitve za sve one koji su kroz povijest dali život za Krista i Hrvatsku. Središnji reljef kipara **Kuzme Kovačića**, koji prikazuje Krbavsko polje, Bleiburg i Vukovar, nadvisuje proslavljeni Krist – simbol uskrсне pobjede nad svakim zlom.

<https://direktno.hr/zivot/vjera/biskup-otkrio-tko-je-dirnuo-u-osinje-gnijezdo-i-porucio-kad-istina-ude-u-udzbenike-379808/>

NAKON VELIKE ZGRADE U SINJU, NA UDBINI LUKSUZNI NEBODER

ANĐELKO KAČUNKO

Ugledni francuzki profesor Balzac je 'Malom Ivici' dao jedinicu iz povijesti

Udbina i cijela Hrvatska čule su 13. rujna Svete godine 2025. riječi kakve nisu izgovorene od vremena najotvorenijih propovijedi našega svetog mučenika Bl. Alojzija Stepinca. Krčki biskup Ivica Petanjak, govorio je i o prošlosti u kojoj Hrvati nisu smjeli GLASNO reći ISTINU (jer je yu-titotalitarni 'komunjarežim' teško kažnjavao sve koji su odstupali od njegove službene "istine"!), nego se ta istina noću šaptala i tako prenosila na mlađe. Dakle, bitno se je razlikovala od LAŽI koje su djeca učila u školskoj povijesti. No nažalost tako je i u 21. st.

Tim se biskupovim riječima našao teško pogođen SD-grintavac Ivica Ivanišević, koji kao da je znanjem (za)ostao u komunjarizmu, pa je kao loš pučkoškolac pokušao izrugati propovijed biskupa Petanjka. Međutim, Mali (zaslužio je taj nadimak) Ivica nezalica dobio je "čistu" 'jediničetinu' od francuzkog "profesora povijesti" Honorea de Balzaca

https://hr.wikipedia.org/wiki/Honor%C3%A9_de_Balzac

slavnoga pisca iz 19. st., koji je svjetska zbivanja poznao neuporedivo bolje nego bilo koji pametnjaković razine efemernih

publikacija. Zato je kao poučak ostala Balzacova misao, koja snagom "velebita" ruši Ivičinu praznošaljivu kulu od karata:

"

Postoje DVIJE vrste svjetske POVIJESTI: jedna je službena, lažljiva, namijenjena pouci u školi; druga je tajna povijest koja skriva prave uzroke događaja." Uz tu 'definiciju' sjajno pristaje i misao Arthura Edwarda Waitea, autora mnogih tekstova o temi tajnih društava (v. R. Epperson, Novi Svjetski Poredak): "Ispod široke plime POVIJESTI teku nevidljive podstruje tajnih društava, koje, često, u dubini, određuju promjene koje će se odigrati na površini." Jasno, na takve izjave Mali Ivica, jednako kao i cjelokupna naša i svjetska 'antifivica' spontano se uzpravlja na "zadnje noge" i provaljuje floskule o "teoriji zavjere"!

Ali jao, demantira ga (golo)glavom i (bez)bradom novopečeni bahati "genij" i ljubimac svih svjetskih medija, Yuval Noah Harari, profesor svjetske povijesti na Hebrejskom sveučilištu u Jeruzalemu. On u svojoj pretencioznoj knjižurini ateističko-evolucionističkog (kvazi)mudroslovljevičarenja o čovjeku (SAPIENS, Kratka povijest čovječanstva) lukavo 'šifrirano' objašnjava: "Naš svijet pokreću i oblikuju silno moćne struje kapitala, radne snage i informacija, sve se manje obazirući na mišljenje pojedinih država. Svjetskim carstvom što se kuje pred našim očima NE VLADA ni jedna pojedina država ili etnička skupina... njime upravlja MULTIETNIČKA ELITA..."! Odmah će se sigurno naći neki "naivac" koji će upitati: "A gdje je tu onda demokracija?" Trenutno je najpopularniji odgovor: "Pitaj UI."

A biskup Petanjak je na Udbini rekao (nekima) tešku i bolnu ISTINU: "Kad je riječ o Drugom svjetskom ratu i agresiji nad Hrvatskom devedesetih godina prošlog stoljeća, svima koji uporno vežu Domovinski rat s tzv. antifašizmom, jednom zauvijek treba reći istinu: jedina poveznica između ta dva rata je u tome da je neprijatelj u Domovinskom ratu devedesetih htio dovršiti ono što nije uspio do kraja na Bleiburgu i Križnom putu nakon preokreta 1945.

Bogu hvala da smo u Domovinskom ratu, prvi puta nakon Krbavske bitke, svi, ili bar velika većina, bili na istoj strani. Zajedništvo i vjera u Isusa Krista su nas održali i doveli do pobjede.

No, budući da 'đavao nikada ne spava!', kaže narod, oni koji se još nikako ne mire da nismo dokrajčeni ni na Križnom putu ni u Domovinskom ratu, upiru sada svim silama da pod plaštem demokracije ostvare svoj pakleni plan.

Kad ta ISTINA zaživi i kad ta istina uđe u naše udžbenike, onda ćemo govoriti istim jezikom, a do tada mi još uvijek živimo s DVIJE usporedne POVIJESTI koje svaka idu svojim putem i zasad se čini da se još dugo neće susresti.

Jedna POVIJEST je usmena predaja koja živi u ovom narodu i koja se prenosi s koljena na koljeno. Do devedesetih godina prošlog stoljeća kroz punih 45 godina ona se prenosila najčešće noću. Kad bi se cijela obitelj našla na okupu onda bi bake, zajedno s našim roditeljima - djedove nitko od nas nije upoznao, jer su svi do jednoga pobijeni - potišti i pod prijetnjom da ovo nitko ne dozna što sada slušamo, prepričavali stvarne događaje.

Jedino što se od tada pa do danas kroz ovih 35 godina promijenilo je da ono što smo čuli tajno sada smijemo govoriti javno, ali još uvijek naš glas ostaje glas vapijućeg u pustinji.

Nasuprot toj živoj usmenoj predaji, postoji i ona pisana, koja bi trebala biti znanstvena, koja se predaje u našim školama, makar se ne zna po kojim stvarnim događajima je pisana i na temelju kojih dokumenata, ali se znade u čijem interesu."

Novinar, kolumnist i pisac Ivica Ivanišević je, ne znajući za Balzacov "poučak", biskupove tvrdnje neizravno proglasio "histerijom". Ali, na njegovu žalost, kada ta ISTINA biskupovim riječima ne bi Maloga Ivicu "svrbila" on se ne bi grintavo "(po)česao" u javnom mediju.

Zato sam njegovu imenjaku biskupu Ivici Petanjku nakon mise na Udbini čestitao rekavši mu: "Fra Marinko Vukman je sagradio vilu, a Vi ste danas podigli neboder!"

Uvjerite se u to i pročitajte cijelu njegovu vrhunsku propovijed (koju su, znakovito, SVI "hrvatski" tiskani mediji - PREŠUTJELI...!) - <https://ika.hkm.hr/.../propovijed-biskupa-petanjka-na-.../>

NB: UPOZORENJE: Ne trebate se obazirati na nadnaslov odrezane vijesti na dnu "grintave" slike - "Centar za prevenciju bolesti izdao upozorenje i poziva na hitne mjere" - jer sam ga ostavio zato da mi ta skenirana slika ne bude pretanka...!

PS: Novi udbinski "neboder" nazvao sam (u naslovu) LUKSUZNIM, jer je - kako pokazuje reakcija Maloga Ivice i svehrvatska medijsko-politička "gromka šutnja", propovijed biskupa Petanjka na neke djelovala kao crveni LUK (kapula) koji u očima izaziva peckanje i čini ih SUZNIMA....!

INDEX HR

Biskup Košić: Ustaštvo nije bilo fašizam nego obrana Hrvatske

R.I.

Zadnja nadopuna: 11:04, 26. listopada
2017.

IVICA GRANIC

22. kolovoza ·

ČINJENIČNO APSOLUTNO TOČNO!

Povijest treba znati sagledavati u kontekstu vremena!

Josip Pečarić

IVICE, VEĆ SAM TO PRENIO ALI ČINIM MI DE DA MALO TKO
RAZUMIJE O ČEMU GOVORI NAŠ HRVATSKI BISKUP.
NAMJERNO ILI NE RAZUMIJU?

A THOMPSON JE TO OPJEVAO U PJESMI JER ISTO GOVORE I
DANAS ZA DOMOVINSKI RAT:

DOMOLJUBLJE PROZVALI FAŠIZAM

TAKO BRANI NJIHOV KOMUNIZAM

PROZIRNA DEMAGOGIJA

JA SAM O TOME GOVORIO U PRIČI „O MALOM CRVENOM U
NAŠIM GLAVAMA“.

ZNAŠ LI TU PRIČU?

Ivica Granic

Josip Pečarić upravo tako

BISKUP KOŠIĆ: USTAŠTVO NIJE BILO FAŠIZAM NEGO
OBRANA HRVATSKE

Zadnja nadopuna: 11:04, 26. listopada 2017.

SISAČKI biskup Vlado Košić, poznat po bliskosti s osuđenim ratnim
zločincem Darijom Kordićem (kojem je svojevremeno ljubio ruke) i
ekstremno desnim stavovima, govorio je jučer na predstavljanju knjige
o Thompsonu.

"Volio bih kad bi bilo više takvih hrabrih ljudi kao što su proslavljeni
pjevač Marko Perković Thompson i akademik Josip Pečarić", započeo
je hvalospjev biskup Košić.

U nastavku prenosimo cijeli njegov govor:

Oni koji nemaju argumente željeli bi ih silom ušutkati: tako zabranjuju
koncerte proslavljenom pjevaču Marku, uručuju mu kaznene prijave
zbog remećenja javnog reda i mira, difamiraju njegov ugled i
proglašavaju njegov rad – ni manje ni više nego fašističkim. Također,
protiv akademika Pečarića takvi rade svim sredstvima samo da ga
ušutkaju, progone mu obitelj i – najčešće ga ignoriraju. Međutim, oba
ova velika čovjeka, Hrvata i domoljuba, ljudi su s kojima se naša

domovina treba ponositi. Možda će tek u budućem vremenu, kad se oslobodimo – kako pjeva biskup Ante Ivas – svih tih izdajica, krivokletnika, varalica, također i – kako pjesnički kaže Anto Kovačević – svih drpislava, tek će u budućoj, mirnijoj povijesti Hrvatske ovi naši velikani Marko i Josip dobiti svoje pravo mjesto, mjesto najvećeg poštovanja.

"O njima će se pisati knjige i snimati filmovi"

Jedno je sigurno: njih obojicu rese hrabrost u zastupanju istine i ljubav prema domovini koja nije fraza ni interes. Također, rekao bih, resi ih i spremnost na podnošenje trpljenja, osporavanja, podmetanja za istinu i pravednost. Dok se Josip uglavnom s tim prijetnjama bori humorom i ironijom, Marko odgovara svojim osporavateljima - pjesmom.

Ova knjiga svjedok je veličine upravo ove dvojice hrvatskih ljudi, svjedok o poštenim ljudima u nepošteno vrijeme, o velikim ljudima u vremenu malih duša, o drskosti nekolicine koji se usudiše biti hrabri u vremenu izdaje. Zato će njihov trag biti nadahnuće budućim naraštajima i za dvadeset i trideset godina o njima će se pisati knjige, snimati filmovi i oni će biti primjer srčanosti u borbi sa zlom koje uništava istinu i našu domovinu.

Da je Marko heroj, prepoznali su i branitelji, među koje se i on ubraja jer je bio dragovoljac u Domovinskom ratu i prva sad već legendarna pjesma Bojna Čavoglave nastala je u tom vremenu. Branitelji su mu naime nedavno darovali Veliku zlatnu plaketu za hrabrost, na čemu mu i ja ovdje javno čestitam!

"Ustaštvo nije bilo fašizam nego obrana Hrvatske"

Uz pjevača Marka i akademika Josipa povezuje se pozdrav „Za dom spremni!“. Zanimljivo je zašto i tko osporava taj domoljubni pozdrav i kako postupa država. Najprije valja reći da je spontano taj pozdrav upotrebljavan u Domovinskom ratu, i to ne samo od pripadnika HOS-a koji su ga uzeli i u svoj grb, nego i od Tigrova i Gromova. Postoje snimke na Youtubeu o tome. Tada, interesantno, to nikome nije smetalo. Ni to što je Marko u svojoj prvoj domoljubnoj pjesmi Bojna

Čavoglave upotrijebio taj poklič. Tek otprije dvije-tri godine započela je hajka i na Marka i na taj pozdrav, optužujući sve koji ga upotrijebe za ustaštvo i fašizam. Najprije, treba reći da ustaštvo nije bilo fašizam nego organizirano vojno djelovanje u obrani Hrvatske kao države, o čijoj su se naravi kao državi pozitivno izrazili i bl. Alojzije Stepinac i dr. Franjo Tuđman, ali te su postrojbe to činile svim „dopuštenim i nedopuštenim sredstvima“, što je bio dio njihove zakletve. Ta ilegalnost, odnosno nedopuštena sredstva svakako nisu za nas kršćane prihvatljiva, kao ni zločini koje su počinili, a koje Crkva osuđuje, premda treba reći da je to bio odgovor na brojne četničke i partizanske zločine. Zašto je međutim došlo posljednjih godina do javnog političkog i policijskog progona pozdrava ZDS i onih koji ga upotrijebe – a u Domovinskom ratu i kroz 25 godina poslije rata se to nije događalo? Sjetimo se tužbi koje je protiv Joa Šimunića podigla udruga ‘Korak ispred’ iz Rijeke, na čijem je čelu Srbin Zoran Stevanović.

Nadalje, sjetimo se kako je srpski političar Vulin u više navrata prozivao aktualnu Hrvatsku zbog „ustašizacije i fašizacije“. To su činili i drugi srpski, pročetnički političari. No, povod su im dali zapravo hrvatski političari koji su, na čelu s bivšim predsjednikom države pa onda i predsjednikom vlade – najprije u židovskom Knesetu, pa potom pri formiranju nove vlade s Karamarkom na čelu – optuživali Hrvate zbog „ustaške guje“ i „skretanja u ustaštvo“. Za sve to nije bilo dokaza, ali je s druge strane bilo sve više dokaza da je u strukturama vlasti u RH još mnogo udbaša i zločinaca koji su likvidirali mnoge Hrvate, kako u inozemstvu tako i u Hrvatskoj i BiH, ili su njihovi sinovi. I meni se čini da su svu tu bučnu hajku na nepostojeće ustaše pokrenuli upravo oni koji su se bojali da ne bi bili podvrgnuti lustraciji koja se sve više najavljuje kao realna i nužna opcija za zakonodavstvo RH. Sjetimo se samo tzv. Lex Perković što je najbolji dokaz kako je udbaško-komunistička guja zapravo još uvijek jaka u Hrvatskoj. U taj kontekst stavljam i progon domoljuba, ne samo gosp. akademika Pečarića i našeg najdomoljubnijeg pjevača Marka Thompsona nego i mnogih drugih koje se ne prestaje napadati i sotonizirati u javnom hrvatskom prostoru. Mogli bismo nabrajati mnoge...

"Zašto se Jasenovac prepušta Srbima da oni govore što je tamo bilo?"

Mogu reći kako sam i ja jedan od tih, ili me se barem tako percipira. Kad sam recimo na svom FB profilu zatražio ostavku ministra unutarnjih poslova jer je prvi puta na Dan domovinske zahvalnosti, što je ujedno i Dan hrvatskih branitelja, dao privesti od policije hrvatske branitelje koji su mirno uzvikivali ZDS u Kninu, meni su – navodno – jer to nisam nikada primio nego sam samo to pročitao u medijima, odgovorili iz MUP-a da su oni samo postupali po zakonu o remećenju javnog reda i mira, i to u skladu sa sudskom praksom. To je međutim neistina jer postojale su mnoge prakse prije ovog slučaja od 5. kolovoza 2017. kada su sudovi drukčije presudili za taj pozdrav. Smatram da je to čista politička interpretacija jednog zakona koji se ne bi smio politički tumačiti. Naime, zakoni moraju biti jednaki za sve i primjenjivi u smislu, a ne da ih jedna stranka politički tumači ovako, a druga onako.

Dakako, to je odraz i posljedica političke atmosfere u koju nas je dovela nova vladajuća koalicija na koju sam također upozorio svojim krikom u otvorenom pismu predsjedniku vlade. Naime, novi koalicijski partner je ultimativno zatražio – i dobio – da se spomen-ploča poginuloj 11-orici branitelja koji su bili i pripadnici HOS-a ukloni iz Jasenovca. Jasenovac je opet druga priča, ali na žalost, jer je bio ucijenjen, premijer je popustio zahtjevu svojih koalicijskih partnera. A ti mladići koji su izginuli u Jasenovcu nisu se borili za Hrvatsku 1941. nego 1991. Dakle, opet popuštanje jednoj laži.

Inače treba otvoreno reći da su politički zahtjevi predstavnika poražene srpske manjine u RH, a koja je zajedno sa Srbijom i JNA 1991. digla pobunu protiv Hrvatske, a podupire ih i sada srpska službena politika, jer tamo vladaju opet četnici, ali na žalost ih podupire i SPC – utemeljeni na mitovima i lažima. To su ne samo interpretacija Jasenovca, nego i uloga bl. Alojzija Stepinca, ustanka u Srbu, a što je proslava pokolja Hrvata, a ne antifašistička revolucija, zatim spomenik u Banskome Grabovcu, kao i izmišljanje nepostojećeg logora za ubijanje srpske djece u Sisku. Pitamo se, zašto naša država već jednom ne naloži istragu – ali ne političku nego znanstvenu, pa ako je potrebno

i međunarodnu – da znamo što se to stvarno dogodilo, npr. u Jasenovcu. Kako je moguće da su „istine“ toliko različite? I zašto se Jasenovac prepušta Srbima da oni govore što je tamo bilo? Naime, i uklanjanje ploče poginulim braniteljima HOS-a takvo je priznanje da je to mjesto na kojem su stradali srpski zarobljenici i što je trajni razlog nametanja krivnje Hrvatima – dok se čini da je istina sasvim suprotna i da bi ju već jednom trebalo iznijeti na vidjelo!

Na žalost, naša hrvatska politika ili nema snage ili ne zna odgovoriti svim tim lažima. Trebalo bi donijeti zakon da svi koji su dizali pobunu protiv RH ne mogu sudjelovati ni u kojem obliku u vlasti, zatim bi bilo po meni nužno i da se zatraži isplata ratne štete koju je Republika Srbija nanijela RH u svojoj agresiji, i to kao uvjet bilo kakvoj potpori za ulazak iste u EU. Bilo bi nadalje nužno ukinuti povlasticu da srpska djeca u Hrvatskoj uče neku drugu povijest Domovinskog rata negoli što je to povijesna istina; bilo bi potrebno također zabraniti ulazak huškačima i širiteljima laži u RH, ne samo srpskim ministrima i političarima, nego i predstavnicima SPC. Samo bi tako postupala ponosna pobjednica Hrvatska i samo bi tako bilo moguće sačuvati ono što je obranjeno u Domovinskom ratu koji mora ostati jedini temelj moderne Hrvatske, a što imamo u velikoj mjeri zahvaliti hrvatskim braniteljima, među koje svakako ubrajamo i Marka P.Thomspona i akademika J. Pečarića.

I da ponovim rečenicu sa samog početka: O, kad bi bilo više takvih ljudi poput Marka i Josipa u Hrvatskoj!" kazao je biskup Košić.

https://www.index.hr/vijesti/clanak/biskup-kosic-ustastvo-nije-bio-fasizam-nego-obrana-hrvatske/1003495.aspx?fbclid=IwY2xjawMhBN1leHRuA2FlbQIxMQABHhgZxhAerGLID6wjoqS0ZicU0_Bpd4MpGDTxTLzU5AI76iTszMna3L8rjzNk_aem_S_jRiRM0vUjRKM5pzzV-fg

20 svibnja, 2025

DR. IVICA GRANIĆ: RAZBIJANJE JUGO-MITOVA

Danas su svi antihrvatski mediji navalili pisati laži. I to u većoj mjeri nego inače. Povod za to je obljetnica navodne izdaje hrvatskih interesa. Posebno su glasni antihrvatski mediji iz Dalmacije.

“Naravno da svaki akt kojim se otuđuje bilo koji komad, komadić, hrvatskog povijesnog teritorija treba osuditi kao izdajnički akt. Tu kompromisa nema, niti ga može biti. Ali, teško se oteti dojmu kako su u ovom, i sličnim, člancima u pitanju stotruka mjerila.

Prvo, potpisivanje tog akta (Rimskih ugovora) treba sagledavati isključivo kao nastavak talijanske imperijalističke politike i otimanja Dalmacije doslovno kroz vijekove, kao i nešto ranije potpisanog ugovora u Rapallu blizu Genove (1920 g) kojim je Kraljevina SHS ta područja isporučila Italiji.

Dakle, mirno ih predala, a ovdje su ipak, htjeli to neki priznati ili ne, ipak oteti. NDH je bila slaba, nikakva, nenaoružana, a Italija možda

jedna od najjačih svjetskih sila u to vrijeme. Uostalom, Dalmacijom su prije toga Talijani skoro u kontinuitetu vladali praktički stoljećima, u raznim formama.

Drugo, objektivno bi bilo napisati i da su ta područja nakon dvije godine ipak vraćena pod hrvatsku jurisdikciju, nakon posebnog proglasa Poglavnika (ne odlukom Sabora NDH) nakon čega hrvatska vojska ulazi u ta područja i vraća ih 'pod Zagreb'. A ne lupetati kako su to 1945. g učinili komunisti.

I treće, nevjerojatno je da baš nikada nitko od tih vrlih i poštenih autora ne postavi pitanje 'a što je s Bokom Kotorskom, dijelovima Srijema i Banata', koji su oduvijek bili hrvatski povijesni teritorij (u raznim državnim zajednicama), a koje teritorije su Tito i komunisti poklonili nekim drugima. I koja područja, za razliku od Dalmacije i dvije godine otuđenja, NIKADA nisu vraćeni pod bilo kakav oblik hrvatske jurisdikcije, a kako stvari stoje nikada i neće. Da BiH i ne spominjemo. Opet ponavljam, svaki oblik otuđenja bilo kojeg, čak i najmanjeg komadića, hrvatskog povijesnog teritorija treba vrlo jasno osuditi, od Rimskih ugovora pa čak i do Račanovog 'piranskog' parafa koji je srećom osujećen, ali malo više povijesne i novinarske etike i uvijek dobrodošle objektivnosti, kada su u pitanju neki mediji ili autori, ne bi škodilo."

<https://branjiteljski.info/aktualno/dr-ivica-granic-razbijanje-jugomitova/>

**TOMISLAV TOMAŠEVIĆ / NAJOGAVNIJI
MEĐU NAJOGAVNIJIMA 2.,
DRAGOVOLJAC.COM., 2026.**

LIJEVOM NAŠOM

**KAD HRVOJICA NE MOŽE SLAVITI JUGO
TIRANIJU, ONDA PIŠE APOLOGIJU O
KOMUNISTIČKOM ŠUSTERU**

ZVONIMIR HODAK

"Samoupravni" hrvatski čovjek ne može se pouzdati u klimu. Osobito u političku klimu. Politička klima je pomalo histerična. Predsjednik države nam se upravo vratio iz Gruzije.

16.02.2026.

Šteta što nije tamo ostao malo dulje da osjeti čari režima. Jutarnji se čudi: "Milanović u Gruziji dok režim progoni antirusku oporbu". Tko će se tu snaći. Po jednom od brojnih medijskih političkih "analitičara" Milanović je svojim posjetom dao legitimitet "antieuropskom režimu". Svašta! Ranije dogovoren posjet, realiziran u ne baš idealno vrijeme. I točka. Usput se još napominje kako vlast u Tbilisiju traži petnaest godina zatvora za oporbene čelnike. Ako takova presuda bude donesena onda oporbenjaci ne trebaju čekati "sudnji dan". Davno je **Albert CaMus** napisao da nema smisla čekati "sudnji dan". Danas je svaki dan "sudnji dan". Osobito ako u Gruziji "popušiš"

petnaest godina gruzijskog zatvora jer ne misliš i govoriš kao što to vlast od tebe očekuje.

Andre Gide je jednom rekao: "Lakše se osloboditi nego li biti slobodan!"

Neki su izdali domovinu, a Ivica Marijačić je izdao knjigu sa zgodnim naslovom "Ili će se viti il' nas neće biti".

Prebirem po fejsu. Telegram javlja: "Thompson održao koncert u Hercegovini: Navodno je urlao Za dom spremni". Drugi neki portal objavio je kako su neki svećenici dobili nagradu pa su "urlali pjevajući". Kako god okrenuli čini mi se da je bolje urlati nego cviliti. Telegram je vjerojatno očekivao da Thompson u Hercegovini zapjeva "Po šumama i gorama". E, pa takve pjesme su danas za ogromnu većinu hrvatskog naroda "tempi passati" ili "bilo pa prošlo". Žalosno kako to napredni Telegram još nije skužio. Ipak su došla neka nova vremena u kojima se ljudi ne boje pjevati. Naravno osim ako im **Tomašević** i Možemo! ne zabrane. Thompson kaže "pjevajte ljudi". A što se Tomaševića tiče, mnogi su kritizirali **Bandića** dok je bio gradonačelnik pa danas na fejsu zazivaju: "Vrati se Milane, sve ti je oprošteno!" Hrvateki nisu zlobni. Oni nađu za svakog opravdanje, osobito ako je u međuvremenu umro. Tako je nastala i ona: "Jest krao, ali je i nama dao".

Škoti imaju staru uzrečicu koja otprilike glasi: "Bože daj da budem takav čovjek kao što moj pas misli da jesam". Nadam se da Tomašević ima psa.

'Dežurni istoričar'

O **Hrvojici Klasiću**, dežurnom "istoričaru", pisao sam mnogo puta. Ovaj puta o njemu piše **Tanja Belobrajdić** u Hrvatskom tjedniku. "Obučara **Špiljka** pretvorio je u državnika, a hrvatske branitelje vrijeđa kao neobrazovane ljude". Znači ista meta, isto rastojanje. O "navijaču" za Miku Špiljka sve znamo. Ja sam ga malo "osvijetlio" u mojim ranijim kolumnama. Hrvojica i njegovi nakaradni stavovi već su pomalo dosadni jer se ni za dlaku ne mijenjaju neovisno o povijesnim argumentima. Špiljak je Klasiću samo izlika da veliča jugoslavenstvo. Kad ne može otvoreno slaviti jugo-tiraniju onda piše apologiju o komunističkom šusteru kao velikom državniku. Na sreću Klasić je već odavno za većinu "pročitana knjiga". Tako nam ostaje

jedino sjećanje na Miku i viceve o njemu. Klasićeva apologija o "šusteru" kao državniku i njegova ravnodušnost i prijezir prema braniteljima je konstanta koja nas samo upozorava koliko još jugo taloga pliva oko nas. Za sada smo u prednosti i takvi kao Klasić et co. ne mogu ugroziti hrvatski put samostalnosti i razvitka, ali ako se naglo pojave sivi, crni oblaci, evo nas na novom početku. Opet će jugo-nostalgicari krenuti s idejama o "bratstvu i jedinstvu" i okomiti na stare mete: **Tuđmana**, Domovinski rat, hrvatski nacionalizam, srpsko pitanje, i tako u nedogled. Za takve nikada "nema odmora dok traje obnova". Stoga nas čeka još puno ozbiljnog posla kako bismo onemogućili razne pokušaje reanimacije jugoslavenstva i komunizma. Iako smo mlada država ne smijemo se vući na repu događaja. Moramo ih preduhitriti.

FOTO: Goran Mehkek / CROPIX

Francis Bacon je jednom rekao: "Nitko ne uspijeva tako brzo kao onaj koji se koristi tuđom pogreškom".

Naš progresivni nadbiskup **Mate Uzinić** "proslavio" se ovih dana navodnom pomirbom molitelja krunice na trgovima gradova i

prosvjednika okupljenih oko raznih udruga, ovaj puta inicijative "Dodirni mi koljeno". Navodno su i jedni i drugi ušli u crkvu i zajedno molili. To mi djeluje kao da su Isus i Beelzebub zajedno molili Boga u sinagogi. Međutim, taj jeftini marketinški trik našeg nadbiskupa ne samo da je dobro poslužio njemu, ističući njegovo (često) kontroverzno tumačenje katoličke vjere, nego još više našim lijevim medijima da istaknu kako eto i kod nas postoje "napredni" svećenici za razliku od većine navodno reakcionarnog i zaostalog klera. Uzinić se među prvima i najglasnije suprotstavio inicijativi molitelja na trgovima smatrajući da moliti treba samo u crkvama. Baš kao u komunizmu. U taj vlak s Uzinićem povremeno se ukrcaju i još poneki svećenici naivci vjerujući da donose novo betlehemske svjetlo u nauke vjere. Dovoljno je samo podsjetiti kako je istaknuta Možemovka **Sandra Benčić** izjavila: "Mate Uzinić je ono lice Katoličke crkve koje Hrvatska jako treba". Nadbiskupu su izgleda bliži ateisti Možemoci nego li njegovo katoličko "stado" za koje je od Boga zadužen i za koje će pred Njim odgovarati.

Još u Starom zavjetu piše: "S ohološću dolazi sramota, a u smjernih je mudrost" i "Luđaku se čini pravim njegov put, a mudar čovjek sluša savjete".

Ujedinjenje desnice?

Naša izgubljena duša **Vlatka Pokos** poziva na fejsu **Plenkovića** da "hitno reagira jer su hercegovački maloumnici koljevnica fašizma". To je njena objava povodom koncerta **M.P. Thompsona** u Hercegovini. Ta jadnica, koja osim izgleda nema ama baš ništa čime bi zaslužila pozornost javnosti, otkrila je da bi joj put u medije moglo osigurati stalno kritiziranje vlasti i iskazivanje mržnje prema svemu što nije po njenom ukusu. Zato je najbolji lijek protiv njenih verbalnih "proljeva" ignorancija. To je za nju teže od smrti.

***Oscar Wilde** je rekao: "Najveća životna mudrost je moći u svakom trenutku potisnuti nedoličnu emociju".*

FOTO: Goran Mehkek / CROPIX

Na kraju još malo o našoj domaćoj političkoj sceni. Upravo je u jeku afera koju je u javnost plasirao famozni **Bujanec**. Tvrdi da je desničar **Mario Radić** dao na crno ultra ljevičarki **Daliji Orešković** novac za izbornu kampanju. Oboje se sad javno kunu kako to nije istina te da su spremni za poligraf. Međutim, bez obzira je li takva "iščašenost" istina, jedno je neosporno. Desnica je razmrvljena, bez pravog lidera i programa osim želje da dođu na vlast i potpune nesposobnosti artikulirati političko raspoloženje velike većine naroda. Slažem se s **Damirom Biloglavom** da "ovaj HDZ ne može ni okupiti ni uništiti desnicu". Ne može jer neće. Međutim, okolnost objedinjavanja SDP-a i Možemo! na ljevici ne ide im na ruku pa bi trebali promisliti, bez uobičajene oholosti, što im je činiti za slijedeće izbore, ako ne žele izgubiti vlast. Domovinski pokret je minimalno, ali ipak, doprinio vraćanju HDZ-a prema centru, makar **Ninočka** to sve poništava svojom ultraljevičarskom politikom u kulturi. Ali bez ujedinjenja desnice i njihove suradnje s HDZ-om neće više biti moguće da HDZ sam zadrži vlast. Naravno ako se opet ne udruži s manjincima. Pogubna politika HDZ-a da je stalno uništavao sve

stranke desnije od njih samih sad bi mogla imati i za njih pogubne posljedice. Prigodom svakih izbora bar 10-12 posto glasova desnice propadne zbog međusobne nesuradnje. Zato, dragi lideri desnih stranaka, pamet u glavu. Isključite krtice, smanjite ego i ujedinite se dok je vrijeme! Ako osvojite respektabilan broj glasova, čak i ako vas ne želi, HDZ neće moći bez vas!

Thompson napokon nastupio u Rijeci: Koliko je stvarno crvena najbolje pokazuje ovaj podatak

Latinska poslovice kaže: "Živi kako možeš kada ne možeš kako hoćeš!" Čitam dnevni tisak o stampedu izbjeglica koji preko Hrvatske žele doći do "zapada". Izgleda da se ne zna tko pije, a tko plaća. Zapravo zna se tko plaća!

**J. LUČIĆ I J. PEČARIĆ, IVAN JOHN PRCELA
U NAŠIM ZAPISIMA, PORTAL HRVATSKOG
ŽRTVOSLOVNOG DRUŠTVA, ZAGREB, 2026.**

PROF. DR. VINKO GRUBIŠIĆ^{III}

PREDGOVOR
IVAN JOHN PRCELA U NAŠIM ZAPISIMA
Jadranka Lučić i Josip Pečarić

Vinko Grubišić

Od brojnih zanimljivih elektroničkih publikacija povjesničara, akademika i svjetski poznatog matematičara dr. Josipa Pečarića

sigurno posebno značenje ima knjiga o profesoru Ivanu Prceli, koju je pripremio skupa s ex tajnicom Hrvatskog žrtvoslovnog društva gospođom Jadrankom Lučić, sada uređuje njihov portal. Ivan John Prcela je već 1945. pobjegao iz Hrvatske, određenije iz Trsta, iz jugoslavenske narodne armije, u kojoj je proveo oko dva mjeseca. Od 1949. je živio u Sjedinjenim američkim državama, gdje je predavao španjolski u srednjoj školi St Edward High School, u Lakewoodu, Cleveland, od 1954. do 1985. Bio je poliglot koji je poznao, uz hrvatski, španjolski, francuski, njemački i engleski, a dobre je temelje iz latinskog stekao već u sinjskoj klasičnoj gimnaziji. Postigao je magisterij iz francuske književnosti te drugi iz povijesti. Preminuo je 2025. godine u 104. godini života, doživjevši povratak u Hrvatsku, gdje mu je Hrvatsko žrtvoslovno društvo iskazalo dužno priznanje i gdje su njegova djela doživjela nova izdanja. No valja naglasiti da je i prof. Prcela svojim nastupima i predavanjima, pa i zanimljivim susretima s mlađim povjesničarima znatno doprinio tom društvu.

Kad bismo spomenuli ime profesora Ivana Prcela, čiji je prerano preminuli brat fra Bone bio omiljen i veoma poznat svećenik na zapadu Kanade, u Vancouveru, Britanska Kolumbija, mi koji živimo izvan Hrvatske, odmah bismo pomišljali na djelo koje je priredio skupa s povjesničarom Stankom Guldescuom *Operation Slougherhouse* (u prijevodu "Pothvat klaonica"), kojeg je hrvatsko izdanje priredio s povjesničarom dr. Draženom Živićem. Kako rukopisa u informatičko pripremljenom obliku nije više bilo trebalo je u potpunosti pretipkati knjigu iz tiskanog oblika, a to je učinila gđa Jadranka Lučić, tada tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva, kako bi djelo ugledalo svjetlost dana u dopunjenom i čitkom izdanju.

Od Prcelinih vjerskih djela posebno je značajno nekoliko naslova o sv. Josipu, djevičanskom zaručniku Blažene Djevice Marije.

U bivšoj državi bilo je opasno i spominjati Bleiburšku tragediju, pa tako i Prcelino djelo, dok je u izbjeglištvu bilo objavljivano više tekstova o toj tragediji, ali uglavnom kao pojedinačne uspomene. Ipak

sve što znamo iz prve ruke to je nekoliko tekstova Danijela Crljena, kao “Čimbenik bleiburškog sloma” u *Hrvatskoj Reviji* 1/20 (1970): 27-51. Prcela je kao povjesničar, a i kao svjedok tog vremena, iznio svjedočanstva s mnogim imenima ljudi i mjesta, iznio je povijesnu istinu o najvećoj tragediji u hrvatskoj povijesti, obično nazivana “Bleiburška tragedija”. No da bi se ova povijesna istina otkrila, koja se tako dugo i ustrajno skrivala od naroda koji je taj istinski holokaust i doživio i pretrpio, pobrinulo se Hrvatsko žrtvoslovno društvo, u okviru kojega je jedinstveno vrijedni, rekao bih mnogostrani hrvatski akademik prof. dr. Josip Pečarić, u suradnji s predsjednikom tog društva Antom Beljom i vrijednom tog društva Jadrankom Lučić, uvrštenjem nekoliko tekstova i izlaganja samog profesora Prcele omogućio uvid u Prcelin dugogodišnji rad i u plodove tog rada.

Tu su uvrštene poneke poruke “In memoriam” Ivanu Johnu Prceli, gdje nekoliko prijatelja, zatim suradnika i njegovih učenika, iskazuju sućut brojnoj Prcelinoj obitelji i ističu odanost tog čovjeka ljudskim, intelektualnim, kršćanskim i nacionalnim vrijednostima.

Uz zanimljive tekstove o križnim putovima pojedinaca i grupa, svećenika, časnih sestara, vojnika i civila, istaknute su i žalosne činjenice o “predbleiburškom pokolju hrvatskoga naroda.”

Nije mi poznato može li se naći i u jednoj državi ono što su prakticirali žandari kraljevske Jugoslavije: kad bi, npr. bez suđenja i bez ikakva dokaza ubili mlade ljude, njihovim roditeljima bi dostavljali račun za kugle kojima su njihova djeca, ili članovi njihove obitelji, bili usmrćeni. Nečuvena okrutnost!

Sam osnivač i prvi predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva dr. Zvonimir Šeparović izgubio je starijeg brata Dušana (r. 1919.), koji je ubijen 1943. s još dvojicom njegovih prijatelja, nedužnih mladih ljudi, bačenih u jamu Paklenica, jednu od mnogih jama stratišta na Korčuli. Tek 2012. godine ekshumirani su i dostojno sahranjeni u Blatu na otoku Korčuli. Tomislav (r. 1925.), kojeg su Nijemci smrtno ranili

1943., na Pelješcu, umro je 16. studenoga 1943. na rukama majke u svom razredu (koji je pretvoren u ambulantu). Dušanove posmrtno ostatke, nakon identifikacije, pokopani su u obiteljskoj grobnici na groblju Svetog Križa, u Blatu na Korčuli, na šezdesetu obljetnicu njegove mučeničke smrti, na Svetoga Roka 2013. godine. Molitvu i svetu Misu zadušnicu predvodio je dubrovački biskup mons. Mate Uzinić.

Među predbleiburškim žrtvama najviše je onih koji su ubijeni u vrijeme Drugog svjetskog rata, posebno tokom 1943. i 1944. godine. Spomenute su makarske žrtve i glasovita Daksa kod Dubrovnika. “U predbleiburške žrtve ubrajamo i oko DEVET TISUĆA (nagl. I.P.) sinjskih, livanjskih i imotskih mučenika pobacanih u Husinu jamu na Kamešnici.” (str. 34). Zorno je opisao i ubojstva ljudi u svojem rodnom selu Košutama kod Trilja. Njih četrdeset i dvojica su ubijeni u tzv. “kukuzovčkom pokolju”, gdje su ti ljudi u svojim kućama jednostavno uhvaćeni i strijeljani. Kad su se talijanski fašisti, nakon kapitulacije Italije i smrti “Ducea” Mussolinija, poznatiji po zločinima nego li po hrabrosti, razilazili, bez suda kamo kuda, predali su oružje svojim saveznicima četnicima, koji su se najvećim dijelom već 1943. pridruživali partizanima. Tada su počinjeni užasni zločini u onim dijelovima Hrvatske koji su bili pod talijanskom vlasti te u Hercegovini i dijelovima Bosne. Prcela spominje i zločine u Cetinskoj krajini, o čemu čitatelj može naći pojedinosti u knjizi Ivana Kozlice “Krvava Cetina” (Hrvatski centar za ratne zločine, 2012) te zločine koji su se dogodili 24. rujna 1943., kada su pripadnici ‘Prinz Eugen’ divizije u podrumu Malbašine gostionice u Brnazama benzinom polili fra Rafu Kalinića, “živa ga zapalili i nas fratre u samostanu Gospe Sinjske do krajnosti ustrašili i rastužili, oni su i moje rodno selo Košute u crno zavili. Po kućama i oranicama kao taoce su pohvatali 40-ak mladih Košućana jer su jugopartizani na njihove prolazeće kolone iz zasjede pucali. Njemačke postrojbe te nevine ljude u obližnjem Kukuzovcu strijeljaše i tu dva dana nezakopane ostaviše.” (Str. 53).

Prcela je prikupljao dokumente na različite načine, najvećma od očevidaca, a pri prikupljanju gradiva pomagali su mu svećenici, među inima Vlč. Vilim Cecelja, fra Vendelin Vasilj, fra Lovro Juraj Globan, Franjo Hijacint Eterović OP, Jerko Eterović OP i posebno vlč. dr. Krunoslav Draganović, koji je bio prikupio značajnu dokumentaciju o stradalim Hrvatima, prije nego ga je UDBA ugrabila i odvela na silu u Jugoslaviju 1967. godine.

2. DIO – *Ivan John Prcela u Pečaričevim knjigama* donosi napomene M. Kovačevića i J. Pečarića o mogućoj zabrani koncerta Marka Perkovića Thompsona („Nemojmo dopustiti zabranu pjesme”), iz 2008. godine, gdje se tom zahtjevu pridružilo mnoštvo hrvatskih potpisnika. Zanimljivo je kako se stvari glede zabrane nastupa tog pjevača preinačile u odnosu na ovaj apel iz 2008. godine, ali ujedno nam nameće misli o tomu koliko je još uvijek jada, zlobe, neznanja i zlonamjernosti u vodstvu glavnog hrvatskog grada.

Slijedi tekst *Za ponosnu Hrvatsku*, a riječ je o referendumu za rješenje graničnog spora sa Slovenijom, gdje je dr. Miroslav Tuđman dobio potpise stotina istomišljenika da se granični spor sa Slovenijom riješi na Međunarodnom sudu pravde.

Novo otvoreno pismo hrvatskoj televiziji reakcija je na neodgovoreno pismo i negiranje pitanja iza kojega stoje tisuće Hrvata zašto hrvatska priopćajna sredstva, a posebno televizija, izbjegavaju baš ona najbitnija pitanja, kao što su programi pojedinih stranaka pred izbore. Za hrvatsku televiziju se konstatira da nije “katedrala već tamnica hrvatskog duha”, a reklo bi se da se danas više ne postavlja toliko pitanje “zašto” nego “do kada”?

Kao što su se strane države, tzv. “strane sile” odnosile prema agresiji na Hrvatsku, nakon te agresije najočitije je Haaški sud, nastojao, prikazati agresora i žrtve podjednako odgovornim pa se u tom dopisu *Rasizam svjetskih moćnika* razložno i opravdano traži da budu oslobođeni hrvatski branitelji koji bijahu osuđeni bez ikakve krivnje i

bez ikakvih valjanih dokaza, što se kasnije i pokazalo, no mnogi su bili godinama pritvoreni bez razloga, ali bez ikakve materijalne nadoknade, nakon što su proglašeni nedužnima.

Sasvim u skladu s Prcelinim istraživanjima predbleiburških i bleiburških žrtava je tekst Stjepe Miovića Kočana, *Prešućivano najveće stratište Hrvata* – to jest Zapis o knjizi Romana Leljaka, *Maribor: najveće stratište Hrvata* (Društvo za raziskovanje zgodovine, Maribor, 2017). Tu se napominju Titovi zločini, koje je on i sam ponekad priznavao te njegove pohvale Trećoj armiji koja se posebno isticala u likvidaciji hrvatskih vojnika i civila. To je priznao i sam nekadašnji bliski Titov suradnik Milovan Đilas kad reče “Maršal je dao pobiti više od pola milijuna svojih sunarodnjaka.” Dodajmo da je u londonskom *Encounteru* (prosinac, 1979: 10-42) u razgovoru s Georgeom Urbanom, Đilas, uz Titove zločine spomenuo i odgovornost Britanaca te da je teško shvatiti kako se sve to drži toliko dugo u tajnosti, ne samo u totalitarističkim nego i u demokratskim zemljama.

U trećem dijelu knjige pod naslovom *Moja Ankica* riječ je o smrti supruge Josipa Pečarića, koja je svojem mužu bila glavna potpora, draga i voljena osoba od sviju koji su je poznavali, a to se vidi iz suosjećanja upućenih prigodom mnogih dirljivih sućuti. Ako je istina, a jest, da iza svakog uspješnog muškarca stoji čvrsta i energična poduzetna i mudra žena, onda to još više vrijedi da iza svakog vrhunskog znanstvenika, ili čovjeka koji se, bez osobnih interesa, brine za nacionalne probitke, stoji izuzetna supruga. To je dobro izrazio poznavatelj bračnog para Pečarića, Franjo Talan, dopredsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva: “*Uvijek je bila velika podrška svome suprugu, vjerna prijateljica, supruga, majka i baka... Ne postoji konferencija ili znanstveno putovanje na kojemu je akademik Josip Pečarić bio bez svoje supruge Ankice...*” (str. 270).

U istom dijelu knjige dolazi i predstavljanje u Donjoj Lastvi djela književnika Đure Vidmarovića, *Hrvati Boke Kotorske kroz povijest – sjećanja i zaboravi*, o kojoj su govorili poznati hrvatski intelektualci iz

Crne Gore, Zvonimir Deković, Miomir Abović te profesor Adrijan Vuksanović. Knjiga je posebno važna kao dokaz autohtonosti Hrvata u Crnoj Gori, posebno u Boki Kotorskoj, a ujedno i kao istinski odgovor negatorima te autohtonosti u toj državi. Negatorstvo Hrvata u Crnoj Gori, kao i općenito negiranje Hrvatske, Hrvata i hrvatstva nimalo ne začuđuje, jer Hrvatska je valjda jedina zemlja na svijetu koja nema ni jednog jedinog četvornog centimetra koji joj netko od susjeda ne bi u nekom povijesnom razdoblju nijekao. I prisvajao. No usprkos svima i svemu –Hrvatska neovisna i slobodna država - tu je!

Kao što vidjesmo, zahvaljujući najvećma Hrvatskom žrtvoslovnom društvu, u Hrvatskoj su mladi i stariji mogli upoznati djela Ivana Johna Prcele, koja se desetljećima nisu smjela ni spominjati. Istina, on je kao i toliki koji nakon desetljeća dođoše u Hrvatsku, morao biti istovremeno radostan i djelomično razočaran. Sasvim opravdana i dobra zamisao o Muzeju hrvatskog Holokausta u Hrvatskoj ostala je tek ideja, ali valja imati na umu da je sve poteklo od ideje pa možda jednog dana ta ideja Melkiora Mašine (brata glasovitog mučenika Ive Mašine) i Ivana Johna Prce bude ostvarena.

Četvrti dio knjige donosi životopise njenih autora: *Jadranke Lučić* i *Josipa Pečarića*. Prateći Jadrankinu preciznost u grafičkom uređenju, korekturama i pripravu za tisak dvadeset i sedam knjiga mogli smo pomišljati da je ona negdje (eto saznasmo, u Bugojnu) stekla diplomu iz precizne mehanike, a uz to se u raznim modernim tehnikama i elektronici usavršavala u stručnim institucijama i na raznim radnim mjestima, a najvećma iz vlastite radoznalosti, pa je njen doprinos i u ovoj elektroničkoj knjizi ogroman, kao i drugih dvadesetak prethodnih knjiga.

Znanstvenik i akademik dr. Josip Pečarić porijeklom iz Kotora, jedan je od najpoznatijih i najpriznatijih svjetskih matematičara. Radio je kao sveučilišni profesor matematike, istraživač koji je objavio peko tisuću i dvjesto značajnih radova, znanstvenik koji se već odavno uspeo u sam vrh znanosti, ali je u isto vrijeme ostao povezan s

Hrvatskom, s njenom sudbinom. Istovremeno je član HAZU i Dukljanske akademje, ostajući duboko povezan sa svojim porijeklom i s rodnim krajem. Kao znanstvenik dobio je brojna priznanja, među inima odlikovan je i ordenom Danice s likom Ruđera Boškovića, kojemu je kao znanstvenik na neki način veoma sličan. Uz impozantnih broj publikacija s područja matematike, posebno matematičkih nejednakosti. Pečarić je objavio 220 publicističkih knjiga, od kojih vidjesmo ovdje jednu od zadnjih ali sigurno ne i posljednjih. Bez njih bi poznavanje hrvatske suvremene političke situacije i nedavne prošlosti bilo sigurno daleko siromašnije. U hrvatskoj politici i publicistici ustrajno s bori za pobjedu pravde i istine, što bi trebalo biti temelj hrvatske budućnosti.

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić

[1] Prof. dr. sc. **Vinko Grubišić**, filolog, književnik i prevoditelj rođen je 5. travnja 1943. u Posuškom Gradcu u Bosni i Hercegovini. Desetljećima živi u Kanadi, gdje se afirmirao kao znanstvenik i profesor na Katedri hrvatskog jezika i kulture Sveučilišta Waterloo te kao jedan od najistaknutijih promicatelja hrvatskoga jezika, povijesti i kulture u anglofonom okružju Sjeverne Amerike, i to u sklopu obrazovne iseljeničke organizacije Hrvatskih izvandomovinskih škola u Americi i Kanadi (HIŠAK) te prestižne strukovne organizacije American Association for the Advancement of Slavic Studies (AAASS) u čijem udruženju slavista od 1978. djeluje i Association for Croatian Studies. Među pionirima je i hrvatskih jezičnih informacijsko-komunikacijskih tehnologija pa bilježimo da je na tom sveučilištu 2007. pokrenuo internetski tečaj hrvatskog jezika, dopisni je član HAZU – Razred za književnost od 2016. godine.

Novosti

Nova e-knjiga – Jadranka Lučić i Josip Pečarić: IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA

Posted 3. travnja 2026. HŽD

Najnovija e-knjiga Josipa Pečarića i Jadranke Lučić:

IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA

Možete je preuzeti na poveznici:

[jadranka-lucic-josip-pecaric-ivan-john-prcela-u-nasim-zapisima](#)

PREDGOVOR

(...)

VIKTIMOLOGIJA.COM.HR

Nova e-knjiga – Jadranka Lučić i Josip Pečarić: IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA – HRVATSKO ŽRTVOSLOVNO DRUŠTVO – Croatian Society of Victimology

Novosti Nova e-knjiga – Jadranka Lučić i Josip Pečarić: IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA Posted 3. travnja 2026.3. travnja 2026. HŽD Najnovija e-knjiga Josipa Pečarića i Jadranke Lučić: IVAN JOHN PRCELA – U NAŠIM ZAPISIMA Možete je preuzeti na poveznici: [jadranka-lucic-josip-pec...](#)

ŽIVOTOPISI AUTORA

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1.741, citata: 27.057, H-index: 59;

MathSciNet: publikacija: 1.410, citata: 7.740, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 871, citata: 9261, H-index: 42;

WoS: publikacija: 869, citata: 8120, H-index: 39.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su

na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

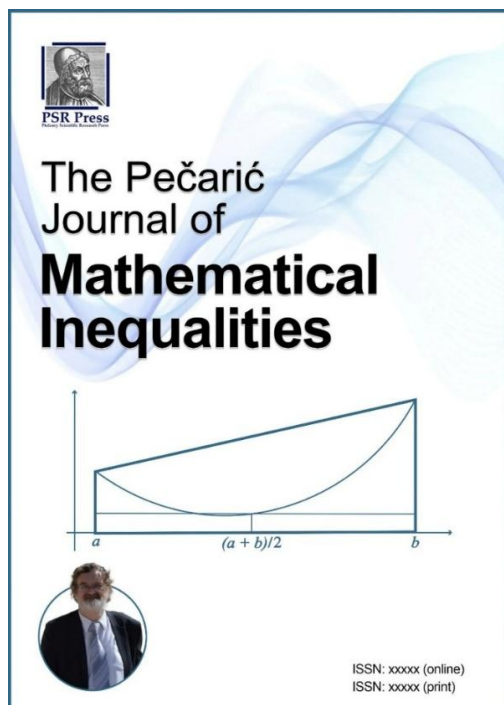
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014

– One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 270 publicističkih knjiga.

16. 6. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA MATH.SCI.NETU:
PISMO AKADEMIKA DUJELLE

Subject:Re: MathSciNet

Date: Tue, 17 Feb 2026

From: Andrej Dujella

To: Josip Pečarić

Probao sam vidjeti bi li znao izvući iz MathSciNeta listu matematičara s najviše radova, pa sam zaključio da ne znam.

Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik) barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako da lista koju sam dobio nije najpouzdanija, ali nadam se da nije daleko od prave:

1864 Agarwal, Ravi P.

1646 O'Regan, Donal

1596 Srivastava, Hari Mohan
1574 Erdős, Pál
1471 Ballico, Edoardo
1392 Pečarić, Josip
1360 Dragomir, Sever Silvestru
1360 Shelah, Saharon
1278 Llibre, Jaume
1259 Argyros, Ioannis Konstantinos
1215 Godeaux, Lucien
1202 Cao, Jinde
1130 Papageorgiou, Nikolaos S.
1093 Băleanu, Dumitru I.
1060 Balakrishnan, Narayanaswamy
1007 Kim, Taekyun
1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "rucno" izvucem podatke, dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

Agarwal, Ravi P. (1836)
O'Regan, Donal (1660)
Srivastava, Hari Mohan (1509)
Erdős, Pál (1448)
Pečarić, Josip (1404)
Ballico, Edoardo (1399)
Dragomir, Sever Silvestru (1310)
Llibre, Jaume (1278)
Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
Băleanu, Dumitru I. (1241)
Cao, Jinde (1214)
Shelah, Saharon (1208)
Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
izlistao sam one s preko 1000 radova

(prva lista za broj radova u zbMATH,
a druga za broj radova u MathSciNet).
Brojevi su točni, jedino je upitno
jesam li nekoga greškom izostavio
(pogotovo ako netko možda ima puno više radova u MathSciNetu
nego u zbMATH, među ovima koje sam izlistao čini se da nema
takvih).
I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!
Čestitam!
Pozdrav, Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis
THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL
INEQUALITIES
<https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/>

Profesor dr. sc. Ghulam Farid javlja da je krenula i serija monografija u izdanju istog instituta (PSR):
PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

Subject: Books are Published

Date: Tue, 16 Jun 2026 07:42:57 +0000

From: Ghulam Farid <faridphdsms@outlook.com>

To: Josip Pečarić <jopecaric@gmail.com>

Dear Sir,

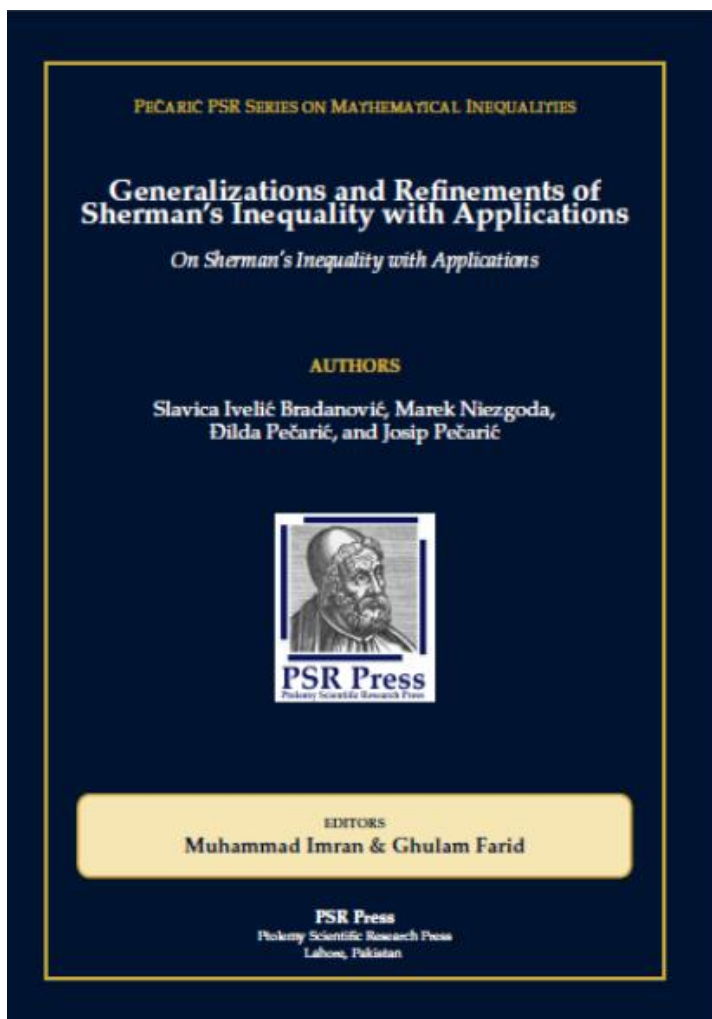
Please see links below <https://pisrt.org/books/generalizations-and-refinements-of-shermans-inequality-with-applications/>
<https://pisrt.org/books/the-jensen-mercer-inequality/>

Best Regards,

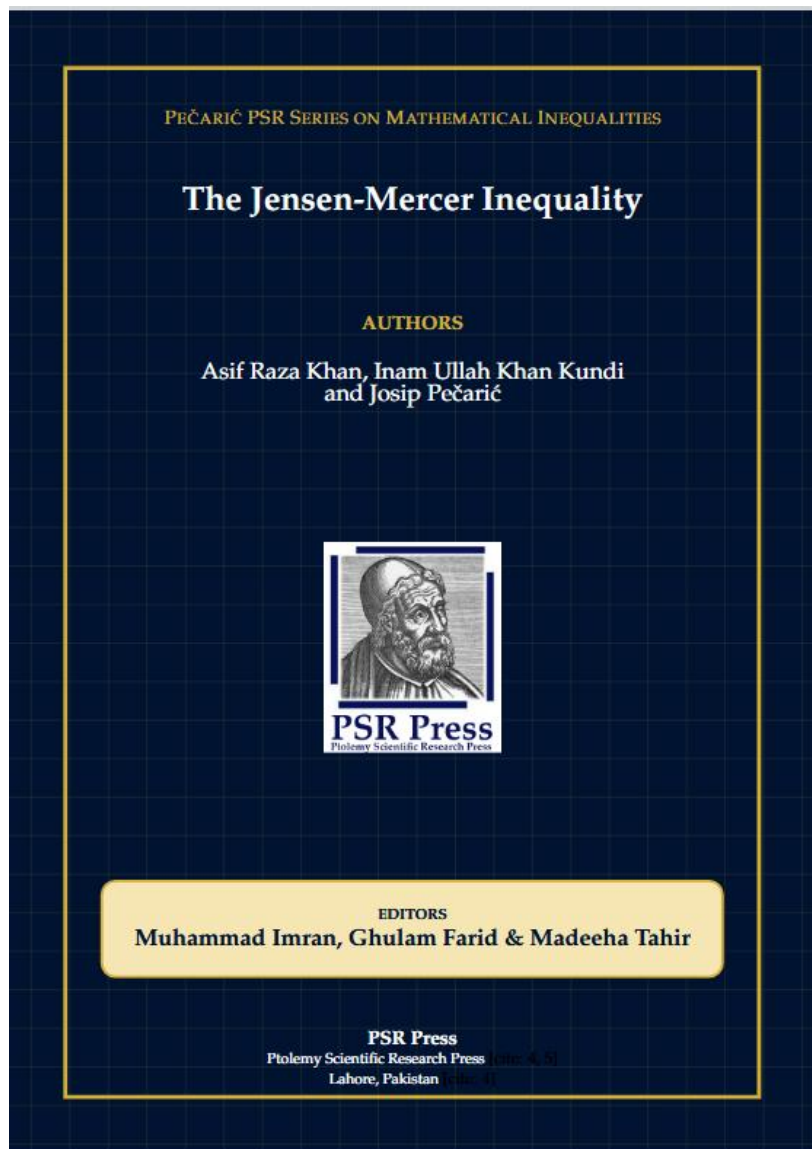
G Farid

Knjige možete naći na linkovima:

[FinalSherman-Book-by-Bradhanovic-Niezgoda-Pečarić-and-Pečarić.pdf](#)

I [Final-Jensen-Mercer-Book-by-Khan-and-Josip-E-Pecaric.pdf](#)

ROBERT ČULINA

OSOBNOSTNE INFORMACIJE

Rođen 1964. god u Zagrebu.

RADNO ISKUSTVO

- Profesor informatike
- Profesor elektronike i računarstva
- Gardist, časnik

HVO, HV, 1.gardijska brigada "TIGROVI", Karlovac

- gardist, pješak

- časnik, savjetnik za informatiku u Zapovijedništvu
1.gbr

- časnik,

- na osobni zahtjev, umirovljen u činu "Pukovnik
informatičke struke"

- trenutno, HEP d.d., specijalist informacijske
sigurnosti

OBRAZOVANJE I OSPOSOBLJAVANJE

- Osnovna škola, "A.B. Šimić", Drinovci (BiH)
- Srednja škola, Električar za procesnu tehniku CUO
"Ruđer Bošković", Zagreb (Hrvatska)
- Fakultet, Dipl. ing. Elektrotehnike ETF, Zagreb
(Hrvatska)